

Hoàng Thu Dung

Đi Qua Nỗi Buồn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Đi Qua Nỗi Buồn

Tập 1

Thái Hân mở cửa bước xuống xe, chạy như bay vào phim trường. Hôm nay là ngày hẹn gặp mặt đầu tiên mà chú Tính giới thiệu cô với đạo diễn Tuấn Khương. Thế mà cô đến trễ những một giờ. Cô có phải là ngôi sao đâu mà bắt người ta chờ đợi.

Thậm chí là ngôi sao đi nữa, thì cũng không được tự cho mình quyền đến trễ. Chú Tính rất ghét ai xài giờ dây thun, chú mà nổi giận thì khổ thân.

Thái Hân gặp cô bé giúp việc ở cầu thang. Cô chặn cô ta lại, hỏi một cách lo lắng:

– Nãy giờ họp lâu chưa em?

– Dạ, lâu rồi.

Thái Hân nghe thấy mà ớn lạnh. Không dám trễ thêm nữa, cô chạy trời chết lên cầu thang.

Mọi người đã có mặt đầy đủ trong phòng họp. Thái Hân chẳng biết ai ngoài chú Tính. Cô chạy vụt vào, đến trước mặt ông, thở hổn hển:

– Con xin lỗi, con bị kẹt xe.

Chú Tính im lặng nhìn Thái Hân từ đầu đến chân. Mọi người trong phòng cũng thăm nhìn cô quan sát.

Cô nàng tóc tai rối tung, sợi dây buộc tóc tuột xuống vai mà cũng không biết. Chiếc giỏ mang trên vai rơi xuống nửa chừng. Cử chỉ thì láu ta láu táu.

Diễn viên chính mà thế này đây sao?

Như nói dùm ý nghĩ của mọi người, chú Tính cau mặt, hằm hằm:

– Lần đầu ra mắt mọi người mà điệu bộ lộn xộn thế kia, như vậy làm sao mà đảm nhiệm vai lớn cho được.

Thái Hân cố giải thích:

– Dạ, con bị kẹt xe.

– Nếu vậy thì đi taxi tới, không biết giải quyết linh động hơn sao?

– Nhưng mà con...

Chú Tính gạt ngang:

– Ngồi xuống đi.

Thái Hân lấm lét ngồi xuống chiếc ghế bỏ trống gần chú Tính. Cô nhìn quanh bàn. Thấy mọi người chia mắt về mình, cô nửa cười nửa biết lỗi, nửa làm quen. Rồi ngồi im.

Mặc dù mọi người đã biết Thái Hân, nhưng chú Tính vẫn giới thiệu:

– Thái Hân đang học điện ảnh năm thứ ba, nó sẽ đảm nhiệm vai chính trong bộ phim này.

Ông thông thả nhìn lướt qua mọi người, rồi nói tiếp:

– Điều tôi mong là các cô cậu diễn chung làm việc thoải mái với nhau, và thật tình chỉ dẫn kinh nghiệm của mình, thậm chí cứ thẳng thắn phê bình những khuyết điểm của nó, một diễn viên mới, thì dù có năng lực mấy, vẫn không thể nhiều kinh nghiệm như người đi trước.

Thái Hân biết rõ chú Tính đang đe dọa mình, nên khẽ nhăn mặt một cái, tay chân ngo ngoáy không yên. “Cái này chú đã nói cả chục lần rồi, cứ mỗi lần gặp mình là nói, làm như mình là con nít không bằng”.

Cô tự ái lắm, nhưng vẫn ngồi yên một cách ngoan ngoãn, điệu bộ hết sức nhu mì.

Họp xong, chú Tính mời mọi người qua phòng bên cạnh dự tiệc. Thái Hân định lén về Thái Hân đi dạo diễn Tuấn Khương đến bên cô:

– Mời cô ở lại, tôi muốn bàn công việc một chút.

Thái Hân ái Hân nhìn nhìn anh ta:

– Anh là...

Tuấn Khương nói khô khan:

– Đạo diễn của phim này, tôi muốn gặp riêng cô để bàn về kịch bản.

– Sớm vậy hả?

Tuấn Khương ném cho cô cái nhìn không thiện cảm:

– Lẽ ra tôi phải gặp cô trước buổi ra mắt, chứ không phải đợi đến bây giờ.

Nhưng có lẽ cô bận vì mấy fan hâm mộ, nên mãi đến giờ tôi mới hân hạnh được gặp cô.

Mới gặp lần đầu mà đã mỉa mai châm chích, người gì tính tình khó chịu.

Thái Hân hơi tức mình, nhưng chưa nghĩ ra được gì để trả đũa, nên cô làm thinh.

Tuấn Khương chờ cô nói, nhưng thấy cô có vẻ ngơ ngơ, nên anh dịu lại một chút:

– Cô đã đọc xong kịch bản chưa?

Thái Hân định bảo là mình thuộc đến cả dấu phẩy, nhưng ghét thái độ khó chịu của anh ta, nên cô nói cụt ngắn:

– Chưa.

Quả nhiên, Tuấn Khương trừng mắt nhìn cô ngay:

– Đến giờ mà vẫn chưa thuộc kịch bản, hình như cô tự tin quá mức đó, diễn viên mới vào nghề người ta khiêm tốn lắm. không biết học hỏi thì dù cp là ngôi sao thực thụ đi nữa, cũng không thể ở trên đỉnh cao mãi đâu.

Đây là lần đầu tiên Thái Hân gặp một người nói năng đốp chát như vậy, thật là kỳ cục, cô thấy vô cùng khó chịu, nếu là người khác, chắc sẽ buồn trong bụng, hoặc xụ mặt xấu hổ, còn cô thì đốp lại ngay.:

– Chưa thuộc kịch bản chưa hẳn là không diễn được, bộ tối ngày ôm xấp

kịch bản như người ta áp dụng mới diễn tốt được sao?

Tuần Khương đột ngột đổi giọng:

– Tốt, vậy cô hình dung nhân vật mình sẽ diễn như thế nào, nói đi.

Thái Hân ngắc ngứ một chút, rồi nói không chắc chắn:

– Đó là nhân vật sống hai mặt, vô tư nghịch ngợm giữa bạn bè, nhưng lại rất buồn thảm trong cuộc sống riêng.

– Buồn bã chứ không phải là buồn thảm, đừng có phóng đại như vậy, coi chừng đi quá xa, tôi chỉ cần cô nắm nội dung một cách chừng mực thôi.

Phóng đại quá cuối cùng cô sẽ không thể hiện nổi sự tương tượng cao siêu của mình.

Thái Hân lau bầu:

– Tôi chỉ dùng từ sai thôi mà.

– Còn một chuyện nữa.

– Chuyện gì?

Vừa hỏi vừa giương mắt nhìn Nam, anh cũng nhìn lại cô một cách răn đe:

– Tôi rất tôn trọng giờ giấc làm việc, cho nên cô lưu ý dùm điều này, đừng tự cho phép mình bắt người khác chờ, hôm nay vậy là đủ rồi.

Thái Hân gân cổ lên cãi:

– Tôi đã nói tôi bị kẹt xe mà.

Nam nhướng mắt:

– Vậy còn tuần trước, cô bị gì?

Thấy cô im lặng, anh nói mĩa:

Chắc cũng bị kẹt xe, tôi có cảm tưởng tất cả xe cộ ở thành phố này đều chờ cô ra đường để cản lối, vì họ quá rảnh rang.

Thái Hân lặng thinh. Tuần trước khi chú Tính bảo cô đến gặp Nam để bàn về vai diễn thì cô đã dậy trễ nửa giờ. Đến khi tới điểm hẹn thì anh đã về.

Đáng lẽ phải gọi điện xin lỗi, nhưng cô nghĩ sẽ gặp anh ta nữa, nên để lúc đó

xin lỗi luôn.

Lẽ ra hôm nay cô đã chủ động đến ra mắt anh ta, nhưng anh ta đã đến tìm cô trước, mà lại tỏ ra ác cảm với cô, nên thay vì nhún nhường, cô không thèm xin lỗi luôn. Tại anh ta bất lịch sự trước.

Tuấn Khương nói tiếp với giọng khô như sỏi:

– Cho dù có bóng che quá lớn, cô cũng nên khiêm tốn một chút, những người trẻ tuổi thường không biết mình là ai, sẽ dễ thất bại lẫn đấy.

Thái Hân thật sự không biết nói thế nào, cô có làm gì đâu, mà cũng chưa từng làm việc với anh ta, sao mới gặp lần đầu mà anh ta đã có thái độ đầy ác cảm vậy?

Làm như đã có thù oán nhau từ kiếp nào vậy, kỳ cục vừa vừa thôi.

Mặt cô nặng như chì:

– Bộ tìm tôi để dạy bài học đầu tiên đó hả?

Anh phụ trách gì trong bộ phim này vậy?

– Hỏi làm gì khi cô đã biết rồi.

– Lúc nãy anh bảo anh là đạo diễn, nhưng tôi nghĩ cái đó không hợp, anh làm nhà mô phạm thì đúng hơn. Thầy cô ở trường tôi cũng hay giảng đạo đức cho sinh viên nghe lắm, mà các thầy ấy nói hay hơn anh nhiều.

Tuấn Khương trừng mắt nhìn cô. Lần đầu tiên có một diễn viên nói năng đốp chát với anh kiểu này, cô ta tự tin đến nỗi quên mất mình là ai. Anh chúa ghét mấy cô cậu loại choai con nhà . Họ được hưởng những thứ không phải mình tại ra, nên không có chút nền tảng đạo đức, lẫn sự khiênm tốn tôi thiếu, anh nhún vai:

– Tiếc cho những người là thầy của cô, dạy hay như vậy mà gặp một sinh viên không biết lĩnh hội như cô, chẳng khác nào nước đổ là khoai.

Anh cười khẩy một cái, rồi đi ra khỏi phòng. Thái Hân tức ghen mà không biết làm gì anh ta. Cô cuộn tròn xấp giấy cho vào giỏ, rồi dùng dùng bỏ về.

Anh ta làm cô không có hứng thú qua phòng làm việc nữa.

Khi cô xuống sân thì thấy Tuấn Khương đã dắt xe ra đường. Tưởng chỉ có một mình cô bỏ về, không ngờ còn có một người không màng đến cuộc vui. Chắc đó là một người sống khắc khổ, chỉ biết có công việc. Ai làm việc dưới quyền họ chắc phải chết vì ngột thở.

Buổi tối chú Tình đến nhà chơi. Lúc đó Thái Hân còn đang sấy tóc. Nghe tiếng chú, cô bỏ máy chạy xuống ngay.

Chú Tính vừa ngồi xuống ghế, cô đã chạy ào tới:

– Chú, cái ông đạo diễn đó rất khó chịu, con không hiểu sao vừa gạo con lần đầu mà ông at đã phê phán đủ thứ, lúc trưa con với ông ấy đã nói chuyện rất gay cấn, sao chú lại chọn một người khó chịu như vậy, bộ đã hết đạo diễn rồi sao?

Vừa nói cô vừa phụng phịu ngồi xuống cạnh chú Tính, vô tình lấy tay đập lên chân chú một cái.

– Con biết đi trễ làm mọi người khó chịu, nhưng ai cũng phải chờ, chứ có phải một mình ông ta đâu. Vậy mà ông ta tỏ thái độ liền.

Rồi cô kể lại tỉ mỉ cuộc nói chuyện với Tuấn Khương. Chú Tình ngồi im nghe, rồi lắc đầu:

– Lần đầu đóng phim mà đã gây hấn với đạo diễn rồi à? Con quá lắm đó Hân.

– Con biết con có lỗi, nhưng ông ta không thể lịch sự hơn một chút sao?

Người làm văn hoá mà thái độ không văn hoá chút nào.

Chú Tính “hừ” một tiếng:

– Chắc con nói năng thế nào đó nên mới bị cậu ta chỉnh, tính con mà, chú không biết thì ai biết.

Thái Hân vô tư vò vỉnh:

– Đồi đạo diễn khác đi, được không chú?

Chú Tính trừng mắt:

– Con nói cái gì?

Thái Hân phụng phịu:

– Chứ mới lần đầu đóng phim, mà phải làm việc chung với người không ưa mình, con nặng nề lắm.

– Vậy thì con phải cố gắng chiếm cảm tình người ta chứ.

Thái Hân ầm ức:

– Con không hiểu tại sao ông ta lại ghét con như thế, nếu từng tiếp xúc thì con còn hiểu lý do, đằng này chỉ mới gặp lần đầu thôi. Ông ta từng trải như vậy, phải biết kềm chế chứ. Bộ con nít sao mà ghét ai thì ra mặt như vậy.

Cô ngừng lại, kéo tay chú Tính:

– Chú phải nói gì đi, chứ mỗi lần gặp con mà ông ta cau có như vậy, con không có tinh thần diễn đâu. Không ấy đòi người khác đi chứ.

– Chuyện làm ăn mà con nói như đi chơi vậy. Chỉ vì chuyện cá nhân mà thay đổi cả ekip, không được.

Thái Hân nhắm mắt:

– Con không hiểu sao chú lại chọn một đạo diễn khó chịu như vậy, mới gặp đã không ưa. Tính con dễ chịu thế mà vẫn ghét, thì ai mà có cảm tình với ông ta cho nổi.

– Chú quan tâm đến tài năng hơn là tính tình cậu ta, những bộ phim cậu ta dựng có doanh thu rất cao, cậu ta đòi hỏi cao ở diễn viên, và rất khe khắt, cao phải làm việc với một đạo diễn như vậy mới cứng cỏi được.

Thái Hân thở dài. Chú Tính đã nói như vậy thì còn ta thán gì được nữa. Cô thâm jêu trời trong bụng, bây giờ thì vai diễn đầu tiên không làm cô căng thẳng bằng chuyện ông đạo diễn.

Thái Hân định mè nheo thêm, nhưng lúc đó ba cô xuống nói chuyện với chú Tính, nên cô đành rút lên phòng.

Thái Hân giờ xấp kịch bản ra. Cô đã nghiền ngẫm nó đến từng chi tiết, và tương đối yên tâm, nhưng giờ thì cô chỉ thấy lo sốt lên. Cô mà diễn dở thì chắc không yên nổi với ngài đạo diễn khe khát đó.

Theo lịch quay ngày bấm máy đầu tiên là thứ bảy, ở nhà văn hoá, và Thái Hân sẽ diễn đầu tiên. Cùng với các diễn viên quần chúng.

Mới năm giờ sáng Thái Hân đã thức dậy. Thật ra đêm qua cô hầu như chẳng ngủ. Tâm trạng lo lắng bồn chồn, làm cô cứ trăn trở trên giường. Sáng nay hãy còn lao đao.

Cô đi xuống nhà, tự mình chiên trứng, pha café. Rồi ngồi vào bàn ăn một mình.

Lo là lo vậy, chứ Thái Hân hầu như chẳng ăn được gì. Nhìn đĩa trứng và bánh mì mà cô phát ón. Nếu không ăn thì lát nữa sẽ đói. Rồi lại chóng mặt, diễn không được thì có chuyện với ngài đạo diễn nữa.

Thái Hân đang cố gắng nuốt từng miếng bánh mì thì bà Thái đi xuống, thấy cô ngồi bên bàn ăn, bà có vẻ ngạc nhiên và vui thích. Lần đầu tiên bà thấy Thái Hân tự lo bữa ăn cho mình, mà lại chịu ăn uống nghiêm chỉnh, thật đúng như người lớn.

Bà ngồi xuống bàn, nhìn cô một cách hài lòng:

- Sao dậy sớm vậy con? Còn đến ba tiếng nữa mà.
- Con phải đến đó sớm, sợ bị kẹt xe.
- Gần bảy giờ đi cũng được, ngủ thêm chút nữa cho có sức.
- Thôi, con ngủ không được đâu, tối qua con lo chết được, ông đạo diễn này khó chịu lắm mẹ ạ, đi trễ là ông ấy nói vô đầu chịu không nổi đâu.
- Không lẽ ông ta không nể chú Tính sao? Muốn quát tháo cũng phải tùy người chứ.
- Con cũng không biết, ông ta chẳng có chút gì là lịch thiệp, đạo diễn gì mà phong cách như nhà tu.

Nghĩ ra, cô bèn sửa lại:

– Thầy tu thì hiền, còn ông ấy vừa khó chịu vừa khắc khổ, không biết giống cái gì nữa.

Cô vội vàng ăn phần trứng trong đĩa, rồi đứng lên hối thúc:

– Mẹ thay đồ nhanh lên đi. Con đi thay đồ đây.

Bà Thái ngạc nhiên:

– Mẹ phải đi với con nữa sao?

Thái Hân cũng ngạc nhiên không kém:

– Chẳng lẽ mẹ để con đi một mình, con không chịu đâu, đây là ngày quan trọng mà.

– Nhưng chú Tính bảo mẹ đừng đi, mẹ hứa với chú rồi, có mê bất tiện lắm.

Thái Hân ngúng nguẩy:

– Lần trước không có mẹ đi cùng, ông ta mắng con, để con thua người ta, con không chịu đâu.

Bà Thái định nói thì ông Thái đi xuống:

– Cái gì mà không chịu nữa đó, đòi mẹ đi nữa hả? Không được, con đi một mình đi, mẹ ở nhà lo cơm nước nữa. Theo con cả ngày được sao?

Thái Hân không dám vội vĩnh nữa. Cô mang ly café định lên phòng. Nhưng bà Thái cản lại:

– Sao lại uống café, phải uống sữa chứ con.

– Thôi, con ngán lắm, uống café cho đầu tỉnh táo để đối phó với ông đạo diễn.

Ông Thái cau mặt:

– Không lo tập trung diễn mà lo đối phó với đạo diễn, con nghĩ cái gì vậy?

bà Thái lo lắng:

– ông đạo diễn đi lo chắc hay quát con nhỏ lắm, nghe cách nó nói tôi lo quá, hay là để tôi đi với nó. Ông ta có nặng nhẹ nó thì tôi nói.

Ông Thái gạt ngang:

– bà đừng có tưởng tượng quá, nó lớn rồi, con nhỏ này mà ai ăn hiếp được nó, không đi đâu cả.

Ông quay qua Thái Hân:

– Con lên sửa soạn rồi bảo chú Năm đưa đi.

Thái Hân tiu nghỉu đi lên phòng, hôm nay cô rất lo lắng, vậy mà không có mẹ một bên, làm cô càng cảm thấy bất ổn.

Xui cho Thái Hân, khi đến nhà văn hoá thì trời còn rất sớm. Chỉ lác đác vài người đến lo chuẩn bị trường quay. Đạo diễn cũng chưa tới. Thái Hân tìm một chỗ trống ngồi nhả lại kịch bản. Nhưng không đầy mười phút sau cô chợt thấy bụng đau cuồn cuộn lên. Triệu chứng bao tử mỗi khi cô căng thẳng. Cô vội đi ra ngoài tìm mua thuốc.

Cô đi bộ suốt cả dãy phố mà chưa có hiệu thuốc nào mở cửa. Đã vậy đang đi tự nhiên giày bị đứt quai. thật khốn khổ chưa từng có.

thế là phải tìm chỗ mua giày, rồi quay lại mua thuốc.

Khi Thái Hân ổn định được mình thì đã hơn tám giờ. Nhìn đồng hồ, cô hoảng sợ hình dung đến vẻ cau có của ông đạo diễn. thế là cô chạy trời chết về nhà văn hoá.

Quả nhiên mọi người đang chờ cô. Đám diễn viên quần chúng đứng chật ních cả phòng. Vừa chen chân vào chỗ máy, Thái Hân đã thấy ngay gương mặt đỏ bừng của Tuấn Khương. Anh ta có vẻ giận dữ vì sự chờ đợi. Vẻ mặt đó làm cô hoảng sợ đến nỗi không dám lại gần anh ta.

Vừa thấy Thái Hân, anh ta đã trừng mắt nhìn cô, môi mím lại như cố kềm chế để khỏi quát một trận. Mãi hồi lâu anh ta mới cố nói một cách bình thường, nhưng vẫn không giấu được cách châm biếm:

– lần này cô lại kẹt xe nữa chứ gì?

Thái Hân vừa thở vừa nói lấp bắp:

– tôi xin lỗi, tại tôi phải đi mua đôi giày mới.

Không hiểu sao, vừa nói đến đó , tự nhiên mấy diễn viên cười rần lên. Thái Hân ngơ ngác nhìn họ. Định hỏi, nhưng Tuấn Khương đã khoát tay cau có:

– Vào hoá trang đi.

Thái Hân bước đến chỗ chuyên viên hoá trang. Cô nói một cách biết lỗi:

– Sáng nay em đến sớm lắm, đến lúc chưa có ai lặn, nhưng sau đó em phải đi mua thuốc, chưa mua được thuốc thì giày bị đứt, nên phải đi bộ đến hiệu giày, em khổ sở lắm cô ạ.

Cô chuyên viên mỉm cười:

– thảo nào mặt em đỏ mề hôi nhiều quá, thôi bỏ qua đi, miễn em tới là được rồi.

– Ông Nam làm như em ham đi trễ lắm vậy.

– Trong số các đạo diễn mà cô biết, cậu ta là người làm việc nghiêm túc nhất, tôn trọng giờ giấc tuyệt đối, thường làm việc với cậu ta, các diễn viên đến đúng giờ lắm.

Thái Hân đính ta thán đạo diễn tiếp, nhưng cô chuyên viên bắt đầu đánh phẩn, nên cô không mở miệng được. Cô ngồi im một cách ngoan ngoãn.

Xung quanh, các diễn viên phụ đứng nhìn Thái Hân hoá trang. tại chẳng có việc gì làm nên ai cũng nhìn cô một cách sốt ruột.

Trong lúc kẻ mắt, cô chuyên viên nói một cách thán phục:

– Da em mịn quá, làn da rất tốt, chắc ăn nhiều trái cây lắm hả?

Thái Hân gật đầu vô tư:

– Dạ, ở nhà mẹ em hay cho em uống nước trái cây lắm. Mẹ bảo da em đẹp nên dễ hoá trang phải không cô?

Thái Hân nói xong câu đó, tự nhiên các diễn viên hpụ nhìn nhau, rồi che miệng cười. Hình như ngôi sao chưa toả sáng này hơi bị thiếu khiêm tốn.

Ban đầu cô chuyên viên cũng thấy tức cười nhưng sau đó biết Thái Hân mới

vô tư, nên cô tôi không cười nữa.

Hoá trang xong, Thái Hân đi ra ngoài, Tuấn Khương nhìn cô từ đầu đến chân, rồi nói cộc lốc:

– Nhớ kịch bản không?

– Nhớ.

Tuấn Khương quay qua phía sau, ra hiệu:

– Máy, chuẩn bị, mọi người vào vị trí.

Cảnh diễn đầu tiên Thái Hân len lỏi giữa đoàn người để đến xin chữ ký của một ca sĩ nổi tiếng.

Cô thoáng suy nghĩ một chút. Rồi bắt đầu vào vai. Thoắt một cái, nét mặt cô trở nên hót hơ hót hải, pha lẫn sự náo nức với đôi mắt long lanh, cô cố chen chân vào đám đông, đẩy nhân vật bên trái, xô nhân vật bên phải, luôn lách đến gần diễn viên ca sĩ cho bằng được.

Tuấn Khương im lặng theo dõi, rồi chột hô to:

– Cắt.

Cảnh quay kết thúc, Thái Hân quay lại nhìn đạo diễn, vẫn đứng yên chờ ý kiến.

Tuấn Khương có vẻ hài lòng với cách diễn của cô diễn viên mới. Nhưng về mặt anh vẫn bình thường, không cau có cũng chẳng mở lời khen.

Thái Hân này giờ nhìn vào khuôn mặt dd chờ đợi, cô chẳng nhận ra sự chuyển biến gì ở khuôn mặt nghiêm nghị ấy. Cô đứng tần ngần về thất vọng lẫn hoang mang: “Thế này là sao đây? Ông ấy không nói gì hết, ít ra cũng phải nhận xét gì chứ, chẳng lẽ ghét mình đến độ không buồn nhận xét” – ý nghĩ đó làm Thái Hân thấy ản hết sức.

Xung quanh Thái Hân, người ta đi lại nhộn nhịp, bộ phận kỹ thuật đang thu đạo cụ, chuẩn bị cho phân đoạn kế, chỉ còn mình cô là đang lơ ngơ chờ nhận xét của dd.

Thấy cô vẫn chưa rời chỗ diễn, Tuấn Khương bước tới nhắc khéo:

– Tự tin đến nỗi không thèm chuẩn bị cho cảnh quay kế à?

Thái Hân giương mặt nhìn anh. Nói thế có nghĩa là chẳng cần diễn lại. Sao kỳ vậy, cố nhớ mấy lần xem quay phim, cô thấy một đoạn có khi diễn đến cả chục lần lận mà,

Tuấn Khương nhìn vẻ ngơ ngác của cô, nhắc lại lần nữa:

– Chuẩn bị cảnh quay kế đi, avò trong kia làm mặt lại.

Thái Hân làm theo như cái máy. thật tình nếu anh ta không nói, chắc cô cũng chẳng biết mình phải làm gì, cô đâu có rành môi trường mới này mà biết cách làm chủ mình.

Cô đến ngồi cho chuyên viên hoá trang dặm lại phấn trênn mặt. Rồi ra ngồi một góc, liếc sơ phân đoạn sắp diễn dù không nhìn đến nó thì cũng đã thuộc đến từng chữ.

Cảnh tiếp theo có trục trặc chút ít, phải quay lại vài lần. Nhưng nói chung là không đến nỗi kéo dài.

Khi quay xong, Tuấn Khương ra lệnh thu dọn. Rồi không hề quan tâm đến cô diễn viên mới mẻ cần sự dẫn dắt, anh ra chỗ lấy xe, chẳng mấy chốc, chiếc phân khối lớn công kênh của anh ta mất hút ngoài đường.

Anh ta không quan tâm thế mà lại hay, Thái Hân thấy đỡ căng thẳng hơn, còn những gì không biết thì có thiếu gì người để hỏi, đâu nhất thiết phải bám lấy áo đạo diễn.

Thái Hân vội về nhà để kể với mẹ. Khi cô lên phòng, bà Thái vội vã đi theo:

– Sao con, diễn tốt không? Ông dd có la mắng gì con?

Thái Hân ngồi phịch xuống ghế nũng nịu:

– Lúc sáng con đến sớm nhugn vì đau bụng phải chạy đi mua thuốc, khi trở lại thì đạo diễn đã có mặt ở đó rồi.

Bà Thái quýnh quáng hỏi tiếp:

– Rồi ông đạo diễn có trách mắng gì con không?

– Ông cau có với con chứ không lớn tiếng.

Bà Thái gật đầu bết lo lắng. Chợt nghe Thái Hân phàn nàn:

– Người gì kỳ cụ. Con diễn suôn sẻ cả hai cảnh, vậy mà không nhận xé một tiếng. Quay xong ông bỏ về ngay, chẳng thèm ngó xem con làm gì.

Bà Thái an ủi:

– Thôi mà biết đâu tính ông ấy không thích biểu lộ. Mới diễn lần đầu sợ khen quá rồi con ỷ lại. Nghe chú Tính nói ông ta là người có tài lại biết cách dùng người.

Thái Hân phụng phịu:

– Con không biết ông ta tài đến đâu nhưng cái cách không quan tâm nhận xét cách diễn của diễn viên là không chấp nhận được.

Bà Thái cự nự:

– Con này, có diễn viên anò như con không. Mới vào nghề đã phê phán đạo diễn. Mẹ nghĩ từ từ con sẽ quen với cách làm việc của ông ta thôi.

Thái Hân thấy hình như mẹ nói cũng có phần nào đồng tình với đạo diễn. Từ nãy giờ nói câu nào mẹ cũng nói biết đâu ông ấy này biết đâu ông ấy nọ.

Thật chẳng hiểu nổi. Để rồi xem, mai một gặp ông ấy rồi mẹ còn nói tốt cho ông ấy nữa thôi.

Buổi tối cô ngủ ngon lành. Lần đầu tiên mới chín giờ cô đã chui vào giường.

Cả một ngày căng thẳng liên tục, mệt đến nỗi chẳng có thời giờ suy nghĩ.

Thái Hân ngồi vào bàn, mở máy. Trong lúc ngồi chờ, cô khẽ nhịp tay lên bàn, hát khe khẽ một mình.

Cô hát không phải vì yêu đời, mà vì tức quá cô hát cho đỡ tức. Chiều nay cô lại bị Tuấn Khương quát cho một trận. Lần này hoàn toàn không giống mấy lần trước. Lỗi hoàn toàn không phải của cô, mà vì một lý do thật âm ố. Bắt đầu từ chuyện...

Thôi, không nhớ tới nữa, nếu nhớ lại, hoặc chỉ cần nghe cái tên Tuấn Khương, chắc cô nổi khùng lên mất.

Cô và anh ta đụng độ nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa lần nào anh ta dữ như lúc chiều. Cứ như anh ta bị quỷ ám vậy.

Chính vì tâm trạng nặng nề ấy mà cô mới tìm người nói chuyện cho đỡ buồn. Cô có thể tìm một người dễ thương hơn anh ta gấp trăm lần mà nói chuyện, hơn là cứ nhớ con người kiêu ngạo ấy rồi tức một mình.

Thái Hân vào chatroom. Khuya thế này mà còn khối người thức chơi. Chắc cũng có tâm trạng khổ sở y như cô. Cô chọn một nickname ấn tượng nhất, rồi gõ phím:

– Hello, người rừng.

Chỉ một phút, hộp thoại hiện lên ngay lời đáp:

– Hello, nhím trắng,. Bạn có cái tên ấn tượng lắm.

– Bạn cũng vậy.

– Nhưng tại sao gọi là nhím, sẵn sàng gây sự với bất cứ ai à?

– Không có đâu, đang nổi giận lắm, nhưng không có ý định gây sự, chỉ thích trò chuyện hoà bình thôi.

– Tốt, sau một ngày căng thẳng, nếu gây với người là thì tự mình làm tức mình thêm, phải không bạn?

– A, bạn cũng bị căng thẳng à?

– Cũng có chút ít thôi sau một ngày làm việc, tôi thích trò chuyện để thư giãn.

– Tôi cũng vậy, người rừng ạ. Nếu tôi không lầm thì bạn là phái nam?

– Vâng, còn bạn.? Có lẽ là một cô nhím hay giận?

– Cô nhím thì đúng, còn hay giận thì chỉ tương đối thôi.

Phía bên kia chợt đổi đề tài:

– Bạn hay thức khuya lắm à?

- Vâng, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Công việc của tôi không cố định, nên có lúc phải thức khuya lắm, nhiều khi đến 2 giờ mới lên giường.
- Công việc của bạn giống việc của tôi lắm.

Thái Hân tò mò:

- Bạn làm gì nhỉ?
- À, một công việc không ổn định, thỉnh thoảng cứ đi như điên, nhưng có lúc lại chẳng làm gì.
- Tôi cũng vậy đấy.

Lúc đó nghe tiếng mẹ gọi ngoài cửa, Thái Hân vội gõ nhanh:

- Mẹ tôi bắt tôi đi ngủ rồi, thôi, chào bạn nhé.
- Chào bạn.
- À quên, tôi rất thích chat với bạn, mai gặp lại nhé.
- Ngày mai, vào giờ này gặp lại nhau, chúc cô bạn ngủ ngon.

Thái Hân tỉnh ngịch:

- Sao y bản chính.

Rồi cô vội tắt máy. CÔ tưởng mẹ sẽ vào phòng, nhưng bà chỉ nhắc cô đi ngủ sớm chứ không vào. tự nhiên cô thấy tiếc tiếc, phải chi trò chuyện thêm chút nữa, cô có cảm giác mình rất hợp tính với “Người rừng” nào đó.

Tiếng kèn xe dưới đường làm Thái Hân giật mình dậy. Cô nheo mắt nhìn đồng hồ. Mới hơn 6h. Còn sớm. Cô quay vào ôm chú gấu ngủ thêm chút nữa. Nếu như cảnh quay đầu tiên Thái Hân lo sốt vó thì bây giờ ngược lại, cô cảm thấy an tâm với vai diễn của mình hơn. Mặc dù đạo diễn không tỏ ý chê hay khen nhưng trong thâm tâm cô biết rõ là mình diễn không đến nỗi nào. Vì vậy mà cô chẳng cần lo lắng quá mức cho cảnh quay hôm nay.

Không biết như thế có quá tự tin không?

Cô đang mơ màng thì tiếng bà Thái vang lên ngoài cửa phòng:

- hân à, sắp trễ giờ diễn rồi sao không dậy?

Nghe từ trể thốt ra từ miệng mẹ, Thái Hân hoảng hốt. Cô tung mền bật dậy chạy xồng xộc xuống nhà, trong đầu cô hình dung gương mặt cau gắt của đạo diễn. Cô cảm thấy hơi lạnh người. Cô làm vệ sinh nhanh và trang điểm sơ sài, rồi chạy như bay ra cửa. Ngang phòng khách bà Thái gọi giật lại:

– Con ăn sáng rồi đi Hân.

Thái Hân khoát tay, khỗ sở nói:

– Trể rồi còn ăn gì nữa mẹ?

– không ăn làm gì có sức diễn. Không khéo lại đau bao tử nữa.

Nhắc đến chuyện bao tử, Thái Hân lại lo thêm, biết đâu đang diễn nó đau bất chợt, rồi ông đạo diễn lại cho mình làm eo. Rõ khổ.

Thấy cô đứng ngơ ngác bà Thái đề nghị:

– hay là để mẹ gói bánh mì lên xe con ăn.

Thái Hân gật đầu làm theo lời mẹ. Cô lật đặt quăng tất cả vào trong xem rồi ngồi vào chỗ lái. Khuôn mặt đạo diễn vẫn còn ám ảnh cô. Thái Hân liếc nhìn đồng hồ. 8h kém 5'. Cô chỉ còn biết kêu trời và lái xe hết tốc độ. Cô biết cho dù lái như tên lửa thì cũng trể, cô vừa quay vô lăng vừa nhăn nhó, mặt sa sầm trông thật tội nghiệp.

Chạy một quãng, chợt thấy đói, cô với tay lấy bánh mì cho vào mồm. Mới sáng sớm mà nuốt cái thứ này vào chẳng dễ chút nào, mà không sẽ đói, đói thì sẽ đau. Ôi thật khốn khổ.

Thái Hân đưa bánh mì vào miệng và cố gắng nhai. Cô có cảm tưởng như mình đang nhai miếng mứt cừa cứng lại vừa khô. Mỗi lần nuốt vào cổ mắt cô lại trợn ngược. Những người đi đường trông thấy cảnh đó thì nhìn cô chăm chăm. Thái Hân mặc kệ, miễn sao cái bụng yên là được.

Công phim trường hiện ra trước mắt. Miếng bánh mì vẫn còn trong họng, Thái Hân phải đi từ từ để ăn cho xong. Cô không dể ý những gì xảy ra chung quanh. Thái Hân đi chậm trên dãy hành lang. Cô không biết rằng ở

cuối hành lang Tuấn Khương khoanh tay nhìn cô chăm chăm đầy vẻ ác cảm.

– Giờ này mới tới à?

Thái Hân giật mình đứng sững lại. Miếng bánh mì vẫn còn trong họng chưa kịp nuốt. Cô ngậm họng làm thinh.

Hành động ấy của cô càng khiến Tuấn Khương tức thêm. Như dồn hết cơn giận vào lời nói, anh ta lớn tiếng:

– Cô có biết thế nào là tôn trọng người khác không? lần nào cũng bắt người ta phải chờ, phong cách diễn viên chính là vậy sao?

Không đợi Thái Hân phản ứng, anh nói như ra lệnh:

– vào hoá trang ngay. Đừng bắt mọi người phải chờ thêm. Hy vọng đây là lần cuối cô làm phiền tất cả chúng tôi.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cô, Thái Hân không kìm được, cô bùm miệng chạy vào phòng hoá trang khóc râm rức.

Chị chuyên viên hoá trang bước vào khuyên lơn.

– Thôi nín đi Hân. Tại cậu ấy chờ lâu nên bực tức ấy mà.

Thái Hân nói trong nước mắt:

– Nhưng có cần quát mắng lớn tiếng trước mặt mọi người như vậy không? Làm như ab em không bằng.

Chị chuyên viên bật cười vì câu nói trẻ con của Thái Hân. Chị ngồi xuống hoá trang cho cô.

Nước mắt cô cứ chảy ràn rụa hai bên má. Chị hoá trang đánh lớp phấn nào cũng bị trôi mất. Chị ta có vẻ khó chịu:

– Em cứ khóc hoài, chị không trang điểm cho em được.

Thái Hân bặm môi cố nín. Không hiểu sao càng cố nước mắt càng tuôn ra không sao kìm chế nổi.

Chị chuyên viên tỏ thái độ bực dọc bỏ ra ngoài. Chị nói gì đó với Tuấn Khương, anh bước ngay vào phòng, ném ngay cho cô cái nhìn sắc lạnh:

– Cô đừng làm mất thời giờ của người khác. Có nín khóc để người ta hoá trang không?

Tuấn Khương càng quát tháo, Thái Hân càng rung rung nước mắt. Đến lượt anh cũng ngao ngán bỏ đi ra ngoài. Anh nói với cô thư ký:

– Cô thử khuyên nhỏ nhẹ xem cô ấy nín không, chứ kiểu này chắc cả buổi sáng nay không quay được cảnh nào. Cô ta biết cách làm người khác nổi điên.

Cô thư ký làm theo lời đạo diễn một lát sau cô bước ra, nhìn qua cửa kính anh thấy Thái Hân nín khóc. Tuấn Khương nhìn cô thư ký tỏ ý cảm ơn. Rồi ra hiệu cho chị chuyên viên trở lại phòng hoá trang.

Cuối cùng cũng xong. Đạo diễn bảo bộ phận kỹ thuật chuẩn bị, quay sang Thái Hân, giọng anh hơi dịu lại, hình như anh ta bắt đầu ngán cái cách hay nhè của cô.

– Cô bình tĩnh lại chưa? Vai diễn của cô cảnh này là phải thật sinh động.

Nhân vật thể hiện động tác lí lắc, nhõng nhẽo với mẹ. Cô rõ chưa?

Đáp lại câu hỏi chắc nịch của đạo diễn chỉ là cái gật đầu nhẹ của Thái Hân, anh định nói thêm điều gì đó nhưng thấy vẻ mặt ỉu xiu của cô, anh lại thôi.

Bộ phận kỹ thuật đã sẵn sàng sau tiếng hô to "diễn" của Tuấn Khương. Thái Hân cố dần tâm trạng của mình để nhập vai. Cô nhảy tung tăng trên bậc tam cấp đi vào nhà, nhưng chân thì nhảy, còn khuôn mặt thì ỉu xiu như sau cơn mưa, nhìn chẳng ra làm sao.

Tuấn Khương tức điên quát lớn:

– Cắt, cắt.

Không dẫn được cơn giận anh bước tới chỗ Thái Hân gắt gỏng:

– Cô diễn như vậy đó ha? Khóc. Khóc. Từ sáng tới giờ tôi chỉ thấy cô diễn vai kéc là đạt nhất. Cô đọc kỹ kịch bản chưa? Cô đóng vai cô bé vô tư lí lắc chứ không phải cô bé u sầu, nhớ chưa?

Nói dứt câu, mặc cho Thái Hân đứng đó ủ rũ khóc, anh quay lại với những người trong đoàn:

– Tôi nghĩ sáng nay không làm được gì đâu, tất cả về nghỉ, chiều vào quay lại cảnh này.

Như vẫn chưa nguôi cơn giận, anh quay lại nói vào mặt Thái Hân:

– Còn cô, chiều nay mà thấy tinh thần không ổn định thì cứ ở nhà khóc, bao giờ cười được thì hãy gọi điện cho tôi.

Nếu như lúc khác chắc Thái Hân sẵn sàng trả đũa những lời nói khó nghe của anh ta, nhưng biết mình có lỗi nên cô làm thinh. Không hiểu sao cô lại mití ướt thế? Không sao kìm chế được tâm trạng. Thái Hân lẳng lặng vào phòng lấy túi xách ra về.

Thái Hân đậu xe vào garage định đẩy cửa bước ra. Chợt nhớ mình mới khóc ở trường quay, cô mở giỏ xách lấy gương ra ngắm soi. Nước mắt làm mặt cô nhoè nhoẹt, cô lấy bông phấn ra chậm lại, lau cho mắt khỏi đỏ, xong đâu đấy cô yên tâm bước ra khỏi xe đi vào nhà.

Ông bà Thái đang ngồi trên Salon ở phòng khách. Nghe tiếng giày lách tách ngoài cửa, cả 2 quay lại nhìn. Thái Hân bước vào, vẻ mặt bún thiú như đã khóc kéo dài hàng thế kỷ của cô, khiến bà Thái hơi hoảng:

– Sao mặt mày ỉu xiu vậy, chuyện gì vậy con? Ông đạo diễn lại quát nữa hả?

Ông Thái nhìn con chờ đợi câu trả lời. Thái Hân im lặng chẳng biết nói thế nào với cha. Cô còn loay hoay hỉ mũi thì ông Thái lên tiếng dò hỏi:

– Lại xảy ra chuyện gì nữa rồi?

– Dạ, con...

Thấy Thái Hân ấp úng bỏ lửng câu nói, ông Thái nghi là mình đoán đúng.

Tính con ông không rõ thì ai rõ. Nhất định hôm nay lại gây phiền phức nữa rồi.

Ông Thái tăng hăng:

– Có chuyện gì kể ba mẹ nghe coi?

Bá Thái sốt ruột chạy lại ngồi gần cô lo lắng:

– Thế nào nói đi có chuyện gì xảy ra với con sáng nay? Con có gây gổ với đạo diễn không?

Nghe mẹ hỏi dồn dập, tự dung Thái Hân thấy mũi lòng, cô sà vào lòng mẹ khóc oà:

– Mẹ biết đó hôm nay con tới trễ.

– Rồi sao? Bà thái sốt sắng hỏi.

Thái Hân mếu máo:

– Con đi trễ có chút xíu thôi, thế mà ông ấy quát ầm cả lên, tức quá nên con khóc.

– Khóc tới bây giờ à? Trời đất.

Ông Thái chen vào:

– Rồi diễn không được bị đạo diễn mắng tiếp nên bỏ về chứ gì?

Thái Hân hít mũi cãi:

– Con diễn được, nhưng nước mắt con cứ chảy hoài ngăn không được.

Ông Tháiin gạt ngang:

– Thôi đi cô ơi, cô diễn mà khóc hoài thì có ông đạo diễn nào mà chấp nhận được.

Bị ông Thái khiển trách, Thái Hân càng sụt sùi hơn:

– Con biết ba không tin con, nhưng con cũng cố gắng lắm chứ bộ. tại ông đạo diễn nạt hoài con nín không được.

Cô ngừng lại hỉ mũi, rồi ầm ức nói thêm:

– Ông ấy chẳng to tiếng với ai cả. Chỉ mắng 1 mình con thôi. Rõ ràng là cố ý ăn hiếp con.

– Làm diễn viên mà không diễn tả được cảm xúc nhân vật thì đạo diễn nào chịu nổi. Mắng là phải rồi, không được khóc nữa.

Thấy 2 cha con cứ giằng co mãi bà Thái ngăn lại:

– Thôi mà ông, con nhỏ đã bị như vậy ông còn trách móc nó gì nữa. chiều nay để tôi đi theo con nhỏ coi ông ta dám làm hù làm hở nó nữa không.

Ông Thái cần nhần:

– Bà cứ chịu nó riết rồi nó lớn không nổi. Cứ để cho nó tự giải quyết vấn đề của nó, bà bênh nó làm gì rồi nó ỷ lại. Con với cái, tôi thật không biết khi nào nó mới xử sự chững chạc như người ta.

Bà thái liếc xéo ông, rồi quay sang ve vuốt con gái.

Trách bà cũng không được, có 1 mụn con bà không cưng chiều thì còn biết cưng ai.

Thái Hân được mẹ vỗ về an ủi, cảm thấy vui đi đôi chút. Viễn cảnh chiều nay sẽ sáng hơn khi có mẹ đi theo cùng, tự nhiên cô thấy yên tâm. Và cô đi lên phòng mình. Bây giờ không muốn khóc nữa, nhưng phải nghe nhạc cho đỡ căng thẳng.

Bà Thái nhìn dáng con thất thểu lên phòng cảm thấy xót xa, nên thở ra. Từ lúc nhận kịch bản đến giờ con bé toàn là lo lắng buồn bã. Bà không biết ông đạo diễn người ngọm tánh tình ra sao mà làm tình làm tội con bé dữ thế. Bà cũng mong nhìn tận mặt ông ta.

Bà Thái sợ con trễ rồi lại gặp rắc rối với đạo diễn, mới 1h bà lên phòng gọi con dậy.

– Hân à. Dậy đi con, dậy sửa soạn để trễ.

Thái Hân vươn vai, dụi mắt chưa muốn rời khỏi giường, cô mở mắt nhìn mẹ hỏi:

– Máy giờ vậy mẹ?

– Hơn 1h, chiều nay mấy giờ con có mặt?

– Dạ 2h, còn sớm mà mẹ.

Thái Hân còn mệt cô muốn ngủ thêm chút nữa, cô lăn vào trong định nhắm

mắt tiếp. Bà Thái nhẹ nhàng xoay người cô trở qua, vuốt mái tóc bù xù trước trán nài nỉ:

– Thôi dậy đi mà, không nhớ đạo diễn cần nhân vì việc đi trễ lúc sáng sao? Nghe mẹ nhắc đến Tuấn Khương, Thái Hân chợt tỉnh cả người, cô cảm thấy ngao ngán quá đỗi, chẳng muốn trở lại trường quay chút nào.

Nhưng cảnh quay còn dang dở không đi thì thật là vô trách nhiệm. Còn như né tránh thì ông ta cho rằng mình sợ ông ta. Không được, nhất định không để ông ấy nghĩ là mình sợ. Chiều này lại có mẹ đi cùng, mình phải vững tinh thần hơn mới phải, để xem ông ta ứng phó như thế nào. Thái Hân nhủ thầm trong bụng, nghĩ tới đó cô cảm thấy phấn chấn hẳn. Cô ngồi dậy tươi tỉnh chuẩn bị.

Thấy Thái Hân xông xáo, bà Thái lại nghĩ khác, bà nghĩ nghe nhắc ông đạo diễn là con bé quýnh quáng cả lên, coi bộ ông đạo diễn này cũng đáng gờm. Bà nở nụ cười nhìn con rồi thu dọn chăn mền cho gọn.

Hai mẹ con đến trường quay vẫn còn thừa người. Máy ảnh bên bộ phận kỹ thuật đang kéo dây đặt máy, thấy Thái Hân các anh tỏ vẻ ngạc nhiên. Thái Hân lịch sự gật đầu chào. Một anh trong nhóm buông lời bóng gió:

– Hôm nay sao cô đến sớm vậy? Chắc cảnh quay chiều nay sẽ trôi chảy lắm.

Thái Hân khó chịu với cách nói ấy nhưng vẫn tỉnh bơ:

– Phải đến sớm chứ để các anh quay tới quay lui thì không nên.

– Đó là công việc, tui tui phải làm cho xong. Anh ta đáp có vẻ hơi miễn cưỡng.

Thái Hân cười gượng khẳng định:

– Chiều nay chắc chắn xong mà.

Anh ta cười cười nhìn cô rồi bỏ đi làm nhiệm vụ.

Thái Hân nhìn đồng hồ con tới 5' nữa. đạo diễn quả là người nguyên tắc.

Không đến sớm cũng không đến muộn. Cô đi tới đi lui cho hết giờ. Bỗng từ

xa chiếc xe phân khối lớn lao vào đậu ở nàh xe. Thái Hân nhận ra ông đạo diễn, cô vội nhìn xuống đồng hồ, thấy chỉ đúng số 2. Ngoài ý muốn của mình, cô thầm phục ông đạo diễn khó khăn nhưng biết giữ đúng nguyên tắc. thật ra làm việc với mấy người như vậy mới nghiêm túc.

Tuấn Khương đang tiến dần về phía cô, anh nhìn cô gườm gườm, nhưng không nói gì. Cô cũng hất mặt nhìn lại, vẻ kênh kiêu.

Bà Thái ngồi ở băng đá quan sát Tuấn Khương, dù không biết anh là ai, nhưng thấy cái cách anh nhìn Thái Hân , bà hơi nghi nghi. Và bước lại gần cô.

Có mẹ một bên, th cảm thấy an toàn vô cùng, cô bèn giới thiệu:

– Mẹ, đây là đạo diễn Tuấn Khương.

Quay sang anh, cô lễ phép 1 cách cố ý:

– Thưa đạo diễn đây là mẹ tôi.

Tuấn Khương nhìn phớt Thái Hân, rồi lịch sự cúi đầu:

– Dạ, cháu chào bác.

Bà Thái ngó người ra nhìn đạo diễn, bà không tin đó là người đã làm con bà khóc sáng nay. Thái Hân đã vẽ cho bà chân dung 1 ông già khó chịu, khắc khổ và luôn cau có. Nên bây giờ, đứng trước 1 thanh niên có vẻ ngoài thanh lịch và nhẹ nhàng, bà không sao hình dung ra nổi, người như thế này lại có thể làm Thái Hân khổ sở.

Hình như Tuấn Khương đoán được lý do làm bà ngạc nhiên, nên anh vô tình ném cho th cái nhìn cảnh cáo: “Có phải cô nói với mẹ cô, tôi là 1 thầy phù thủy. Cô thì còn nói thế nào khác được.”

Cái nhìn của anh làm Thái Hân bối rối ngó chỗ khác. Rồi thấy bà Thái cứ đứng khựng nhìn Tuấn Khương, cô khẽ kéo tay bà.

– mẹ.

bà Thái giật mình, vội gật đầu cười với Tuấn Khương:

– À, chào cậu.

Bà Thái dự định sẽ hỏi chuyện lúc sáng của Thái Hân, nhưng gặp mặt Tuấn Khương rồi nghe anh nói chuyện, bà quên biến những gì cần nói. Và thay vì trách móc đạo diễn, bà quay lại thấy cần trách Thái Hân nhiều hơn.

Tuấn Khương không hiểu vì sao bà Thái có mặt ở trường quay, anh đoán Thái Hân nói gì ghê gớm lắm, nên bà mẹ phải nóng ruột đi theo cô. Nhưng 1 cô gái lớn thế này mà hờ 1 chút là về mách mẹ, thì thật đáng ngạc nhiên.

Thấy bà Thái cứ im lặng quan sát mình, Tuấn Khương chủ động lên tiếng:

– Đến giờ làm việc rồi, xin phép bác, để Thái Hân vào hoá trang, mới bác lại đằng kia ngồi chơi.

Bà Thái vội khoát tay:

– Cảm ơn, bác sẽ không làm phiền cháu đâu.

Bà quay qua Thái Hân:

– Con đi lo chuyện của con đi.

Thái Hân nói như dặn:

– Mẹ ở đây chờ con nha, đừng về giữa chừng nha mẹ.

Rồi cô đi nhanh đến phòng thay đồ.

Khi cô trở ra thì mọi thứ đã chuẩn bị xong. Tuấn Khương ra hiệu cho cô lại gần, anh nói với một chút châm chích:

– Cô định bắt mẹ cô đi như vậy hoài à?

Thái Hân nhìn anh không hiểu:

– Anh nói cái gì?

Tuấn Khương nheo mắt:

– Cứ mỗi lần gặp chuyện gay cần là đòi mẹ đi theo giữ, cô nghĩ mẹ cô sẽ bảo vệ cô sao? Nhìn cô tôi tưởng chỉ là đứa bé mới đi mẫu giáo đấy.

Hiểu ra, Thái Hân quē đến đỏ mặt. Cô gằn cổ lên:

– Mẹ tôi chỉ đến xem tôi diễn, chứ không phải theo bảo vệ tôi, tôi sợ ai mà

phải nhờ đến mẹ lo kia chứ?

– Hy vọng là vậy.

Thái Hân lật đật theo sau. Cô khó hiểu thái độ của mẹ. Lẽ ra mẹ phải lên tiếng cảnh cáo ông ta, đằng này mẹ chỉ gật đầu chào lại ấp úng chẳng nói gì cho ông ấy nể. mà nghĩ về việc đó chợt cô ngẩn người vì câu hỏi của đạo diễn:

– Nãy giờ cô nghĩ gì mà tôi gọi cô chẳng nghe. CÔ ổn định lại chưa? Diễn lại cảnh lúc sáng.

Quay sang bột phận kỹ thuật ông ra lệnh:

– máy, tắt cả vào vị trí, diễn.

Thái Hân thể hiện nhân vật như trong kịch bản, cô nhảy nhót tung tăng như chim sáo. Bỗng đằng sau có tiếng đạo diễn hô “cắt”. th khựng lại, đứng im nhìn đạo diễn. Cô không hiểu mình diễn sai chỗ nào, rõ ràng là cô thể thiện như kịch bản yêu cầu. Nam tiến sát cô hơn giọng không có gì là giận:

– Cô thể hiện chưa được nhập tâm lắm, có cần nghỉ một chút không?

Thái Hân trở mắt nhìn đạo diễn. Thái độ của ông chiều nay thật lạ. tự dưng nhã nhặn với cô. Thái Hân thích thú: có lẽ ông ta nể mẹ nên giọng nói cũng dịu hơn lúc sáng.

Không thấy cô trả lời, đạo diễn nhắc lại:

– Cô mệt không? Nếu không thì diễn thêm lần nữa.

Chợt nhớ là đang nói chuyện với đạo diễn, Thái Hân đáp gọn:

– Được rồi tôi sẽ cố gắng.

Tâm trạng Thái Hân biến chuyển hẳn, cô vào vai với vẻ mặt tươi rói không phải của một cô bé lí lắc mà là của một kẻ chiến thắng.

– Cắt.

Tiếng hô khô khốc của đạo diễn lại vang lên.

Hoảng hồn Thái Hân quay lại le lưỡi nhìn vào mặt anh chờ đợi một sự quát

mắng. Cô chỉ thấy cặp lông mày khẽ nhíu lại, gương mặt anh trở nên bặm trợn. trái ngược với suy nghĩ của cô, Tuấn Khương không nói lời nào. Anh bước lại gần cô thư ký chỉ chỗ vào phòng trong. Cô ta lập tức chạy vào mang ra cho anh chai nước.

Nãy giờ theo dõi hành động của Tuấn Khương, thấy cảnh ấy, Thái Hân quay mặt sang chỗ khác khẽ cười: “Tuởng gì, ông ta khát nước”

Chợt có cái gì lạnh lạnh đặt vào tay. Thái Hân rút tay lại, tk đã đứng trước mặt cô, anh lên tiếng:

– Uống nước lấy lại tinh thần thể hiện cho tốt.

Thái Hân tròn xoe mắt nhìn đạo diễn, đôi môi cô lúng liếng chẳng thể nói lên lời. Cô thật sự bất ngờ. Tuấn Khương nhìn thấy vẻ mặt ấy cũng ngơ ngẩn giây lát. Nhưng nhớ ra vai trò của mình anh bỏ đi lại chỗ phó đạo diễn bàn tiếp kịch bản.

Thái Hân tần ngần với chai nước chưa chịu uống, cô nhíu mày suy nghĩ hành động của đạo diễn. CÒn đang nghĩ ngợi, cô đã nghe tiếng đạo diễn bên tai:

– Sao không uống đi, tôi không có bỏ gì trong đó để hại cô đâu, uống nhanh còn diễn tiếp nữa.

Suýt chút nữa Thái Hân bật cười vì câu nói của ông ấy. Hoá ra ông ta cũng biết nói đùa. Cô hớp một ngụm nước thấy tinh thần thoải mái hơn, cô không biết vì chai nước hay vì câu nói lúc nãy?

Chưa kịp đẩy nắp chai, Thái Hân đã thấy giờ bảng quay lần 3, cô hấp tấp nói nhanh:

– Tới liền.

lần này Thái Hân diễn tốt. Coi như buổi chiều nay thuận lợi đạo diễn không phải thốt ra từ “cắt” năng nề nữa. Tuấn Khương hài lòng sau khi quay lần thứ 3:

– Như vậy là đạt rồi. Chuyển sang đoạn kế.

Thái Hân nhướn mày thờ ra khoan khoái. Bà Thái thấy con vừa diễn xong, liền chạy ra hỏi:

– Sao được rồi à? Ông đạo diễn cứ la cắt hoài làm mẹ cũng nógn ruột, mẹ thấy con nhăn nhó thật là khổ sở.

Vừa nói bà vừa lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho cô. Thái Hân thấy ngượng vì mọi người đang nhìn mình. Cô thầm trách mẹ: “mẹ làm như mình là 1 đứa con nít vậy, con đâu kêu mẹ đến đây chăm sóc con mà là đến dần mặt ông ấy, mẹ thật kỳ.” Không chịu được cô cố tránh đi:

– Mẹ ở đây, con vào chuẩn bị cảnh quay kế.

Mặc cho bà Thái gọi với theo, cô đi 1 mạch vào phòng hoá trang.

Để cho đỡ ngượng vừa đi cô vừa hút chai nước. Cô không biết là mình nằm trong tầm quan sát của đạo diễn. Ông hơi nghiêng người cười sự vô tư của cô.

DO tâm trạng thoải mái cảnh quay kế tiếp Thái Hân diễn hết sức tự nhiên, nhập tâm đến nỗi đạo diễn không bắt bẻ vào đâu được. Tuấn Khương chống cằm chăm chú nhìn cô thể hiện, cảnh quay kết thúc mà anh vẫn chưa rời mắt khỏi cô. Thái Hân cũng nhìn thấy ánh mắt ấy của đạo diễn nhưng cô không lý giải được vì sao. Đôi mắt cô cứ chớp chớp trông càng dễ thương hơn.

Thái Hân còn đang suy nghĩ, bà Thái từ xa chạy lại lắc tay cô, hỏi khê:

– Xong rồi hả con, tốt rồi. thôi chuẩn bị về.

Thái Hân kéo tay mẹ:

– Khoan, để con hỏi đạo diễn địa điểm quay ngày mai.

Nói ra câu này Thái Hân thấy mình thật kỳ cục. thường ngày mình rất ghét ông ta, chỉ mong xong việc rồi về. Sao bây giờ mọ gọi về lại muốn nói chuyện với ông ta. Có cái gì đó bất ổn. Thái Hân không điều khiển được mình nữa, cô bước lại gần Tuấn Khương. Anh thấy nhưng cố dặn thêm cô thư ký điều gì đó, rồi quay lại:

- Sao chưa về, có thắc mắc gì à?
- Tôi muốn biết cảnh quay ngày mai địa điểm nào?
- Cảnh kế tiếp quay ở ngoại ô, nhưng kho đó đang lộn xộn. Cô cứ nghị 1 ngày cho khoẻ, ngày mốt tôi sẽ thông báo cụ thể.

Thái độ của Tuấn Khương làm Thái Hân khó chịu, cô làm cao:

- Vậy khi nào tìm được địa điểm hãy gọi cho tôi.

Không đợi Tuấn Khương phản ứng cô bỏ đến chỗ bà Thái, kéo tay bà đi ra nhà xe.

Đường phố vào buổi chiều tấp nập xe cộ. Chú Năm cho xe chạy chậm chậm.

Thái Hân quay mặt ra đường thả hồn suy nghĩ, cô quên mất có mẹ ngồi bên.

Bà Thái muốn nói chuyện với con, nhưng thấy Thái Hân cứ nhìn miết ra phố, bà lay nhẹ vai cô gọi khẽ:

- hân à.

Mãi đuổi theo suy nghĩ, Hân chẳng nghe mẹ gọi. bà Thái gọi to hơn:

- Hân. Hân.

Thái Hân giật mình sững sờ quay lại.

- Dạ, mẹ gọi con có chuyện gì?
- Con nghĩ gì mà nập tâm dữ vậy, mẹ gọi hai, ba lần mới nghe.

Thái Hân chối biến:

- Đâu có con nhìn các cửa hiệu bên đường, mà mẹ gọi con định nói chuyện gì?

- Mẹ muốn nói về ông đạo diễn . Không đúng gọi cậu mới phải.

Thái Hân tròn mắt ngạc nhiên, nhưng vì chưa biết mẹ muốn gì nên cô im lặng.

Bà Thái tiếp:

- Nghe con gọi cậu ta bằng ông nên m5 cứ nghĩ chắc tuổi cậu ta xem xem với tuổi chú Tính con, nào ngờ...

– nào ngờ gì mẹ?

– Thì nào ngờ cậu ta còn trẻ thế. Cậu ta thật tài. Từng tuổi ấy mà đã là đạo diễn giỏi, quả là hiếm thấy.

Thấy mẹ cứ khen Tuấn Khương. Thái Hân cố lái sang chuyện khác:

– Tại mới gặp lần đầu, ông ta tỏ vẻ lịch sự, mẹ mới bị choáng. Chứ tiếp xúc với ông ấy nhiều lần, mẹ mới thấy ông ấy khó khăn không chịu nổi. Người gì thánh khí thật thất thường.

Thái Hân bập môi vì đã lỡ nói ra câu ấy, đang có ý định công kích ông ấy nhằm mất đi ấn tượng tốt đẹp mà mẹ dành cho ông ta. Vậy mà không hiểu sao cái miệng lại nói ra 1 câu như thế. thật sơ ý.

Nhưng bà Thái chộp ngay câu ấy hỏi vặn:

– Con nói thánh cậu ấy thất thường là sao?

– là không được bình thường, lúc nào cũng gằm gừ.

– Có lẽ con làm cậu ta bực tức chứ mẹ thấy cậu ta cư xử rất lịch sự.

– Sao mẹ cứ bênh ông ta hoài thế?

– Mẹ đâu có, mẹ chỉ nói những gì mẹ thấy được ở con người cậu ta.

Bà Thái tiếp:

– mà này Hân, con nên đổi cách xưng hô. Người ta còn trẻ mà con cứ gọi ông này ông nọ, sao không gọi anh cho phía phép.

Thái Hân bướng bỉnh:

– Con không thích. Đối với cnp ông ta lúc nào cũng là 1 người xa lạ, khó gần và khắt khe, gọi ông là đúng nhất.

– Con nói không đúng. Cậu ta là người có học thức, tài giỏi, lại lễ phép. Có lẽ nào cư xử không phải với mọi người. Mẹ nghĩ con bớt ngnag bướng lại và tuân thủ đúng kỷ luật, chắc chắn ông ta chẳng dám đụng đến con.

Thái Hân hừ mũi:

– Ông ta dám.

Bà Thái lắc đầu cố nói thêm:

– Con còn tiếp xúc nhiều với cậu ấy mà, rồi con sẽ hiểu hết con người cậu ta.

Thái Hân rất không bằng lòng với cách bênh vực đạo diễn của mẹ, cô lên tiếng trách móc:

– Tưởng mẹ đứng về phía con. Ai dè gặp ông ta rồi mẹ toàn nói tốt cho ông ấy. Như vậy là mẹ nói con có lỗi chứ gì. Ừ, con gái mẹ bướng bỉnh khó ưa thế đó.

Thái Hân giận dỗi quay mặt sang chỗ khác. Đúng lúc vừa tới nhà, xe dừng lại. Thái Hân đẩy cửa bước ra, không thềm nói với mẹ 1 tiếng cô ngoe nguẩy đi thẳng lên phòng.

Bà Thái nhìn theo chẳng biết nói gì. Bà không ngờ con lại có thái độ giận mình như thế. Bà chỉ nói sự thật vậy mà con bé làm nũng khiếp. Bà lắc đầu ra khỏi xe đi thẳng vào nhà.

Thái Hân mở cửa phòng, quăng túi xách ngã phịch xuống giường. Hai cánh quay chiều nay trôi chảy, nghĩ rằng sẽ vui vẻ, vậy mà mẹ làm cụt hứng. Cô bắt đầu nghĩ những lời mẹ nói. Thái Hân nhớ có lần học môn tâm lý cô có giảng là trực giác không hoàn toàn chính xác, nhưng đó là cảm giác ban đầu của những người kinh nghiệm từng trải cho nên nó rất quan trọng. Nếu theo lời cô giảng thì những lời mẹ nói không phải là vô căn cứ, mình có nên tin và nghe theo. Hân mãi mê nghĩ cô không biết là mình trôi vào giấc ngủ từ lúc nào.

Thái Hân đẩy cửa phòng, cô quăng bừa chiếc vali vào góc tường. Rồi nằm xuống giường 1 cách uể oải.

Cô theo đoàn đến đây lúc chiều. Suốt 2 giờ ngồi trên xe tù túng thật khó chịu. Không phải vì xe bị dẫn xóc, hay chật chội khó xoay trở, mà là vui xẻo bị ngồi gần Tuấn Khương.

Thật xui không thể tưởng, khiến gì mà cô lên cuối cùng, cô thư ký dành cho cô 1 chỗ phía trên, đạo diễn cũng được ưu tiên như vậy. Lúc trên xe, cô đã muốn xuống ngay lập tức, nhưng thấy làm vậy giống con nít, nên ráng làm ra vẻ tự nhiên, thậm chí còn cố gắng cười với anh ta 1 cái.

Tất nhiên anh ta cũng cười đáp lễ. nhưng rõ ràng anh ta cũng có tâm trạng giống cô. Rõ ràng là anh ta không ưa cô, dù bề ngoài là 1 vẻ lịch sự.

Thật không tưởng tượng nổi, cả xe cười đùa râm ran, chỉ có cô và anh ta nín lặng trên suốt đường đi.

Đã vậy chị Tường còn cố ý gọi sự chú ý của mọi người bằng cái giọng oang oang:

– Từ này giờ không nghe 2 nhân vật chính nói chuyện, hình như bạn nói chuyện riêng thì phải.

Tự nhiên mọi người cười ồ lên. Không phải vì câu nói đó buồn cười, mà vì ai cũng biết đạo diễn và diễn viên chính kỵ rơ nhau. Cho nên thấy cả 2 ngồi với nhau như thế, ai cũng thấy tức cười.

Thái Hân bực mình lắm, nhưng không thể nhét cái khăn cho chị ta im mồm, nên cô cũng ráng cười như không có gì.

Chỉ có Tuấn Khương là thản nhiên không cười. Hình như anh ta không quan tâm đến chuyện đó.

Mãi nghĩ lan man, Thái Hân quên mất mọi người đang chờ mình cùng ăn.

Tối nay Tuấn Khương cho nghỉ một buổi, mọi người có thể tự do tham quan. Nhưng cô chẳng có hứng thú đi chơi, cô thích tìm phòng máy để chat với người rừng.

Buổi tối cô ngồi bó gối 1 mình trên giường, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ xem giờ. Nếu biết tối nay rảnh thế này, cô đã hẹn với người rừng chat sớm hơn.

Đến 10h , Thái Hân khoác thêm áo lên người, rô ròi khách sạn, đi dọc trên

đường tìm 1 phòng máy.

Quả nhiên người rừng đang chờ cô. Anh ta đáp lại ngay sau câu chào của cô.

Thái Hân chợt cảm thấy 1 sự vui mừng rất khác với lúc chat với anh ta ở thành phố, thế là cô thú nhận ngay:

– Anh biết không, tối nay gặp anh tôi mừng ghê lắm, có cảm giác như gặp người thân của mình, vì tôi đang ở rất xa nhà.

– Cô đang ở đâu vậy? Đi công tác à?

– Vâng, đi công tác, bạn bè tôi rủ nhau đi chơi, nhưng tôi không có hứng đi với họ, tôi chờ hơn 2 tiếng đồng hồ rồi đấy.

– Di xa có mệt lắm không?

Cách hỏi của anh làm Thái Hân cảm động, cô trả lời thật lòng:

– Không mệt, nhưng bức mình.

Người rừng hỏi như hiểu:

– Bức “anh ta” nữa à?

– Nếu không có anh ta trên đời, chắc tôi sẽ không biết được cảm giác đó là gì. Và nghĩ ngược lại, có lẽ tôi cũng là nỗi ám ảnh của anh ta.

Người rừng có vẻ thông cảm:

– Vậy thì cố gắng đừng nghĩ tới anh ta nữa, phải làm việc với 1 người đối nghịch, đúng là mệt mỏi, vì vậy, đừng nhớ tới người đó.

– Nhưng không nhớ không được, vì cứ phải gặp nhau luôn. À, hôm nay lại có thêm 1 chuyện nữa, bạn bè cứ chọc tôi với anh ta, phải nói là tôi muốn nổi khùng lên được.

– Chọc như thế nào?

– Đại khái là, họ bảo chúng tôi xứng đôi, thật là kinh khủng, anh không hiểu được cảm giác đó ra sao đâu.

– Tôi hiểu chứ, với 1 người bình thường mình còn thấy khó chịu, huống gì là với 1 người mình không thích.

Thái Hân sửa lại ngay:

- Ghét chứ không phải là không thích, không thích nhẹ hơn ghét nhiều.
- Ừ thì không thích. Nhưng cứ phớt lờ đi thôi, đó là cách trả lời hay nhất.

Thái Hân than thở:

- Sao số tôi xui thế không biết, vừa đi làm đã gặp phải sếp như thế, có khi nào anh phải làm việc chung với 1 người mình ghét chưa?

– Cũng có chứ.

– Đó là nam hay nữ?

– Nữ.

– Ồ, cô ta là sếp anh à?

- Không, cô ta chỉ là cộng sự, nhưng tính hơi rắc rối, tôi thường xuyên nổi điên vì cô ta, nhưng tôi không ghét đến mức bị ám ảnh như cô.

Thái Hân tò mò:

– Cô ta cộc cằn lắm ha?

– không hẳn, chỉ hay chống đối thôi.

– Thế cô ta có quát nạt anh không?

– Không đến nỗi, nhưng rất thích chọc cho tôi nổi giận, tôi biết cô ta cố ý như vậy.

– Máy người có tính khiêu khích như thế làm việc với họ căng thẳng lắm nhỉ?

– Có lẽ vậy.

– tả về cô ta đi, tính cách và hình dáng ấy, cô ta có đẹp không?

– Nghề nghiệp của cô ta đòi hỏi phải có ngoại hình, đó là điều tất nhiên, có lẽ thành công dễ dàng quá nên cô ta không biết quý trọng cái gì hết.

– Nói thẳng ra là kiêu căng chứ gì?

– Có lẽ thế.

– Anh có thấy khó chịu không?

– Có chứ, tất nhiên.

Thái Hân khuyên:

– thế thì đừng quan tâm đến cô ta làm gì.

– Tôi đã làm như vậy, vả lại tôi cũng không chấp nhận con gái, có lẽ vì vậy mà tôi không bị ám ảnh như cô.

– Anh quân tử thật đó.

– không phải quân tử , chẳng qua chỉ là không muốn phiền toái thôi, này , tối nay về phòng, cô sẽ làm gì?

Thái Hân đùa:

– Tôi sẽ dành nửa giờ cầu nguyện cho sếp của tôi biến mất khỏi công việc của tôi.

Cô có cảm tưởng người rừng đang bắt cười 1 mình. Rồi anh ta hỏi tiếp:

– Rồi sau đó?

– Sau đó tôi sẽ nghĩ tới anh, hình dung dáng vẻ của anh. Tôi luôn tự hỏi, anh là người thế nào nhỉ?

– Cô muốn biết về ngoại hình hay tính cách?

– Cả hai.

Anh ta gợi ý:

– Cô có khi nào nghĩ chúng ta sẽ gặp nhau không?

– Có, có đấy.

– Tôi cũng có ý nghĩ đó. Tại sao chúng ta không gặp nhau nhỉ?

– Chắc là thú vị lắm, tôi nghĩ có người bạn như anh chắc thích lắm, chúng ta không có nhiều điểm bất đồng, thế là đủ rồi.

– Có sợ thất vọng không?

– Chắc không đâu, vậy chúng ta đi gặp nhau nh1.

– Suy nghĩ kỹ đi.

– Chắc việc gặp không ghê gớm lắm đâu, tôi muốn biết về anh lắm.

– Bao giờ cô về thành phố?
– Tôi không biết cụ thể, việc đó còn tùy sếp của tôi, nhưng bao giờ về tôi sẽ hẹn giờ với anh.

– Thứ bảy tuần này được không?

Thái Hân tính nhẩm trong đầu, rồi trả lời:

– Được rồi, lúc đó tôi đã về rồi.

– Vậy thì đến lúc đó sẽ hẹn giờ. Bây giờ cô nên về và ngủ đi.

– Vâng, tạm biệt.

– Tạm biệt, nhớ là tối nay đừng có nghĩ tới sếp của cô nữa, chúc ngủ ngon.

Thái Hân trả lời 1 câu quen thuộc:

– Sao y bản chính.

– Đồng ý.

Thái Hân nhìn đồng hồ, cô chợt giật mình nhìn quanh. Phòng máy chẳng còn ai nhiều, không ngờ khuya đến vậy.

Cô che miệng ngáp khẽ. Rồi đứng dậy định đi ra. Nhưng vừa lúc đó, cô thấy Tuấn Khương đang đi về phía quầy. Thế là cô cứ ngồi lì lại chỗ của mình, chờ anh ta đi ra.

Tuấn Khương không thấy cô, lạ thật, 1 người như anh ta mà cũng vào mấy chỗ này sao? Anh ta đến đây làm gì nhỉ?

Cô cố ý ngồi chờ lại khá lâu, chờ đến khi anh ta đi xa rồi mới ra khỏi phòng máy.

Thái Hân định về phòng mình 1 lát thì Tường Lam gọi. Chị bước hẳn vào phòng khi cô mở cửa:

– Em đi đâu mà khuya vậy?

– Em đi dạo, có gì không chị?

– dạo diễn vừa tìm em đó.

Thái Hân thoáng khó chịu:

– Ông ta có nói gì không chị?

Tường Lam nhướn mắt:

– Ông nào nhi?

Thái Hân biết chị muốn trêu cô, nên gượng cười sửa lại:

– đạo diễn tìm em chi vậy chị?

– Làm sao chị biết được, lúc trên xe 2 người nói chuyện riêng tư chưa xong, làm sao biết được cậu ta muốn nói gì với em.

Thái Hân tức muốn hét lên, nhưng không dám. Cô bèn bậm môi quay chỗ khác.

Hình như thấy mình đùa dai, Tường Lam mỉm cười nghiêm chỉnh:

– đạo diễn muốn làm việc trước với em về cảnh quay ngày mai đó. Nhưng không có em nên thôi không nói gì cả.

– Dạ.

– Thôi, em ngủ đi, khuya rồi, có gọi điện cho mẹ chưa?

– Dạ, gọi rồi.

Tường Lam cười tủm tỉm rồi đi ra. Thái Hân bực lắm. Không hiểu sao mỗi lần nói chuyện với cô, chị cứ cười cái kiểu ấy. Cứ như cô buồn cười lắm vậy. Cô đâu phải là hề.

Ra đến cửa, chị Lam chợt quay lại:

– Này nhỏ.

Thấy Thái Hân giương mắt nhìn, chị lại buông 1 tiếng cười nhỏ:

– Em có biết em với đạo diễn rất buồn cười không, trong đoàn ai cũng thấy vậy, chứ không riêng gì chị đâu.

– Sao kia?

– Từ trước giờ, em là người duy nhất dám chọc tức đạo diễn. Còn cậu ta thì chưa bao giờ gặp một diễn viên ngang bướng chống đối như em.

Thái Hân giương mắt nhìn Tường Lam, nhắc lại:

– Em chọc tức ông ta à?

Tường Lam sửa lại 1 cách cố ý:

– Anh chứ không phải ông, đạo diễn của mình còn trẻ mà em.

Biết chị cố ý chọc, Thái Hân nguẩy đầu ngo mặt chỗ khác chứ không trả lời.

Nhưng Tường Lam vẫn không buông tha:

– Em có thấy em được đạo diễn quan tâm quá mức như vậy không, đi cả đoàn như thế nhưng tối nay cậu ấy chỉ lo tìm em thôi, chăm sóc đến thế là cùng.

Rồi chị cười vang, và lần này thì thật sự ra khỏi phòng. Thái Hân ảm ức đứng im suy nghĩ. Cô thấy tức sao lúc này mình không tìm được câu gì để trả lời, nói làm sao cho đừng bị lôi ra làm đầu đề cho thiên hạ chọc. Không ai dám nói gì Tuấn Khương cả, cứ nhè cô ra mà chọc, sao coi thường người ta quá vậy?

Lần này lại có tiếng gõ cửa. Thái Hân cúi kính đứng im. Nhưng rồi tiếng Tuấn Khương vang lên làm cô vô cùng ngán ngấm, và buộc lòng phải ra mở cửa.

Tuấn Khương nhìn cô:

– Lúc chiều tôi tìm cô, nhưng cô đi đâu vậy?

– Tôi ở đây chứ chẳng đi đâu cả.

– Tôi có gọi nhưng không gặp, cố ý không trả lời à?

Sao anh ta nói 10 câu thì đã thấy ghét hết 5 câu. Thái Hân đáp lại ngay:

– Lúc đó tôi không có trong phòng, mà nếu có thì tôi càng không trả lời, anh nói đúng đó, cố ý đó.

Tuấn Khương điềm nhiên:

– Ngày mai 8h quay ngoại cảnh...

Thái Hân ngắt lời:

– Tôi biết, đã xem kỹ lịch quay rồi.

Tuấn Khương vẫn không nổi nóng:

– Cho nên yêu cầu đừng đi đâu, đừng bắt mọi người phải đi tìm, nếu có ra biển thì làm ơn về sớm dùm.

– Hừ.

– Tôi nhắc điều này đến mấy chục lần cũng không quá thừa với cô đâu. Còn nữa, tôi muốn biết cô thuộc phân đoạn mới chưa, đừng để ngày mai phải chờ cô học kịch bản, thời giờ ít lắm đấy.

Thái Hân đã học thuộc đến từng chữ, nhưng vẫn nói cho bõ ghét:

– Từ từ học, kịch bản thì vẫn còn đó chứ không tự biến mất, không phải lo.

Tuấn Khương mĩa thẳng thừng:

– Hôm qua cô thuộc đến nổi cả đoàn phải chờ cô đến nửa giờ.

“Có bao nhiêu đó mà nói đến 10 lần, ưu điểm thì không thấy dùm, còn khuyết điểm thì lải nhải đến phát chán, giống như người ta nhai chengwgum. Hết hợp đồng này thì có là ngôi sao, tôi cũng không dám đến gần anh”. Thái Hân nghĩ thầm 1 cách hung hăng, và lén liếc Tuấn Khương 1 cái.

Cô tưởng anh ta không thấy. Nhưng rõ ràng không có cái gì qua mắt được anh ta, ánh mắt anh ta nhìn cô không những không dịu dàng gì, mà còn bén ngọt như lưỡi dao. Anh ta hếch môi:

– Nếu cô không có 1 bộ phóng quá vững chắc ở ông chú, có lẽ tính cách cô đã khác hơn.

Nói xong anh ta bỏ đi. Thái Hân lập tức quay vào, cố ý đóng cửa cái rầm sau lưng anh ta. Làm xong cử chỉ đó cô thấy hết sức hả hê, vì đã trả đũa được anh ta.

Thái Hân ngồi trước gương, tỉ mỉ kẻ nét môi với tất cả sự chăm chú. Hôm nay là ngày hẹn đầu tiên của cô với người rùng. Chưa bao giờ cô có cái hẹn mà lòng nôn nao đến vậy. Kể cả cái hẹn đầu tiên khi chú Tính giới thiệu với Tuấn Khương ở phim trường.

Cô chọn 1 chiếc áo trắng khá dễ thương. Chiếc áo này cô đã mặc khi đến ra mắt đoàn làm phim lần đầu. Đây là lần thứ 2 cô lôi nó ra mặc lại. Cô thích mình có vẻ hiền ngoan trong mắt người rùng. Cô tin rằng người rùng sẽ thích mình, anh từng bảo anh hay tưởng tượng cô là 1 cô gái dịu dàng, mà cô cũng muốn mình như thế.

Cô cài chiếc kẹp có hoa trắng lên tóc, đúng như ám hiệu đã hẹn với người rùng. Mặc toàn màu trắng thế này dễ thương chưa từng thấy.

Thmang găng và khẩu trang, rồi dắt xe ra đường. May là hôm nay ẹm không có nhà, nếu không thế nào cũng phải nói dối, mà không cùng mẹ bảo phải đi với mẹ, thế thì buổi hẹn hò coi như mất hết ý nghĩa.

Cô đến nhà hàng Ánh Dương. Người tiếp viên đưa cô lên tầng trên, rồi dừng lại trước phòng số 2:

– Anh ấy đang chờ cô, mời vào:

Thái Hân gật đầu cảm ơn anh ta. Như vẫn đứng yên chờ anh ta đi. Tự nhiên cô thấy tim loạn lên, hồi hộp muốn nổ tung lồng ngực.

Cô chờ cho bớt run, rồi đẩy cửa bước vào.

Nhưng chợt cô đứng khựng lại. Hồn vía bay tứ tán, khi nhận ra người trong phòng chính là Tuấn Khương, con người chết tiệt luôn làm căng thẳng đầu óc cô.

Anh ta đang cúi xuống hút thuốc nên không thấy cô. Mà Thái Hân cũng chỉ mong như vậy. Cô vội vã đóng sập cửa, lao ra ngoài như 1 mũi tên.

Có lẽ Tuấn Khương cũng vừa thấy cô. Anh gọi lại:

– Nhím trắng, có phải cô không?

Vừa réo gọi anh ta vừa đuổi theo. Lúc này th đã ra tới cầu thang, cô vội hạ mang khẩu trang vào, đi như chạy trốn.

Nhưng Tuấn Khương đã theo xuống cầu thang. Anh ta phóng xuống 1 bước chặn cô lại:

– Sao vậy nhím trắng, có phải là cô không?

Vừa nói anh ta vừa nhìn nhìn Thái Hân, hình như đôi mắt đen lóng lánh của cô làm anh ta ngờ ngợ. Anh bất ngờ giật phắt chiếc khẩu trang trên mặt cô.

Thái Hân thấy mặt anh ta chợt đỏ như gấc:

– Cô là... tại sao lại là cô? Trời đất!

Chính Thái Hân cũng muốn kêu trời như anh ta. Nhưng cô chỉ biết đứng im như cây cột.

Tuấn Khương cũng có vẻ bị choáng, anh ta khoát tay trong một cử chỉ ngán ngẫm, hình như anh ta hết biết đường để nói, chỉ lặp lại:

– Tại sao lại là cô...? Cô mà cũng...

Anh ta im bật, lắc đầu như hết nói nổi.

Thái Hân dờ khóc, dờ cười nhìn anh ta. Mặt cô vô cùng thiểu não:

– Tôi không sao tưởng tượng nổi, thật là kỳ quặc, tôi...

Tuấn Khương khoát tay:

– Thôi được, cứ coi như chưa từng biết nhau,, cô và tôi vẫn là như trước giờ, không có gì thay đổi cả.

– Vâng, như thế lại hay hơn. Coi chưa có gì cả, tôi về đây.

Thái Hân vội vã đi xuống cầu thang, thậm kê trời không ngớt. Cuộc gặp này làm cô choáng váng đến nỗi không nghĩ gì được. Không thể nào bình tĩnh cho được, thất vọng ghê gớm.

– Trời ơi là trời.

Cô đi xuống cầu thang với cảm giác hụt hẫng không sao tả nổi. Xuống đến dưới cô mới lấy can đảm nhìn lên xem Tuấn Khương còn đó không. Cô thấy anh ta vẫn đứng yên, nhìn cô không chớp. Rõ ràng là anh ta bàng hoàng và thất vọng y như cô.

“Rồi mai một mình sẽ như thế nào với đạo diễn đây?” – Cô tự hỏi mình như thế và tự kết luận rằng mình không thể xem anh ta như trước nữa.

Thái Hân về nhà, ngồi 1 mình suy nghĩ, tự hỏi tôi nay khi gặp anh ta ở trường quay. Cô phải có thái độ như thế nào? Tỉnh bơ hay là thân mật? Ý nghĩ mình sẽ làm thân với đạo diễn làm cô thấy kinh dị, thà chết sướng hơn.

BUổi tối có cảnh quay ở công viên. Thái Hân cố tình đến đúng giờ để khỏi phải gặp riêng đạo diễn. Khi cô đến thì mọi người đã chuẩn bị xong. Tuấn Khương đang chỉ đạo pha diễn của chị Lam và anh Trung. Thấy cô, anh chỉ nhìn 1 cái. Rồi lại tiếp tục công việc, như không có gì bất thường.

Anh ta thân nhiên hay thật, còn cô thì không thể như thế. Lần đầu tiên cô đối diện với anh ta với tâm trạng ngượng ngập chứ không phải khó chịu.

Thái Hân vào chỗ hoá trang, khi cô trở ra thì cảnh diễn trước đã xong. Cô hơi ngượng ngập khi đi về phía sân diễn. Tuấn Khương cũng bước tới, nhìn cô 1 cách thân nhiên:

– Cô chuẩn bị xong chưa?

– Xong rồi.

– Tốt, đoạn này cô phải thể hiện tâm trạng buồn của người thất vọng. Cô vừa khám phá ra bản chất thật của người yêu, và cô bị dẫn xé nội tâm, hiểu không?

“Sao mà trùng thế, tôi cũng đang thất vọng chết đi được”. Thái Hân nghĩ thầm, và buột miệng:

– Tôi làm được, không cần phải cố gắng gì cả.

Tuấn Khương nhìn cô 1 cái, như thừa hiểu ẩn ý câu nói đó. Rồi anh làm như không biết gì khác, anh gật đầu thân nhiên:

– Tốt, bắt đầu đi.

Anh bước về phía máy, ngồi xuống trước màn hình. Hô lớn:

– Chuẩn bị, diễn.

Thái Hân bắt đầu bước tới, ngồi xuống góc tường. Cô làm y hệt những gì

mình đã làm lúc trưa. Nghĩa là thất vọng cùng cực. Cô gục mặt xuống chân, lắc đầu chán nản. Rồi nhắm mắt thờ dài, im lặng.

Thái Hân nhắm mắt khá lâu, cô cảm thấy máy đang quay cận cảnh, ánh đèn làm cô bị loá. Không hiểu ma quỷ gì khiến mà khá lâu Tuấn Khương vẫn không cho cắt. Bộ anh ta tâm đắc với đoạn này hay sao ấy.

Anh ta chợt ra lệnh:

– Cắt.

Thái Hân lập tức mở mắt. Cô ngồi im, tự nhiên cô thấy xấu hổ đến mức không dám nhìn mặt anh ta. Cô có cảm giác mình đóng kịch với anh ta chứ không phải đang diễn.

Chết tiệt cái trò chat vớ vẩn, nó làm cho cô rơi vào tình thế kỳ cục không sao tưởng tượng. Chỉ cần nhớ lại mình đã trút hết ý nghĩ thầm kín cho con người này, cũng đủ làm cô rùng cả mình.

Quên mất mình còn đang diễn, cô đứng dậy định bỏ đi, nhưng Tuấn Khương gọi lại:

– Cô đi đâu vậy?

Nhớ ra, Thái Hân đứng lại, thờ dài:

– Tôi xin lỗi, cảnh tiếp là gì vậy?

Khi nói xong câu đó, cô thấy tự nhiên anh ta nhìn cô 1 cách ngạc nhiên. Thái Hân không hề biết rằng, đây là lần đầu tiên cô có thái độ, cử chỉ dễ thương với anh ta. Một cử chỉ vô cùng hiếm hoi ở cô.

Những ngày kế, không khí đôi chọi ngấm ngấm giữa cô và đạo diễn bớt gay gắt hẳn đi. Không hiểu do Tuấn Khương thay đổi hay tại cô không còn bướng bỉnh nữa. Nhưng thân thì không cách gì thân được, không thể nhích lại gần nhau được. Tuấn Khương đã giữ đúng những điều anh ta nói. Cứ coi như trước đây. Hình như ác cảm với cô quá lớn, khiến anh ta không vượt nổi mình.

Mấy ngày đầu Thái Hân rất khó chịu nhưng từ từ cũng quen. Cô tự nhủ khi quay xong bộ phim, cô và anh ta sẽ không gặp nhau nữa.

Nhưng đến ngày cuối, Thái Hân gặp một chuyện kinh dị ngoài sức tưởng tượng. Đó là lúc quay đoạn cuối. Theo kịch bản thì diễn viên nam sẽ lái xe đến chỗ cô đứng. Tuấn Khương đã dặn đi dặn lại, là anh ta phải thắng lại cách cô khoảng ba bước.

Thế nhưng khi diễn, anh ta quỳnh quáng thế nào không biết mà không điều khiển nổi mình, cứ thế tông thẳng vào Thái Hân. Không phải riêng gì cô, mà mọi người đều phải 1 phen kinh hoàng.

Thái Hân nhớ lúc đó mình đã hốt hoảng chạy tránh 1 bên. Nhưng rồi vẫn bị hất văng ra khá xa. Sau đó cô cảm thấy 1 cơn đau dội lên, nhưng vẫn không xác định là mình đau ở đâu.

Khi mọi người chạy tới đỡ thì Thái Hân đã ngất xỉu. Cả đoàn nhón nahó loạn cả lên. Tên lái xe ẩu mặt mày xanh mét, hét chuyện lại đi tông xe vào cô diễn viên nổi tiếng nhõng nhẽo, hay xù lông lên như con nhím.

Phen này thì tới số với cô ta. Còn mẹ cô ta nữa, chắc chắn bà sẽ trị tội cái tên nào dám làm trầy hạt ngọc của bà.

Anh ta gạt mọi người ra, lắc lắc tay Thái Hân:

– Có sao không Hân, đau chỗ nào nói đi Hân.

Chị Tường Lam giữ tay anh ta lại:

– Nó xỉu mất rồi, nói được gì mà nói.

Đang sợ như thế mà nah ta cũng phải phì cười, rồi lo lắng nhìn đạo diễn:

– làm sao bây giờ anh Nam?

Tuấn Khương có vẻ bình tĩnh nhất trong đoàn, anh nói như ra lệnh:

– Coi chừng cô ta bị gãy chân, đừng đụng vào, gọi xe cấp cứu đến hay hơn.

Nói xong anh ta rút máy gọi đến bệnh viện. Một lát sau thì xe tới. Thái Hân vẫn còn chưa tỉnh, nhưng khi 2 cô y tá đặt cô lên băng ca thì cô chợt mở

mắt, rồi kêu lên:

– Sao lại khiêng em thế này? Thả em xuống đi. Ôi đau quá, chân em sao thế này?

Tuấn Khương nói nhẹ nhàng:

– Có lẽ cô bị gãy chân rồi, chịu khó nằm yên đi.

Thái Hân tròn xoe mắt, chỉ hỏi được một tiếng “Cái gì”. Rồi bắt đầu khóc mù trời.

Tuấn Khương và vài người cùng đưa cô đến bệnh viện. Lúc lên xe rồi, Thái Hân vẫn cố lắc đầu, ngồi dậy:

– Em không nằm đâu, em xấu hổ lắm, cho em xuống đi.

Chị Tường Lam dỗ dành:

– Có gì mà xấu hổ, bị thương phải nằm im, đừng có khóc nào.

– Nhưng em đau quá, không khóc không được.

Chị Tường Lam phì cười:

– Ừ, khóc thì khóc, nhưng phải chịu khó nằm yên, cử động là gãy luôn chân bên kia đấy.

Cách hù con nít thế này mà làm Thái Hân sợ thật. Đúng hơn là do đau quá nên cô không phân biệt nổi nói đúng hay sai.

Mà chưa bao giờ cô bị chuyện gì đau thế này. Phải nói là kinh hoàng, khủng khiếp. Chảy cả nước mắt. Cô khóc tỉ tê:

– Mẹ em đâu rồi, chị gọi mẹ dìu em đi.

– Được rồi, anh Nam đã gọi điện báo cho bác rồi, không chừng tới bệnh viện là mẹ em chờ ở đó, yên tâm đi.

– Đau quá, hức hức...

diễn viên Tấn Lâm, cái tên gây ra sự cố lúc này, nói như an ủi:

– Ráng chút nữa đi Hân, người ta băng lại là hết đau liền hà.

Nghe tới băng bột, Thái Hân còn thấy khủng khiếp hơn. Cô hình dung mình

cả chân bị bó bột trắng toát mà hết cả vía. Thế là lắc đầu nguầy nguậy, khóc ròn:

– Tôi không bằng bột đâu, giống thương binh lắm, cho tôi về nhà đi.

Cô y tá lắc đầu:

– Không được, em phải đến bệnh viện cho người ta trị chứ, về nhà sao được.

Thái Hân vẫn lắc đầu:

– Em sợ lắm, rui người ta cưa chân em thì sao. Em muốn về nhà, để mẹ em lo cho em, bảo tài xế chạy về nhà em đi.

– Không được.

Nhưng Thái Hân vẫn khóc lóc, lải nhải đòi về. Ban đầu cô y tá còn ráng dỗ, nhưng sau đó thì làm thinh. CÔ ta chưa từng thấy 1 cô gái lớn ngần này mà còn nhõng nhẽo kinh dị thế. Mỗi cái mỗi đòi mẹ, giống như con nít.

Không ai hiểu được Thái Hân đang sợ như thế nào. Và theo thói quen, mỗi lần gặp chuyện gì kinh dị, thì phải cầu cứu đến mẹ cô mới thấy an toàn. Cho nên khi bị vào bệnh viện mà không có mẹ, cô sợ kinh khủng, và khóc lóc như thể sắp chết đến nơi.

Thấy cô cứ khóc đòi mẹ, Tuấn Khương quát nhỏ:

– Nín đi chứ, khóc hoài vậy, phải tới bệnh viện người ta mới giúp được cô, chứ mẹ cô thì làm gì được, lớn rồi mà không hiểu gì cả.

Bị nạt, Thái Hân tủi thân khóc dữ hơn. Cô lấy tay che ngang mặt để khỏi bị nhìn. Lốp bị đau, lốp xấu hổ vì phải nằm trước mặt người lạ, cô khổ sở vô cùng. Cho nên thay vì muốn có mẹ, cô quay ra oán trách cái tên lái xe ẩu tả.

Đã vậy hắn không chịu im đi, mà còn năn nỉ:

– Xin lỗi nghe Hân, tôi không cố ý đâu, ráng chút nữa là tới bệnh viện rồi.

Thái Hân lập tức buông tay xuống, lườm anh ta 1 cái:

– Lái xe ẩu kiểu đó, sao anh không vô bệnh viện mà tôi phải vô chứ. Người năm đây đáng lẽ là anh, không phải tôi, hiểu chưa?

Tự nhiên mọi người bật cười. Nhưng ai cũng vội nín lại, vì sợ chọc cho cô nổi giận rồi lại nhè thêm.

Đúng như chị Tường Lam nói, khi đến bệnh viện thì bà Thái đã có mặt ở đó. Tấn Lâm lo thẩn trong bụng, và chuẩn bị tinh thần để nghe chất vấn. Nhưng bà Thái chẳng có vẻ gì là muốn truy tìm thủ phạm. Khi Thái Hân được đưa vào phòng khám, ở ngoài bà lo lắng hỏi Tuấn Khương:

– Nó làm sao mà ra nông nổi vậy hả câu?

Tuấn Khương điềm đàm kể lại sự việc, bà Thái thở dài:

– Xui cho con nhỏ thật, sắp quay xong mà còn bị tai nạn, kiểu này nó chịu đau gì thấu. Từ đó tới giờ nó có gặp tai nạn lớn vậy đâu.

Bà rom rớm nước mắt, hình như Thái Hân đau một thì bà đau tới mười.

Thấy vậy Tuấn Khương chỉ biết thở dài. Cô ta lớn rồi mà mẹ cứ ử như con nít thế, bảo cô ta không bám mẹ sao được.

Anh lẳng lặng đi đến cuối hành lang. Ở đó có thêm mấy nhân vật nữa mới tới. Thấy Tuấn Khương, Tấn Lâm hỏi 1 cách lo lắng:

– Mẹ của Thái Hân có phiền em không anh? Em muốn tới xin lỗi, nhưng sợ quá, lúc này có nên không?

– Muốn xin lỗi thì nói lúc nào cũng được.

Tường Lam mỉm cười:

– Cậu lớn gan thiệt đó, hết chuyện lại làm bẽ đồ kiêu, không sợ cô con gái, mà coi chừng bà mẹ đó, con người ta cứng như trứng mà làm nó gãy chân,, chết cậu rồi.

Tấn Lâm gãi gãi đầu:

– Em có muốn vậy đâu, tại lúc đó em quýnh quá.

– Quýnh gì, lúc đó lo nhìn người đẹp nên hồn vía tứ tán hết rồi phải không?

Tấn Lâm không biết nói gì, chỉ cười trừ.

Mọi người chờ đến lúc Thái Hân ra phòng bệnh mới về.

Không biết tin đồn ở đâu, mà chẳng bao lâu, phòng Thái Hân người ta tới đông nghịt ngoài cửa. Chủ yếu là các cô cậu nhí nhố học trò. Nghe nói có diễn viên nằm bệnh viện nên các cô nàng kéo đến xem mặt. Chắc nhìn xem diễn viên có khác với người thường không.

Lúc đó Thái Hân không để ý lắm, tới chừng nhìn ra ngoài cửa, thấy mấy cái đầu ló nhìn, cô xấu hổ lấy gói che mặt. Vì tưởng tại mình bó bột kỳ cục nên bị nhìn.

Thấy vậy, bà Thái bước ra cửa:

– Có chuyện gì vậy mấy cháu.

Một cô bé rụt rè:

– Bác ơi, tụi cháu muốn xem mặt chị ấy. Có phải chị ấy là diễn viên không ạ?

– Phải đó cháu, mấy cháu biết nó hả?

– Dạ, tụi cháu không biết, tại nghe mấy cô y tá nói có diễn viên nên tụi cháu tới xem mặt.

– Vậy hả, mới mấy cháu vô đây.

Vừa nói bà Thái vừa đẩy cửa rộng ra. Các cô cậu nhí nhố lập tức ủa vô. Đến nỗi Thái Hân chẳng biết nói gì. Mặt cô đỏ bừng lên vì ngượng. Cô có phải là ngôi sao đâu mà tới xem mặt, quê chết được.

Một cô bé bạo dạn làm quen:

– Chị tên Thái Hân hả? Sao chị đóng phim nào mà em không biết? Em là hay xem phi lắm, mà em không thấy chị.

– Tại chị còn đi học, chỉ mới đóng phim lần đầu thôi.

Một cô bé khác lên tiếng:

– Chị học trường nào hả chị?

– Trường điện ảnh.

– Đã thật đó, thích quá há, em thích học trường đó lắm, nhưng chắc em vô

không nổi đâu.

Cô bé lúc nãy lên tiếng:

– Chị mấy tuổi hả chị?

– Hai mươi hai.

– Vậy mà nhìn chị nhỏ quá hén, em nghĩ chị lớn hơn tụi em hai tuổi là cùng.

– Em bao nhiêu?

– 17, mới lới 11 à chị.

– Vậy hả?

Thái Hân nhìn qua 1 lượt, rồi tò mò:

– Bộ mấy em cũng nằm viện nữa hả, bệnh gì mà nằm đông thế?

Cả bọn bật lên cười, rồi cô bé lúc nãy giải thích:

– Tụi em không có bệnh, tụi em thăm bạn, nghe nói chị là diễn viên nên kéo qua xem mặt chị đây.

– Vậy hả?

“Không biết mặt mình có xấu không, bị xem mặt mà mặt mũi xấu xí thì què lắm”-Thái Hân nghĩ thầm 1 cách lo lắng. Nhưng hình như các cô nàng không để ý chuyện đó. Cô bé chậclưỡi:

– Chị đẹp thiệt đó, chị mà đóng phim nhiều thể nào cũng trở thành ngôi sao.

– Cũng không biết nữa, muốn làm ngôi sao khó lắm.

Cô bé chột nhìn xuống tay Thái Hân, rồi xuýt xoa:

– Tay chị đẹp thiệt đó, chị mà quảng cáo cho công ty nữ trang thì hết ý luôn.

Thái Hân ngượng đến đỏ mặt. Từ đó đến giờ cũng có người bảo cô xinh, nhưng khen lấy khen để thì chỉ có cô bé này. Đây là lần đầu tiên cô nghe khen nhiều như vậy. Thích là tất nhiên rồi. Nhưng nghĩ tới chân bị bó bột, cô lại thấy mình chẳng ra làm sao cả.

Tên Tân Lâm chết tiệt, thật là đáng ghét, hại người ta 1 trận ra trò.

Mai một gặp hán, cô sẽ bảo với hán rằng lái xe kiểu đó, mai một mở mắt

thấy mình nằm trong bệnh viện thì cũng đừng có ngạc nhiên.

Nhưng hẳn co ngạc nhiên không thì không biết. Chứ trước mắt là cô thấy mình phải nằm viện ít nhất 1 tuần. Càng nghĩ càng thấy mình khổ oi là khổ. Các cô bé kia chí choé 1 lúc rồi về. Thái Hân rầu rĩ nhìn nhìn 1 chân bó bột. Thật không làm sao quen được với ý nghĩ mình bị gãy chân. Cứ như nằm mơ vậy.

Buổi tối Th sắp ngủ thì Tuấn Khương vô thăm, anh chỉ đi 1 mình, lúc đó bà Thái không có trong phòng. Thấy anh ta đi vào hết sức bất ngờ. Tự nhiên cô nhìn xuống chân mình. Chúa ơi, 1 chân cứ thẳng đơ, băng trắng toát. Mọi người thấy mình xấu xí thế này cũng đủ khổ rồi, vậy mà đạo diễn còn ngồi 1 mình với mình trong phòng, làm gì anh ta không thấy sự xấu xí của cô.

Tự nhiên cô lấy chiếc gối úp lên mặt, giả vờ ngủ cho anh ta bỏ về.

Nhưng đạo diễn không về, đã vậy anh ta còn đến đứng sát giường:

– Cô làm sao vậy?

Thái Hân làm thinh, cố ý nằm im. Nhưng như vậy cũng không xong, đạo diễn cười 1 tiếng:

– Tôi biết cô chưa ngủ đâu, bỏ gối ra đi, đừng có tiếp khách kỳ cục như vậy.

Sợ anh ta giật gối đi, Thái Hân đành bỏ ra, và hỏi 1 câu hơi bị lãng nhách:

– Anh đi đâu vậy?

Tuấn Khương hình như đã quen với cách nói chuyện chướng tai của cô, nên cũng không lấy gì làm phật ý. Anh đặt hộp quà trên bàn. Rồi ngồi xuống cạnh giường:

– Đỡ đau chút nào không?

– Còn đau lắm, khó chịu ghê gớm.

Sơ cô khóc nỉ non lên, Tuấn Khương vội động viên:

– Ráng chịu đựng vài ngày, rồi sẽ qua thôi. Xem như cô tập cho có sức chịu đựng vậy mà.

Thái Hân hítmũi:

- Tôi không thích tập tành thể này đâu, tập gì kỳ vậy?
- Khi mình không thể cải tạo hoàn cảnh, thì mình phải thoả hiệp với nó chứ, cô đã lớn rồi, hai mươi mấy tuổi rồi, lẽ nào không chịu nổi 1 việc cón con thể này?

Thái Hân thiếu điều giãy nảy lên, chuyện kinh khủng thể này mà anh ta bảo là cón con. Sao anh ta không giới bị như cô đi rồi biết. Không kèm được, cô cong môi lên:

- Khi nào anh bị gãy cả hai chân, anh sẽ hiểu nó có cón con hay không.
- Muốn tar3 thù thì trừ người ta bị 1 chân cũng đủ rồi, đằng này nói tới những 2 chân, ác thì cũng vừa thôi chứ.

Thái Hân ngồi im, hình như đạo diễn nói chuyện lạ lạ, có cái gì đó không giống thường ngày. CÔ cau trán cố nghĩ mà nghĩ không được.

A, nhớ rồi, cái lạ đó là hôm nay anh ta nói chuêyn bình thường, bình thường từ giọng nói đến nội dung của câu. Chứ nó không châm chích như cái cách anh ta thường dùng với cô.

Chắc bởi vì anh ta nghĩ mình đang đứng trước1 thương binh.

Thấy cô không nói gì, Tuấn Khương cũng ngồi im.

Thái Hân cứ nghĩ lan man hết chuyện này đến chuyện khác, 1 lát sau mới nhớ ra , cô lo lắng:

- Như vậy đoạn cuối thì sao?

Hỏi 1 câu tối nghĩa như vậy mà đạo diễn cũng hiểu, anh khoát tay:

- Sẽ có người thế vai, không sao cả.

Thái Hân tiu nghỉu:

- Thế như vậy, mất giá trị của bộ phim hết, 2 diễn viên thì làm sao có cùng 1 diễn xuất kai chứ.
- Chỉ cần sử dụng kỹ thuật quay, có nói cô cũng không hiểu đâ. Rất may là

chỉ còn 1 cảnh quay, tối nay là cảnh cuối đấy.

Thái Hân mở lớn mắt:

– Tối nay?

– Sao vậy?

– Vậy mà bây giờ đạo diễn còn ở đây?

Tuấn Khương chợt cười:

– Tôi đang trên đường tới trường quay, nên tạt vào xem cô đã ổn định chưa.

– Ổn định cái gì?

Tuấn Khương nhún vai:

– Tinh thần, tôi nghĩ cô sẽ khó mà vượt qua được chấn động này, với cô thì tai nạn như vậy sẽ kinh khủng gấp đôi người thường.

– Hừ, nói quá, làm như tôi tệ lắm, coi thường người ta vừa vừa thôi chứ.

Quả nhiên, Tuấn Khương trở lại cái giọng như cũ:

– Giá mà cô biết mình tệ.

Và không để Thái Hân kịp phản ứng, anh đứng dậy:

– Tôi phải đi đây, chúc ngủ ngon.

Tức quá, Thái Hân nói cụt ngủn:

– Cảm ơn.

Anh ta đi rồi, Thái Hân lại lấy gối chặn lên mặt, âm thầm thở dài não nuột.

Bình thường cô sợ nhất là bị xấu xí, thế mà bây giờ... chẳng những xấu, mà còn kỳ cục, chẳng những kỳ cục, mà còn phải khơi ra trước mặt mọi người.

Mọi người thì còn đỡ, đằng này lại chính mắt đạo diễn thấy cô xấu. Sao mình vô duyên không thể tưởng thế này.

Buổi sáng trời mưa, Thái Hân ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn mưa bay lất phất. Sáng nay mẹ đi chợ, cô ở nhà một mình nhìn mưa, đáng điệu buồn như con mèo ốm.

Chợt Thái Hân thấy ngoài cổng có khách đến. Đó là đạo diễn.

Nhưng anh ta không đi một mình, mà với một cô gái nào đó. Thái Hân nhìn kỹ cô gái, nhưng thấy chẳng quen. Cô ta có dáng cao cao, mảnh mai, và mái tóc cũng dài như cô. Hình như cô và cô ta khá giống nhau.

Thái Hân đứng dậy, lê từng bước ra cửa. Lúc đó khách cũng vào đến nhà.

Thấy cô, anh bước tới ngăn lại:

– Đừng đi nhiều, coi chừng...

Anh ngừng nói. Thái Hân bèn nói tiếp:

– Coi chừng gãy luôn chân bên kia chứ gì?

Tuấn Khương có vẻ không bằng lòng:

– Sao muốn chuyện xấu không vậy.

Anh quay qua cô bé đi chung:

– Vào đây em.

Thái Hân nhìn nhìn cô nàng, càng nhìn cô càng thấy cô ta có nhiều nét giống mình. Cô bèn gật đầu chào:

Trong khi hai người khách ngồi xuống đã lâu, mà cô còn cà nhắc đi chưa tới sa lon. Thấy vậy, cô bé bước tới đỡ cô:

– Để mình giúp cho.

– Mình tự đi được, không sao đâu, bạn ngồi đi.

Nói vậy nhưng cô nàng cũng đỡ Thái Hân đến ghế. Trông cô nàng có vẻ dễ gần, và tự nhiên như người Hà Nội. Phong cách cô nàng rất dễ thương, nhưng không hiểu tại sao Thái Hân lại không thích chút. Tại vì... cô nàng đi cùng đạo diễn.

Tuấn Khương giới thiệu:

– Đây là Mỹ Chi, diễn viên đóng thế cho cô đó.

Thái Hân quay phắt qua nhìn cô nàng, rồi thở dài một mình “Tìm người thế vai hay thật, ngay cả mình cũng thấy giống giống. Nhưng giống chút xíu thôi”.

Và mặc dù đã ráng khiêm tốn, cô vẫn phải nghĩ rằng mình xinh hơn. Cầu trời cho mình cũng diễn hay hơn.

Thấy Thái Hân nhìn mình, Mỹ Chi tự nhiên cười với cô. Làm Thái Hân cũng phải cười lại. Nhưng trong thâm tâm, cô rất muốn liếc cô nàng một cái. Mới thế vai có mấy ngày mà đã kè kè bên đạo diễn như thế, trong khi cô làm việc với anh suốt cả bộ phim, mà có đứng riêng với nhau chút nào đâu. Tới gần cô anh ta chỉ có khó chịu căng thẳng và...

Nhón tới chuyện chat và cuộc gặp kỳ dị ở nhà hàng, cô lại muốn nổi khùng lên.

Tuấn Khương chợt lên tiếng:

– Thứ bảy này tổ chức trình chiếu bộ phim, tôi mang thư mời đến cho cô đây.

Vừa nói anh vừa đặt tờ thiệp xuống bàn Thái Hân cầm lên xem, rồi lại đặt xuống, lẽ ra cô thích lắm, nhưng lại làm mặt lạnh:

– Tôi không đi.

– Sao vậy?

– Anh biết rồi, chân tôi thế này...không thích.

– Tôi thấy không có gì trở ngại cả, cô là diễn viên chính, sẽ có nhiều nhà báo phỏng vấn cô đấy, nên có mặt đi.

Thái Hân vẫn lắc đầu:

– Tôi không đi đâu.

Tuấn Khương nhíu mày:

– Nếu là lý do đó, thì không nên chút nào, phải nghĩ chuyện lớn hơn chứ.

Thái Hân nhìn thoáng qua Mỹ Chi. Chợt cô nói một câu mà chính mình cũng không ngờ tới:

– Chị thế vai tôi được thì cũng thế trong buổi trình chiếu phim chứ có biết tôi là ai đâu.

Vẻ mặt Mỹ Chi sáng ngời lên, đôi mắt lấp lánh hy vọng, cô buột miệng:

– Có được không?

Vừa nói cô vừa nhìn Tuấn Khương với vẻ rụt rè, nhưng anh lắc đầu:

– Không nên đánh lừa mọi người như vậy, nhân vật trong phim còn có thể dùng kỹ thuật qua mắt khán giả, chứ người thật thì không thể thay thế, hai cô chỉ có dáng tương đối giống, chứ không phải là hai giọt nước.

Anh ngừng lại một chút, rồi nói thêm:

– Cho dù là hai giọt nước, cũng không nên lừa người ta.

Nghe nói như vậy, Thái Hân thích lắm. Nhưng đang bất mãn vì sự có mặt của cô diễn viên phụ, nên cô làm găng luôn:

– Đạo diễn làm sao làm, còn tôi thì không thích đi.

Tuấn Khương chột gằn giọng:

– Chưa là ngôi sao mà đã có biểu hiện rồi sao, không đi thì tùy.

Vừa nói anh vừa đứng dậy:

– Còn một tuần cho cô suy nghĩ, bao giờ đổi ý thì gọi điện cho tôi.

Anh ra hiệu cho Mỹ Chi:

– Mình về thôi.

Rồi anh đi ra cửa. Mỹ Chi ái ngại nhìn Thái Hân. Rồi nói nhỏ.

– Về nha Hân.

Thái Hân vẫn ngồi yên như đã bị câm. Phản ứng bất ngờ của Tuấn Khương làm cô không nói gì được. Về ái ngại của Mỹ Chi càng làm cô muồn nổi khùng. Chính vì muồn nổi khùng nên cô không khóc cho họ thấy.

Đợi họ ra cửa rồi, Thái Hân ào lên khóc một mình. Cô không hiểu tại sao có sự lại ra nông nổi này. Mặc dù trước giờ anh ta đối xử chẳng hề nhẹ nhàng với cô, nhưng lần này thì cô không sao chịu được. Nhất là từ khi biết anh ta là người tri kỷ trên mạng.

Thái Hân khóc một mình suốt cả buổi chiều. Cô thấy tức ghê gớm, và không

hiếu nổi tại sao lần này bị anh ta cư xử thẳng thừng, mình lại khổ sở nhiều như vậy. Trước kia đâu đến nổi thế này.

Buổi tối, Tuấn Khương gọi điện cho cô. Biết là cô có ở nhà mà anh ta vẫn gọi số riêng. Lúc mở máy Thái Hân không ngờ là anh ta, vì cô không nhìn lên màn hình, đến khi nghe giọng anh ta, cô đâm bối rối. Nhưng không phải vì như vậy mà dịu dàng hơn. Giọng cô cụt ngắn:

- Gọi tôi có chuyện gì?
- Cô suy nghĩ kỹ chưa?
- Chẳng có gì phải suy nghĩ cả.

Tuấn Khương cười nhỏ trong máy:

- Chuyện chính tôi giới thiệu với báo chí Mỹ Chi là cô cũng được, nhưng sau đó thì như thế nào, cô có nghĩ tới không?
- Không.

Hình như Tuấn Khương bức lắm, nhưng vẫn nói thản nhiên:

- Sau này nếu báo chí có nói về bộ phim đó, người ta sẽ chỉ nói tới Mỹ Chi, mời họp báo hay giao lưu gì đó, họ cũng chỉ biết có cô ấy, còn cô thì trở thành cái bóng của chính mình, tên Thái Hân chỉ là một cái tên trên màn ảnh, còn trong thực tế, cô chẳng là gì cả.
- Kệ cha tôi.

Tuấn Khương nói với một chút châm biếm:

- Có thật là cô không màng tới danh vọng không?
- Không biết.
- Tôi không hiểu cô đang nghĩ gì, nhưng đừng đẩy tự ái của mình đi quá xa, mai một hồi hận cũng không làm gì được đâu.

Thái Hân vô tình héch mặt lên:

- Tại sao tôi phải hối hận? Không bao giờ.
- Với một tính cách như cô, thất bại là một điều khó chấp nhận. Tệ hại hơn,

là chính mình bỏ sức lao động để đưa người khác lên vị trí một ngôi sao.

Còn mình thì vẫn đứng trong bóng tối.

Thái Hân nói một cách tự tin, kiêu hãnh:

– Tôi mà có thể đứng trong bóng tối sao?

Tuấn Khương cười lớn:

– Tôi biết, tôi biết, chú của cô sẽ không bao giờ để cô cháu ông ấy thiệt thòi, nhưng cô có tin rằng, tôi có thể đưa tên tuổi cô lên cao hoặc hủy diệt nó không?

– Cứ làm nếu thích.

– Có lẽ cô cần phải nhận một bài học nhớ đời đấy Hân ạ. Con đường cô đi êm ái quá, nên cô không biết khiêm tốn, cô rất cần một cú sốc trong đời.

Thái Hân đỏ bừng mặt. Tức giận không nói được. Cô thản nhiên tắt máy, cắt ngang cuộc nói chuyện.

Cơn giận mù quáng làm cô không còn đủ tỉnh táo để biết sợ. Biết rằng Tuấn Khương đang đe dọa. Nhưng cô không tin anh ta sẽ làm thật. Anh ta sẽ không để cô trở nên có tên tuổi, sẽ trừng phạt cô, anh ta dám không?

Thái Hân bèn bấm số máy của anh ta, giọng cô đầy vẻ kiêu kỳ:

– Anh tưởng mình có thể làm được tất cả những gì anh muốn à? Hình như anh hơi bị chủ quan, nói thẳng ra là quá tự tin.

– Có thể.

– Anh nghĩ anh làm được mọi thứ, tôi biết là số phận diễn viên nằm trong tay đạo diễn, anh có thể tung hoành với tất cả, trừ tôi.

Tuấn Khương nói điềm đạm:

– Cô đừng nghĩ đến chú Tính của cô nữa, khi đó cô sẽ đứng đúng vị trí của mình.

Thái Hân lặng lẽ tắt máy. Cơn tự ái mù quáng làm cô không đủ bình tĩnh suy nghĩ những gì anh ta nói. Có một cái gì đó thất vọng, sụp đổ ghê gớm. Nó

làm cô thấy chán mọi thứ.

Có lẽ Tuấn Khương nghĩ rằng cô sẽ mách chú Tính, nhờ chú can thiệp. Tự nhiên cô bấu môi một mình. Không thềm dựa hơi như anh ta tưởng đâu.

Cô sẽ không nói gì hết, để xem anh ta làm gì.

Thái Hân chăm chú đọc bài báo có cái tựa rất kêu “Một gương mặt điện ảnh mới, một ngôi sao bắt đầu tỏa sáng”. Bài báo viết về diễn viên chính trong bộ phim “Cát trắng”. Nhưng ảnh chụp và tên thật là của Mỹ Chi. Một sự cướp đoạt trắng trợn và tàn nhẫn, gần như có một không hai trong giới điện ảnh. Cô hoàn toàn không nghĩ đó là sai lầm của nhà báo, mà hiểu ngay đòn chí mạng của Tuấn Khương dành cho cô. Một bài học nhớ đời, như anh đã nói.

Cô buông tờ báo xuống chân, gương mặt trắng bệch. Bất giác cô quăng tờ báo xuống gạch, khóc một cách tức tưởi.

Bà Thái cầm đĩa trái cây đi lên, định đưa Thái Hân. Nhưng thấy gương mặt đăm đìa của cô, bà hoảng hồn:

– Có chuyện gì vậy con, ở nhà mà cũng có ai chọc ghẹo nữa sao, chuyện gì vậy?

Thái Hân khóc âm ứ:

– Mẹ bảo hấn tể nhị, nhưng con thấy hấn là người thủ đoạn nhất trên đời.

– Ai thủ đoạn.

– Hấn đấy, con thề là không bao giờ đóng phim của hấn nữa, cho dù con có thất nghiệp cũng vậy.

Bà Thái hiểu ngay cô muốn nói đến ai, bà lắc đầu:

– Sao nữa, con với cậu ta đâu có gặp nhau nữa vậy thì còn chuyện gì mà gay cấn chứ.

Thái Hân cúi xuống lượm tờ báo đưa cho mẹ. Bà Thái cầm lên đọc, rồi đọc thêm lần nữa mắt bà nhúu lại:

– Sao hình không phải là của con, rồi lại nói tên thật là Mỹ Chi, rõ ràng con đóng phim này mà. Ai giả vậy?

– Cô ta là diễn viên thế vai con, nhưng cô ta chỉ đóng đoạn cuối thôi. Anh ta có ý lăng xê cô không ngờ anh ta làm thật.

Nhưng con đã nói gì thách thức cậu ấy? Sao mẹ không biết?

Anh ta bảo phải dạy con một bài học. Bà Thái nhìn cô chăm chú, như cố tìm hiểu.

– Hai đứa cãi nhau phải không?

Thái Hân ầm ứ kể hết chuyện đã xảy ra. Cô làm bà Thái vô cùng ngạc nhiên:

– Chuyện như vậy mà đến giờ mẹ mới biết tại sao không nói với mẹ, lúc này bày đặt giấu mẹ nữa phải không?

Thái Hân nói ỉu xiu:

– Con không có giấu, chỉ là không muốn nói thôi.

Bà Thái suy nghĩ một chút, rồi quyết định.

– Mẹ sẽ nói chú Tính can thiệp, cậu ta không được cư xử với con như vậy, làm vậy là phủ nhận tài năng của con, phải để chú Tính can thiệp mới được.

Thái Hân quỳnh quáng:

– Mẹ đừng nói với chú Tính.

– Sao vậy?- Bà Thái kinh ngạc.

– Anh ta bảo con hay cậy thế, con tự ái lắm thế nên khi anh ta bảo cho con bài học, con nghĩ con hay dựa thế, con ghét lắm.

Bà Thái thở dài:

– Tại sao tự ái như vậy, bao nhiêu người muốn được nổi tiếng mà không được, còn con có người bảo trợ mà từ chối, đại dột quá đi.

– Con sẽ chứng minh cho anh ta thấy con đi lên bằng khả năng, chứ không dựa vào ai cả.

– Vậy còn chuyện này, con buông xuôi à? Để cho con bé vớ vẩn kia lợi dụng hào quang của con à, thành công của mình mà để người khác hưởng, sao dại quá vậy?

– Rồi con sẽ tự làm cho con nổi tiếng, bây giờ con biết khả năng của mình thì con không sợ gì cả.

Bà Thái thở dài.

– Vừa kiêu ngạo mà lại vừa tự ái hão huyền, nếu cứ giữ tính đó thì con sẽ thất bại mãi thôi.

Thái Hân vẫn khẳng khái:

– Không có tài mới sợ thất bại, vàng thật không sợ lửa mẹ à.

– Đúng là con chủ quan quá mức rồi. Mới ra đời đã thành công nên chẳng chịu lời khuyên của ai, rồi con sẽ hối hận đó.

Nhìn gương mặt bướng bỉnh của Thái Hân, bà lắc đầu:

– Dù thế nào thì mẹ cũng nhờ chú Tính can thiệp, mẹ không để yên chuyện này đâu.

Thái Hân phản đối quyết liệt:

– Đừng nhờ chú Tính mẹ ạ, đừng thêm phản ứng gì cả, mình mà tức họ sẽ nghĩ mình cần họ, con không cần đâu.

Bà Thái không nói gì. Nhưng trong chuyện này bà còn cương quyết hơn cả con gái. Hành động của Tuấn Khương làm bà tức giận vô cùng, nó xóa sạch những ý nghĩ tốt đẹp bà dành cho anh từ trước giờ. Và đây là lần đầu tiên bà thừa nhận lý do vì sao Thái Hân ghét anh ta.

Buổi trưa bà đến nhà chú Tính. Vẻ mặt không vui. Không đợi hỏi, bà vào đề ngay:

– Chú đã đọc bài báo sáng nay chưa?

Chú Tính lắc đầu:

– Bài báo nào chị?

Bà Thái không nói gì, mà im lặng đưa tờ báo đến trước mặt chú Tính:

– Chú đọc đi.

Chú Tính đọc xong bài báo, mắt nhú lại bất mãn:

– Thế này là sao?

– Tôi định hỏi chú, vì tôi nghĩ chú biết hơn tôi, thật chẳng ra làm sao cả.

– Tay nhà báo nào cầu thả đến thế, sao lại không biết gì cả, mà vấn đề chính là đạo diễn muốn như vậy.

Chú Tính phẩy tay:

– Không có lý nào, chuyện cậu ta với con Hân gay cán nhau trong lúc quay phim em biết, nhưng em nghĩ cậu ta không chơi cho con nhỏ một cú như vậy, chị cũng đã từng thừa nhận cậu ta là mẫu người đứng đắn mà.

– Nhưng chuyện này làm tôi buộc phải nghĩ lại.

– Tráo người thế này thật là chuyện động trời, một người như Tuấn Khương sẽ không làm như vậy.

– Nhưng trên thực tế cậu ta đã làm.

Chú Tính mỉm cười:

– Sao chị biết?

– Con Hân nói, lúc nó với cậu ta cãi nhau tôi không biết, đến khi xảy ra chuyện nó mới chịu kể với tôi.

– Lạ thật, con bé giấu chị à? Từ đó giờ có bao giờ nó như vậy đâu.

– Tôi cũng không hiểu được. Mà càng không hiểu hơn nữa là nó không cho tôi đến nhờ chú.

– Sao vậy, những chuyện này nó phải nói với em chứ.

– Con nhỏ tự ái đấy, nó bảo cậu ta nghĩ nó chẳng có tài cán gì, chỉ nhờ cái bóng của chú, giờ thì nó không muốn nhờ chú nữa, mà sẽ tự phấn đấu, nói chuyện nghe không giống nó chút nào.

Chú Tính mỉm cười:

– Con bé khá đó chứ, nó nghĩ vậy được cũng tốt.

Bà Thái lắc đầu nguầy nguậy:

– Tôi không đồng ý chuyện này, phải viết một bài báo đính chính cho nó, không thể để người ta cướp công của nó một cách trắng trợn như vậy.

– Chú Tính ngồi trầm ngâm:

– Để gặp cậu ta em hỏi xem sao. Nếu nó chịu nói trước với em thì sẽ không có chuyện này đâu.

– Nó muốn thách thức cậu ta, thật là đại dốt, không biết sợ là gì cả.

Thấy vẻ mặt giận dữ của bà Thái, chú Tính cười ôn hòa:

– Em biết chị giận lắm, ngay cả em cũng bực, nhưng để em hỏi nguyên do xem sao, việc cải chính không có gì khó cả, chị cứ yên tâm về đi.

– Chú nói vậy thì tôi chờ, nếu cần thì yêu cầu chính cậu nhà báo đó viết bài đính chính, tôi không bỏ qua chuyện này đâu.

– Được rồi, chị cứ yên tâm.

Bà Thái đứng lên ra về. Sự bực tức vơi đi chút ít, nhưng gương mặt vẫn cau có không vui.

Tiền bà chị dâu ra cửa xong, ông Tính quay vào nhà, ngồi suy nghĩ một mình. chuyện xảy ra như vậy, nếu không phải bà Thái nói, hẳn ông sẽ không tin Tuấn Khương có thể làm như vậy.

Ông thông thả bấm số máy gọi Tuấn Khương tới. Rồi ngồi chờ.

Khoảng nửa giờ sau Tuấn Khương tới. Hình như đã đoán trước, nên anh ta có vẻ của một người chuẩn bị đối phó. Dù khuôn mặt vẫn bình tĩnh, điềm đạm như thường ngày. Thậm chí anh ta còn mỉm cười khi ngồi xuống trước mặt ông Tính:

– Chuyện gì vậy chú?

Ông Tính nói chậm rãi:

– Cậu đọc bài báo sáng nay rồi chứ?

Tuấn Khương điềm nhiên gật đầu:

– Vâng.

– Mẹ con Hân mới mang tới cho tôi đó.

Tuấn Khương hỏi lại:

– Chú nói bác Thái hay Thái Hân?

– Con Hân không nói gì cả, thậm chí nó không cho mẹ nó nói với tôi. Thế này là sao hả?

Tuấn Khương chưa kịp trả lời thì ông nói tiếp:

– Tôi biết trong quá trình quay, cậu với nó xảy ra vô số chuyện xích mích, tôi cũng biết cậu không ưa nó, nhưng làm thế này thì quá đáng lắm, không chấp nhận được đâu.

Tuấn Khương mỉm cười:

– Chú đoán là con làm chuyện này à?

– Con Hân kể với mẹ nó là cậu dọa cho nó một bài học, có phải cái này là bài học của cậu không?

Thấy Tuấn Khương im lặng, ông cau mày:

– Cậu không nhận à?

Tuấn Khương gật đầu thản nhiên:

– Con đã nói trước với Thái Hân là con sẽ làm như vậy, những cú sốc như thế, Thái Hân rất cần.

– Cậu nói cái gì? Cho con bé nếm mùi thất bại à? Mà nó đâu có thất bại, nó chỉ bị cậu hạ đo ván mà thôi.

– Đó cũng là một hình thức thất bại, nếu mọi chuyện đều suôn sẻ, cô ta sẽ chẳng biết mình là ai.

– Hừ.

– Sau này chắc chắn cô ta sẽ trở thành ngôi sao, nếu không biết khiêm tốn, cô ta sẽ gặp những mất mát lớn hơn.

Ông Tính nhìn anh chăm chú:

– Ngoài vai trò đạo diễn, cậu muốn kiêm luôn vai trò thầy giáo với nó à?

Tuấn Khương thần nhiên:

– Con nghĩ con với Thái Hân sẽ còn làm việc với nhau dài dài, nếu cô ta không sửa đổi tính cách, thì người khổ đầu tiên là con, sau đó là đến những người khác.

– Vì vậy mà cậu muốn sửa đổi nó, coi chừng bài học của cậu khổ khê quá đó, nó không học nổi đâu.

Tuấn Khương mỉm cười:

– Con biết chú nóng ruột lắm, nhưng chú hãy nghĩ rằng Thái Hân cần những bài học như vậy, nếu không thì cô ta chẳng biết được giá trị của những gì cô ta có, và vì không biết quý nên cô ta coi thường tất cả.

Anh ngừng lại một lát, rồi nói tiếp:

– Cô ta nông nhênh đến mức chẳng biết sợ ai cả, không cần sợ, chỉ cần cô ta biết tôn trọng người cùng làm việc với mình, người ta sẽ có cảm tình với cô ta hơn.

Chú Tính ngời yên như suy nghĩ. Rồi nói chậm rãi:

– Máy diễn viên ghét nó lắm à?

– Không đến nỗi ghét, nhưng mệt nhọc. Chưa thành danh mà cô ta đã có đầy đủ tính cách của một ngôi sao, coi chừng mai một bị các nhà báo phê phán.

Thấy anh ngừng nói, ông Tính hỏi tiếp:

– Cậu sợ sau này nó tự kiêu và chủ quan phải không?

Tuấn Khương không trả lời, chỉ lẳng lặng gật đầu. Rồi nói nhẹ nhàng:

– Con nghĩ chú cũng đừng nên chiu cô ta quá.

Ông Tính nói không lấy gì làm mạnh mẽ:

– Thì tôi cũng đã bảo cậu đừng nương nó đó thôi.

– Nhưng chuyện này làm chú khó chấp nhận phải không?

– Dù sao thì cũng đừng nên mạnh tay quá, nếu là chú, chưa chắc chú đứng vững, huống hồ gì con bé.

– Cô ta được bóng che quá lớn nên coi thường mọi người thì cũng dễ hiểu thôi.

Ông Tính xua tay:

– Con bé không đến nỗi đâu, cậu có thành kiến quá lớn với nó rồi.

Tuấn Khương lặng thinh, như phản đối ngầm. Một lát sau anh mới nói nhẹ nhàng:

– Nếu muốn, chú có thể cho một bài báo đính chính, thậm chí lãng xê Thái Hân.

Ông Tính trầm ngâm:

– Có lẽ không cần làm vậy đâu, nghĩ lại, không chừng cậu đúng đấy.

– Bác Thái có lẽ giận lắm.

– Tất nhiên rồi, nhưng có lẽ nói thì chị ấy cũng hiểu.

Ông quyết định:

– Thôi, không làm gì cả, cứ để nó bắt đầu lại từ đầu. Nhưng còn cô bé kia, coi chừng cậu bị mất mặt vì cô ta đó.

Tuấn Khương mỉm cười:

– Con biết cách tránh né phiền phức mà chú.

– Thôi được, coi như chuyện này tôi không biết gì cả, còn nếu có dư luận gì đó, cậu tự mà thu xếp.

– Chuyện đó Mỹ Chi đủ sức giải quyết, cô ta bản lĩnh lắm.

Ông Tính ngẫm nghĩ một lát, rồi mỉm cười:

– Không chừng con Hân làm việc với đạo diễn như cậu mà lại hay, chịu nó riết rồi nó ngông nghênh quá.

Tuấn Khương nheo mắt:

– Chưa có diễn viên nào mới vào nghề lại dám chống đối đạo diễn. Hầu như

cô ta luôn tìm cách chống đối con, đi ngược những gì cần làm, con cũng không hiểu cô ta nghĩ cái gì nữa.

– Còn cậu thì nghĩ nó tự kiêu, ví nó có người chú như tôi chứ gì?

Tuấn Khương không trả lời. Anh nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy:

– Xin lỗi chú, con phải đi gấp đây.

– Được, cậu đi đi.

Tuấn Khương chào ông, rồi đi ra ngoài. Ông Tính vẫn ngồi yên một chỗ suy nghĩ. Thật lạ, một người quyết đoán trong mọi công việc như ông, nhưng khi gặp những chuyện liên quan đến Thái Hân, thì ông đâm ra mềm yếu hẳn đi. Ông cưng Thái Hân từ nhỏ nên chịu cô quá mức. Dù biết vậy là có hại cho cô.

Bất giác ông mỉm cười một mình. Không ngờ Tuấn Khương thẳng tay như vậy. Mà không chừng thẳng tay lại có cái hay của nó.

Thái Hân đi khắp khênh lên lớp. Chân cô đã tháo băng. Nhưng dáng đi thì chưa cứng cáp lắm. Dù vậy cô vẫn tự tin hơn là phải bó bột như lúc trước. Khi cô vô lớp, tự nhiên ai cũng nhìn nhìn, nhưng thấy cái nhìn của cô thì ai cũng lập tức quay đi. Cái kiêu nửa tò mò, làm cô thấy ngỡ ngàng.

Cô đến ngồi vào chỗ mình. Nhị Hà ngồi nhích vào cô, giọng có vẻ gay cấn:

– Hôm qua tao có đọc bài báo viết về bộ phim mây đóng, sao kỳ vậy Hân?

Diễn viên chính không phải là mây, cả hình chụp cũng là của người khác, sao nó thế vai lại viết về nó?

Minh Hoa cũng chen vô :

– Người ta viết y như con nhỏ Chi đó mới là diễn viên chính, nhưng xem phim thì rõ ràng là mây mà.

– Hình chụp cũng không giống mây lắm, có phải hình của nó không Hân?

Thái Hân ngồi im, cô nén cơn giận. Cô hoàn toàn không giận bạn bè, mà mỗi lần nhớ tới Tuấn Khương, lại thấy sự căm ghét toi bời. Khi anh ta dọa,

cô đâu có ngờ anh ta làm thật. Và càng không hình dung nổi sự thật lại thảm hại thế này.

Cô trả lời gượng gạo:

– Tao nghĩ là hình chụp của nó, hóa trang một chút thì cũng dễ giống, với lại nhìn xa thì đâu biết ai là ai.

– Nhưng tại sao lại không viết về mày mà viết về nó, lúc trả lời phỏng vấn, nó còn bảo tên thật là Mỹ Chi, Thái Hân chỉ là cái tên do đạo diễn đặt thôi, như vậy là sao?

Thái Hân dờ khóc dờ cười:

– Chuyện đó phải hỏi ông nhà báo, tao làm sao biết được.

Không biết từ lúc nào, mà bạn bè vây quanh Thái Hân khá đông, ai cũng có vẻ tò mò ghê gớm. Nghe câu trả lời của cô, một cô nàng vọt miệng:

– Hay là con nhỏ đó cố tình mua nhà báo mấy chuyện hậu trường làm sao mình biết được.

– Đúng đó. Rõ ràng là sai lầm cố ý, làm sao mà lẫn lộn một chuyện hiển nhiên như vậy.

– Chẳng lẽ lúc phỏng vấn nó, ông ta không nhìn mặt, có đui tao cũng thấy diễn viên trong phim là mày.

– Chắc chắn là có chuyện gì khuất lấp, mày có biết lý do không Hân?

Thái Hân lắc đầu gượng gạo:

– Làm sao tao biết được chuyện đó, cái đó là của báo chí mà.

– Nhưng ít nhất mày cũng phải phanh phui ra chứ, chẳng lẽ để mình thiệt thòi như vậy.

Mẹ mày chịu để yên hả Hân?

Thái Hân chán nản đến mức muốn nhét giấy vô mấy cái miệng kia, cô muốn tắt cả tắt đài cho mình nhờ. Nhưng cô càng trả lời lấp lửng thì bạn bè càng xông xáo tò mò. Nếu thầy không vào lớp thì có lẽ cái chợ ấy vẫn còn họp làm

khổ Thái Hân.

Cô nhìn bảng. Nhưng đầu óc vẫn lớn vồn của Minh hoa lúc nãy:

– Sao mày không đến hỏi con nhỏ Chi đó rõ ràng nó có ý giành tên tuổi với mày. Mày phải đưa chuyện này báo thanh minh chứ.

Cô ghét Mỹ Chi cay đắng. Nhưng chuyện này là do Tuấn Khương quyết định, nếu anh ta không có ý trị tội cô, thì hẳn Mỹ Chi sẽ không có đất để tung hoành.

Nếu bây giờ mà mình tới gây với cô nàng, thì sẽ làm trò cười cho Tuấn Khương. Giống như một đứa bé đến đòi miếng bánh bị giựt. Nhất định cô sẽ không làm như vậy. Cô mà khóc thì anh ta sẽ khoan khoái. Anh ta sẽ không được hưởng cảm giác đó đâu.

Tại sao cái người là kẻ thù không đội trời chung với mình, lại là người trong mộng của mình trên mạng? Chết tiệt cái trò chat quý quái đó. Cô thề từ đây về sau sẽ không lên mạng trò chuyện nữa. Nếu không vì nó thì cô không phải khổ sở thế này.

Buổi chiều tan học, Thái Hân không về nhà mà đi lang thang một mình ngoài phố. Sau đó cô chui vào một rạp chiếu phim.

Lúc này bộ phim cô đóng được chiếu hầu hết các rạp. Nhìn tấm áp phích quảng cáo có hình Mỹ Chi, cô những muốn giật nó xuống mà xé cho tan tành ra. Sau đó quăng xuống sông cho nó rơi lả tả, như vậy chưa chắc đã hả giận.

Thái Hân ngồi lẫn lộn với khán giả, không ai nhận ra cô. Không ai biết có một ngôi sao vừa tỏa sáng đang ở ngay bên cạnh mình, để mà xin chữ ký.

Cô lặng lẽ nhìn lên màn hình. Vì tự ái nên từ lúc bộ phim trình chiếu, cô chưa xem lần nào. Thậm chí khi chú Tính đưa cuộn băng, cô cũng nhất định không thèm lấy. Bây giờ ngồi đây xem mình diễn, lại có cảm tưởng ai đó chứ không phải là mình.

Hết giờ, khán giả lục tục rời khỏi rạp. Thái Hân vẫn còn ngồi lại một mình. Nước mắt ngập mi vì xúc động. Cô không ngờ mình lại đồng hay như vậy. Những màn thể hiện cảm xúc mình đã diễn rất đạt nếu bây giờ mà bảo diễn lại, chưa chắc mình đã làm được.

Thế mà.... Những vinh quang đó đã bị người khác cướp mất. Khi mà ý thức được giá trị của mình, cô càng thấy căm thù Tuấn Khương ngàn ngút.

Thái Hân đứng dậy, lặng lẽ đi ra ngoài. Trời đã tối từ lúc nào. Thành phố đã lên đèn. Mưa bay lất phất dưới những ngọn đèn, mặt đường loang loáng nước. Người ta đi vội vã tránh cơn mưa. Còn cô thì vẫn thơ thẩn như đi giữa chỗ không người.

Một chiếc xe thắng lại bên cô. Tiếng rít làm Thái Hân quay lại. Đạo diễn Tuấn Khương đang dừng bên cô, giọng lạnh tanh:

– Có cần quá giang không, mưa rồi đó.

Thái Hân quay lại nhìn anh ta. Trong khoảnh khắc, Tuấn Khương thấy một đôi mắt chứa nguyên vẹn cơn thù hận. Cô im lặng, môi mím chặt. Và bất ngờ vùng tay tát một cái trời giáng vào mặt anh ta:

– Đồ đều.

Rồi cô bỏ đi .

Cái tát bất ngờ làm Tuấn Khương hơi lạng người. Nhưng không phản ứng. Anh khẽ lắc đầu trầm tĩnh. Nhìn theo dáng đi giận dữ trước mặt. Chiếc xe phóng vọt đi. Nước bắn tung tóe trên mặt đường.

Vài tháng sau cuộc gặp tóe lửa ấy, Thái Hân không gặp anh ta lần nào. Cũng hoàn toàn không thừa kiện, không lên báo cải chính... không làm gì cả, ngoài sự im lặng thách thức, đối chọi.

Cô đã thi tốt nghiệp xong. Và rảnh rỗi hoàn toàn. Nghe đâu Mỹ Chi được một công ty mỹ phẩm mời quay phim quảng cáo. Cô nàng xoay sở hay thật. Nhưng không biết có đảm đương nổi cho xứng với tiếng tăm của mình hay

không.

Mà mấy tháng rồi Thái Hân cũng không qua nhà chú Tính. Cô sống cần mẫn và chăm chỉ học, gát bỏ mọi hào quang danh vọng mà trước đây cô náo nức mơ ước. Giống như một nhà tu dứt áo bụi trần mà sống với thế giới tu hành. Dĩ nhiên là nhà tu này còn bao nhiêu điều phẫn uất mà không thể trả thù cuộc đời.

Chiều nay chú Tính qua nhà. Lúc đó Thái Hân ở trên phòng. Chú đi lên tận phòng tìm cô. Thấy Thái Hân đón mình với vẻ mặt ỉu xiu, ông mỉm cười:

– Lúc này trốn biệt ở đâu vậy hả? Sao không qua chú, mấy lần ba mẹ con qua chú đều hỏi con, bận cái gì mà phải ở nhà hả?

Thái Hân nguẩy đầu ngó ra cửa, mặt im im:

Chú biết rồi còn hỏi, đã bảo là con giận chú luôn mà.

Ông Tính cười ha hả:

– Chuyện gì mới được chứ? Chú nhớ là đâu có chọc ghẹo gì con, sao rồi, tốt nghiệp đạt loại giỏi phải không? Đã xin được chỗ làm chưa?

Biết chú cố ý chọc, Thái Hân cúi kinh:

– Con đã nói là con không đùa, con ghét đùa lắm.

Bây giờ lại trở chứng thế đấy, mấy ngày không gặp mà con ra dáng người lớn lắm rồi, nhưng không chừng chặc thêm được chút nào, bây giờ thì làm sao đây?

– Chú nói sao là sao?

– Con phải tìm việc làm thôi, lớn rồi, đã ra trường rồi, không thể ở nhà cho mẹ nuôi nữa. Thứ ba này đến gặp đạo diễn nhận vai mới đi thôi.

– Đạo diễn nào kia? - Thái Hân hỏi nhanh.

– Chưa có kinh nghiệm, phim trước làm việc với đạo diễn nào, thì bây giờ vẫn làm lại với người đó. Kịch bản này khá lắm, chú chỉ muốn giao cho cậu ta thôi.

Lập tức, Thái Hân dùng dùng phản đối:

– Con không thèm đóng phim có anh ta. Bất cứ bộ phim nào anh ta dựng, con đều không tham gia.

– Từ từ chứ, làm gì ầm ỹ vậy? Tại sao con không chịu làm việc với cậu ta nào?

– Chú biết rồi còn hỏi.

– Chú có biết gì đâu, chú chỉ biết là có sự nhầm lẫn nào đó của nhà báo, con có nói gì với chú đâu.

Thái Hân nhăn mặt:

– Chú lại như vậy nữa, con đã nói là con ghét đùa lắm, nghĩ chơi với chú luôn đi. Con sẽ không đóng phim nữa, không làm bất cứ cái gì có liên quan đến điện ảnh, nói chung là con ghét tất cả, ghét luôn cả chú.

Chú Tính đưa mắt ngạc nhiên nhìn Thái Hân. Và im lặng nhìn hai má mìn màng ửng lên màu hồng mỗi khi cô nổi giận. Ngắm cánh mũi xinh xinh phập phồng theo từng cái nhăn mặt. Mới có mấy tháng mà Thái Hân xinh ra nhiều. Và có lẽ sẽ mỗi ngày một xinh thêm.

Con bé đã lớn lên rất nhiều. Có điều sự trưởng thành vẫn còn lẫn lộn với vẻ con nít chưa kịp biến mất. Vì thế mà có lúc đâm ra nó dở hơi không chịu nổi.

Bất giác ông mỉm cười:

– Thôi đi chứ, nếu ghét cả chú thì con không còn ai để chơi nghiêm túc đi.

Thái Hân ng héch mặt lên:

– Con sẽ không đóng những phim của anh ta.

– Nhưng trước mắt là không có đạo diễn nào mời con cả, con có phải là người nổi tiếng đâu, báo chí đâu có ai nói đến con.

– Đó đó.

Thái Hân chỉ kêu lên được một tiếng như vậy. Rồi cau có cựa mình trên ghế.

Mặt cô đỏ tía lên:

– Đó là nỗi nhục của con, thế mà chú còn bảo con nhượng bộ. Chỉ cần thấy mặt anh ta là con muốn chết đi cho rồi, trên đời con chưa ghét ai như vậy.

Con không làm gì là may cho anh ta rồi.

Ông Tính nói như nhắc:

– Con đã tát cậu ta giữa đường rồi đấy chứ.

– Đáng đời, hấn đáng bị như vậy lắm.

– Thôi đi cô sư tử, con bảo không thêm trả thù, nhưng cái con làm còn hung dữ hơn, ai đời lại tát người ta giữa đường, con có biết như vậy là làm mất sĩ diện con trai không?

– Đáng đời.

Ông Tính chuyển sang chuyện khác:

– Vậy rồi sao nữa đây, con ghét mặt rồi cắt mũi để trả thù, thật là đại dột.

Thái Hân giương mắt nhìn ông:

– Sao kia? Chú nói cái gì?

– Con rất thích nổi tiếng, nhưng rồi lại chẳng làm gì để được nổi tiếng, chỉ biết nghĩ thôi, cuối cùng thì con vẫn ngốc nghếch, vẫn chịu thua cậu ta.

– Gì kia? Con mà chịu thua sao? không bao giờ, con sẽ trở thành một ngôi sao cho họ sáng mắt.

Chú Tính hỏi nửa kiên nhẫn, nửa giễu cợt:

– Bằng cách nào nhỉ? Cách ngồi đó mà suy nghĩ tưởng tượng à? Chú chưa thấy ai chỉ tưởng tượng mà trở thành ngôi sao cả, phải nhẫn nhịn, vượt qua tất cả, kể cả nhục nhã, phải làm việc đến kiệt sức, hiểu không?

Ông ngừng lại một chút, rồi nghiêm nghị:

– Cái gì cũng phải có cái giá của nó, con tưởng cuộc đời luôn trải thảm cho người ta à? Không phải đâu, cả chục triệu người mới có một người được như con, nhưng ngay cả như vậy, con cũng phải trả giá.

Thái Hân hiểu ngay:

– Giá đó là phải bị người đó đập cho một trận chứ gì? Vì họ thấy con sướng quá, được chú đỡ đầu, rồi lại được nhận vai chính ngay bộ phim đầu, vậy đó, đó là người ti tiện nhất mà con biết.

Ông Tính sửa lại:

– Đó là chính lý chứ không phải ti tiện.

Thái Hân kêu lên:

– Nhưng người đó không phải là mẹ con, họ không có quyền đàn áp con.
– Nếu biết mình bị đàn áp, sao con không làm gì đi, sao lúc trước cứ im lặng vậy?

Thấy Thái Hân làm thinh, ông nói tiếp:

– Con tỏ vẻ không cần chứ gì? Vậy nhưng thực tế thì khác, con cứ căm ghét khổ sở, điều đó chứng tỏ con cần, vậy thì phải làm một cái gì đó đi.

Thái Hân vẫn nín lặng, nhưng có vẻ suy nghĩ.

Ông tính nói thêm:

– Nếu con không chịu thua thì thứ ba này đến gặp cậu ta nhận vai mới.
– Con không thêm vai đó.
– Con bé Mỹ Chi đó khá thật đấy, nó biết cách phấn đấu nên cuối cùng cũng được vài đạo diễn để mắt tới, không chừng mai một nó trở thành ngôi sao, còn con thì vì tự ái mà bỏ qua cơ hội, tiếc cho con thật.

Thái Hân bặm môi lại, bị nói khích đến nổi muốn vùng lên làm một cái gì đó cho long trời lở đất. Hai mắt cô long lanh đầy phấn khích:

– Con sẽ nhận vai mới, anh ta là cái gì mà con phải sợ chứ.

“Con bé dễ bị khích động thật, chỉ cần nói vài câu là nổi giận lên rồi” - Ông Tính nghĩ thầm, và mỉm cười một mình vì sự non nớt của Thái Hân. Con bé không biết cuối cùng thì nó cũng làm theo lời người khác mà thôi.

Thái Hân chột cái kỉnh:

– Nhưng phần đầu kiểu Mỹ Chi thì con không làm đâu, đó là sự cướp giật, con ghét cái gì không thật lắm.

Ông Tính cười một cách độ lượng:

– Cái gì cũng có cái giá của nó, nếu con đi trên đường thẳng thì con sẽ đến chỗ an toàn. Nếu con luồn lách thì những gì con trải qua cũng phải gay go. Vậy đó.

Thái Hân chẳng hiểu chú Tính muốn nói gì. Nhưng cô lò mò cảm thấy chú đang phê phán Mỹ Chi.

Cô chột thờ dài một mình. Người lớn muốn gì chẳng bao giờ nói thẳng, cứ ầm ỹ xa xôi như thế, biết đâu là sự thật.

Mà thật ra có nói thẳng cũng chưa hẳn cô hiểu nổi. Tuấn Khương đã nói thẳng rằng sẽ cho cô một bài học, vậy mà cô có chống đỡ nổi đâu.

Chú Tính chột vồ nhẹ đầu cô một cái, rồi đi xuống nhà. Thái Hân nghe loáng thoáng chú nói chuyện khá lâu với mẹ. Không biết là nói gì.

Tuấn Khương ngồi với nhà biên kịch Tiến Duy trong quán café Thủy Tiên, anh đề nghị ông ta sửa lại vài nội dung trong kịch bản. Cả hai còn đang tranh luận thì chiếc máy trong áo Tuấn Khương rung nhẹ. Anh mở ra, nhìn màn hình. Vẻ mặt cười mở với Tiến Duy biến mất, giọng anh hơi khô khan:

– Hân phải không? Tôi nghe đây.

Giọng của người gọi cũng khô khan không kém:

– Hôm nay tôi sẽ đến gặp anh để nhận vai, anh đang ở đâu vậy?

– Trong quán café, tôi đang bận, khoảng nửa giờ nữa mới rảnh.

– Vậy thì nửa giờ nữa tôi sẽ tới, đó là quán nào?

Tuấn Khương nói vắn tắt tên quán, rồi tắt máy ngay. Như không muốn kéo dài câu chuyện một cách vô ích.

Khi làm như vậy, anh hình dung ngay được cặp môi mím chặt của Thái Hân.

Và như thấy rõ cả khuôn mặt đỏ bừng, cùng đôi mắt ngân ngấn nước của cô

ta. Chắc chắn cô ta sẽ khóc khi bị chạm tự ái, hoặc tủi thân.

Anh cũng tin chắc rằng cô đang tủi thân ghê gớm. Tủi vì nỗi cô cháu cung của giám đốc sản xuất phim phải làm việc dưới quyền một đạo diễn lúc nào cũng thích quát nạt cô ta. Và cô ta đang phẫn nộ vì cung cách bề trên của anh.

Anh cũng không chắc là cô ta sẽ đến, nhưng vẫn tò mò xem cô ta sẽ làm gì, sau khi nhận được cách trả lời khô khốc như vậy.

Anh cất máy, rồi mở lại quyển kịch bản, dùng cây viết gạch dưới tên nhân vật, giọng anh trầm trầm:

– Nhân vật này anh xây dựng có nhiều nét lấp lánh, nhưng chưa cụ thể hóa tính cách, còn mờ nhạt lắm, anh viết thêm một màn cho cô ta đi.

– Tôi nghĩ cô ta chỉ làm nền để nổi bật nhân vật chính, nếu làm đậm tính cách cũng không nói lên được cái gì?

– Tôi muốn cho diễn viên trong vai này có đất diễn thêm thôi, anh chỉ cần thêm vài tình tiết là được, nhưng nhân vật phải xuất hiện rãi suốt bộ phim, và cùng xuất hiện với nhân vật chính trong cảnh cuối.

– Cũng được.

– Nhưng phải là một nhân vật có cá tính, kịch bản này tập trung nhân vật chính quá nên thiếu sự dàn trải sinh động.

– Chà, vậy là phải xây dựng hẳn một tuyến nhân vật, hơi lâu nghe đạo diễn.

Tuấn Khương gật đầu:

– Tuần tới được không?

– Tôi sẽ cố gắng.

Tuấn Khương định nói thì thấy bóng Thái Hân ở phía ngoài. Cô đang ngó vào phòng trong như tìm kiếm. Thấy Tuấn Khương, cô đẩy cửa đi vào, thẳng đến bàn anh. Cô ngồi xuống một cách tự tin. Và, thay vì chào Tuấn Khương. Cô chỉ nhìn anh một cái, và chào Tiến Duy một cách lịch sự, khiêm tốn.

Tuấn Khương điềm nhiên như không thấy cô. Anh bàn thêm vài câu với Tiến Duy. Đến khi ông ta đứng lên về trước, anh mới quay qua cô:

– Đến nhận kịch bản hả?

Thái Hân gật đầu một cách trịch thượng, không phải cô cố ý, mà vì không thắng được sự ác cảm gay gắt trong bụng. Trước khi đến đây, cô đã nhủ trăm hàng chục lần, rằng dù có thế nào thì cũng không được tự ái bỏ vai diễn.

Thế nên lúc này nghe cái giọng trịch thượng của anh trong điện thoại, dù ghét điếng cả tim, cô vẫn cố dằn lại để đến gặp anh ta. Dù làm chuyện đó là cả một sự vất vả.

Tuấn Khương nhìn nhìn Thái Hân. Từ sau lần bị cô tấn công giữa đường, anh luôn nhớ cái tát căm thù ấy, và thỉnh thoảng vẫn nhớ đến nó, nhưng chưa từng làm gì để gọi là phản ứng.

Bây giờ gặp cô, anh lại nhớ đến chuyện đó. Anh biết chắc chắn cô ta cũng nhớ, nhưng cố tình lờ nó đi. Ban đầu anh định lôi nó ra bắt Thái Hân phải một phen điêu đứng, nhưng rồi lại đổi ý, thật ra im lặng cũng là một hình thức án treo, vì anh thừa biết có đến chết cô ta cũng vẫn nhớ.

Thấy cái nhìn của Tuấn Khương, Thái Hân cũng lập tức nhớ ngay. Cô hơi run trong bụng, nhưng cố làm ra vẻ cứng cỏi. Nếu anh ta lôi chuyện đó ra nói, thì cô cũng sẽ có cách trả đũa.

Nhưng anh ta không nói gì cả, cho nên cô cũng không tội gì mà khơi lại.

Anh ta bắt đầu bằng cái giọng mà cô ghét cay ghét đắng:

– Rút kinh nghiệm bộ phim trước, lần này tôi yêu cầu cô sửa đổi cách làm việc lại, nếu cô vẫn giữ phong cách trước, buột lòng tôi phải hủy bỏ vai diễn, cho dù nó sắp đi đến đoạn cuối.

Anh ngừng nói, lặng lẽ nhìn cái nuốt ghen vào lòng của Thái Hân. Thừa biết cô ta tức ghê gớm, nhưng anh vẫn làm ngơ:

– Thứ nhất, phải có mặt đúng giờ. Thứ hai, phải tuyệt đối nghe lệnh tôi, thuộc kịch bản đến từng chữ, tập diễn trước cho nhuần nhuyễn, chứ không phải đợi tôi phải chỉ từng chút, hiểu chưa?

“Anh ta nói câu sau nghe đã mâu thuẫn với câu trước” - Thái Hân nghĩ thầm một cách uất ức, nhưng vẫn làm thinh.

Nhưng không phải vì vậy mà cô ngăn được cái liếc ghét cái ghét đáng về phía anh ta. Đến chừng thấy cái nhìn áp đảo của anh ta, cô mới vội cụp mắt nhìn xuống, cố giấu mọi ác cảm chỉ chực chờ bộc lộ.

Tuấn Khương nói thản nhiên:

– Kịch bản đang sửa lại vài chi tiết, cho nên tuần sau cô mới nhận được. Riêng vai diễn của cô thì hơi chậm so với diễn viên khác, vì vậy cô không còn nhiều thời giờ đâu.

“Anh ta cố ý ép mình” - Thái Hân nghĩ thầm một cách uất nghẹn, nhưng vẫn không nói gì.

Tuấn Khương đẩy quyển kịch bản cũ đến trước mặt Thái Hân:

– Cô có thể về nghiên cứu trước nội dung, bây giờ thì đọc bản phân vai đi. Cô sẽ vào vai cô y tá, vai này sẽ diễn nhiều với diễn viên chính, cô có thể gặp trước cô ta để tập.

Thái Hân buột miệng:

– Vai phụ à?

Tuấn Khương điềm tĩnh nhìn cô, gật đầu như không hiểu:

– Sao vậy, có gì không ổn à?

Thái Hân đứng phất dậy, môi run bần bật:

– Anh là đồ tôi.

Cô cúi xuống cầm ly nước, định hất vào mặt Tuấn Khương. Nhưng anh đã giữ tay cô lại, một tay chặn ly nước, anh nhìn cô một cách điềm tĩnh.

– Đừng có bạo lực như vậy, một lần đủ rồi cái tát lần trước tôi còn để đó,

chứ không phải là xóa bỏ đâu.

Thái Hân giật mạnh tay ra, quên mất mình đang ở trong quán, cô cúi xuống chụp quyền kích bản, định ném vào mặt Tuấn Khương.

Nhưng ngay cả chuyện đó cô cũng không làm được, vì anh đã chụp tay cô, bóp mạnh một cái, gần giọng:

– Đù rồi nghe chưa, nếu cô không chịu ngồi xuống đằng hoàng, tôi sẽ cho cô cái tát đó.

Anh nhìn quanh, rồi quát nhỏ?

– Ngồi xuống.

Thái Hân trừng mắt nhìn anh. Rồi quay ngoắt bỏ đi.

Đi trên đường, cô bùm miệng khóc nức nở Hoàn toàn không để ý người ta đang nhìn mình, mà cũng không nhớ mình còn gọi xe trong quán.

Cô đi taxi đến ngay nhà chú Tính. Ngồi trong xe, cô úp mặt trong khăn, khóc sục sịt. Đau khổ, thất vọng và căm ghét... những tình cảm quay cuồng làm cô không kiềm nổi mình,.

Xe ngừng trước cổng nhà, cô trả tiền rồi đẩy cổng, chạy như bay vào sân, mặt còn đầm đìa nước mắt, nháo nhác như thể trái đất sắp đổ sụp đến nơi, cô gọi chú Tính một cách khốn khổ.

– Chú Tính ơi, chú đâu rồi.

Không có chú Tính ở nhà. Thím Tính nhìn Thái Hân một cách hốt hoảng:

– Có chuyện gì vậy Hân? Con làm sao vậy bên nhà có chuyện gì à?

Thái Hân nín khóc, nói sục sịt:

– Chú đâu rồi thím?

– Chú đi ra ngoài từ sáng giờ, chuyện gì vậy Hân?

Thái Hân phẩy tay một cách thất vọng:

– Đạo diễn bắt con nhận vai phụ, có phải chú muốn vậy không hả thím, con không chịu vậy đâu.

Thím Tính thờ nhẹ:

– Thế mà thím tưởng có chuyện gì. Vào đây ngồi xuống đây, chắc chú cũng gần về rồi đó.

Thái Hân chán nản ngồi xuống salong, cô không khóc nữa, nhưng mặt ủ dột như trời sau cơn mưa. Thím Tính ngồi xuống bên cạnh cô:

– Ăn bánh nhé:

– Thôi, con không thả:

– Thật ra đóng vai phụ cũng đâu có gì xấu, sao con không chịu?

– Nhưng phim trước con đã vào vai chính, mà lại diễn tốt nữa, sao bây giờ lại tụt xuống như vậy chứ.

Cô vung tay lên một cách uất giận:

– Anh ta cố ý ép con, vì anh ta ghét con.

– Thím nghĩ không có chuyện đó đâu, có thể cậu ta thấy con chưa đủ sức đóng vai chính.

– Thế sao lần trước con đóng được, chuyện này chú Tính phải can thiệp thôi, con chịu hết nổi rồi. Chắc hẳn con có khả năng đóng vai chính mà.

– Chuyện phân vai là tùy thuộc đạo diễn, chứ chú chỉ đứng ở góc độ kinh doanh, chú đâu có hiểu diễn viên bằng đạo diễn.

Thái Hân lắc đầu chán nản:

– Nếu không vào vai chính, con sẽ bỏ luôn thà con không có phim đóng, chứ không chịu đi lùi đâu.

– Sao lại đi lùi?

– Vì phim trước đóng vai chính, phim sau đã vào vai phụ, thế không lùi là gì, con xấu hổ với bạn bè lắm. Con không chịu vậy đâu.

Thím Tính nói nhẹ nhàng:

– Nếu con không khuất phục đạo diễn, thì con chỉ có nước rút lui, chú Tính không can thiệp được đâu.

Thái Hân vùng mạnh tay:

- Được, được mà thím.
- Thím nghe hai người làm việc rồi, Tuấn Khương đã phân tích khả năng của từng diễn viên. Và chú đồng ý rồi. Thím thấy không thay đổi được đâu.
- Nếu thế thì con không nhận vai này, con bỏ luôn.
- Sao con đại quá vậy? Phải biết kiên nhẫn chứ.
- Con kiên nhẫn một lần rồi, lần trước anh ta cố ý hạ con, nhưng con đã không làm gì cả, đáng lẽ phải biết dừng lại chứ, đằng này lại cứ lần tới, quá đáng lắm.
- Nếu biết cậu ta cố ý lấn lướt, thì con càng phải bản lĩnh hơn.
- Bản lĩnh gì nữa bây giờ, chú phải giúp con thôi, để anh ta ăn hiếp con mà chú chịu được sao?

Thím Tính phì cười:

- Chuyện làm ăn, không thể đem những tình cảm nhỏ nhặt ra mà so đo, chú mà nghe con nói vậy là chú cười đó.

Thái Hân thở dài một mồi:

- Vậy chẳng lẽ con phải chịu thua anh ta sao?
- Thím thấy chuyện này không có gì gọi là khi thím thấy không có gì quan trọng.

Thái Hân ủ rũ:

- Làm sao mà thím hiểu được cơn tức của con chứ.
- Nếu con nghĩ rằng, cậu ta chọn diễn viên căn cứ vào khả năng của từng người, phải hợp vai mới được, chứ đâu phải chỉ có ngoại hình thôi là đủ để vào vai chính.

Thấy Thái Hân ngồi cúi đầu ủ rũ như con gà ướt, thím nói luôn:

- Nếu con không nhận vai này, thì con bỏ mất cơ hội để người ta biết mình, con phải xuất hiện trên màn ảnh, mấy đạo diễn khác mới biết đến con chứ.

- Còn biết gì nữa, tên con đã bị anh ta ghép cho người khác rồi.
- Không hẳn vậy đâu, vẫn còn có cách cứu vãn đấy.

Thái Hân lắc đầu.

- Con chán quá, con chẳng muốn làm gì nữa.
- Đừng chán sớm vậy, con có biết bản thân cậu Nam cũng đã từng bị thất bại mấy lần không? Đâu phải tự nhiên mà cậu ta trở nên nổi tiếng, con nhìn vào gương cậu ta mà phấn đấu.

Thái Hân lau bầu:

- Nếu nhìn anh ta, mắt con sẽ bị nổ tung ngay, chiếc gương đó con chỉ muốn đập thôi.

Thím Tính nói như khuyên:

- Con cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi, vậy cậu ta mới sợ. Người ta có ý hạ mình mà mình bỏ cuộc, tức là mình trúng ý người ta rồi.

Thái Hân bậm môi, mắt nhú lại như suy nghĩ rất dữ. Gì chứ chịu thua thì không bao giờ. Cô mà làm cho anh ta hả hê ư? Không bao giờ.

Có lẽ thím Tính nói đúng, muốn chứng tỏ mình thì chỉ có cách là nhận đóng bộ phim này, diễn cho xuất sắc, lúc đó người ta sẽ biết đến cô, cô sẽ trở nên nổi tiếng lừng lẫy, sẽ dí mình, cho anh ta sáng mắt.

Đầu óc Thái Hân bưng bưng bởi viễn ảnh mình sẽ trở thành ngôi sao, cho Tuấn Khương sáng mắt. Rồi thì sao nữa? Anh ta sẽ đến mời mình vào vai chính của bộ phim anh ta dựng còn mình thì sẽ thắng thùng từ chối.

Mình sẽ nhận lời tất cả những ai mời mình đóng phim, trừ anh ta. Vâng, chỉ trừ mỗi anh ta. Lúc đó anh ta sẽ xấu hổ và hối hận, vì đã cư xử tệ với mình.

Mình sẽ bắt anh ta trả mỗi nhục mà anh ta gây ra cho mình.

Viễn ảnh Tuấn Khương cầu cạnh mình, làm Thái Hân thấy phấn khởi không sao tả xiết. Hai mắt cô sáng ngời lên, như thế chuyện đó sắp xảy ra đến nơi.

Bất giác cô nắm tay thím Tính, lắc lắc:

– Thím thật là dễ thương, con nói thật đấy. Cô hối hả đứng dậy:

– Con phải về học kịch bản đây.

– Từ từ chứ Hân.

– Thôi, con bận lắm, thưa thím con về.

Cô hăm hờ đi ra sân. Thím Tính đi ra theo.

– Xe con đâu, tới bằng gì vậy, để thím bảo tụi nó đưa con về.

Bây giờ Thái Hân mới nhớ mình còn để quên xe ở quán cà phê. Cô đứng khựng lại giữa sân, ngỡ ngàng một giây. Kêu lên:

– Ôi trời, con để quên rồi, không sao, để con trở lại lấy.

– Quên ở đâu? Để thím đưa đi.

– Thôi khỏi thím ạ, để con tự đi được rồi.

Nói xong cô hối hả đi ra đường. Không để ý cái cười tủm tỉm của thím Tính khi nhìn theo mình.

Ngồi trong taxi, Thái Hân cứ cười móm mím một mình. Bây giờ trong đầu cô tràn ngập viễn ảnh trở thành ngôi sao. Cô hình dung gương mặt quý lỵ của Tuấn Khương khi mời mình hợp tác, mà thấy mình bay bổng lên cả chín tầng mây.

Thái Hân trở lại quán cà phê, chiếc xe cô vẫn còn dựng trong sân. Thấy xe,

Thái Hân mới nhớ đến chuyện lúc nãy. Cô định về nhanh học kịch bản.

Nhưng có đâu mà học. Lúc nãy Tuấn Khương bảo tuần sau mới có. Bây giờ thì có chờ đến một tháng cô cũng quyết lấy cho bằng được. Và sẵn sàng chịu làm khó hơn thế nữa. Tất cả cũng vì viễn ảnh trở thành ngôi sao.

Chiều thứ hai, Thái Hân một mình đến nhà Tuấn Khương.

Đáng lẽ gọi điện hẹn anh ta ở quán cà phê nào đó. Nhưng sợ anh ta lấy lý do bỏ quên ở nhà, rồi lại hẹn tiếp nữa. Như vậy thì mình sẽ bị mất thời gian tư duy cho vai diễn, nên cô chủ động đến nhà. Thế thì anh ta sẽ không có cơ làm khó mình nữa.

Con hẻm vào nhà Tuấn Khương rất sâu. Càng đi Thái Hân càng hoa mắt vì những lối rẽ. Có lúc cô sợ quá muốn quay trở ra. Nhưng có quay ra cũng không được, vì sợ lạc đường. Thế là cô đành liều lĩnh đi tới.

Hỏi thăm mãi, cuối cùng cũng tới nhà Tuấn Khương. Dù đọc đúng địa chỉ rồi mà Thái Hân còn sợ lắm. Nhà Tuấn Khương đây sao? Thật khó tin quá. Cô đứng ở cổng nhìn vào. Bên trong là bộ bàn ghế bằng gỗ cũ kỹ, nền xi măng sạch nhưng căn phòng có vẻ tối. Hai đứa con nít đang ngồi chơi thả đá trên bậc cửa.

Thấy Thái Hân, một đứa chạy ra, hỏi tò mò:

– Cô kiếm chú Nam phải không?

“Sao nó biết nhỉ? Chắc có nhiều người đến tìm thế này nên nó quen” - Thái Hân nghĩ thầm, cô hỏi một cách ngọt ngào:

– Sao em biết chị tìm chú Nam?

Con bé trả lời hồn nhiên:

– Tại chị mặc đồ đẹp, ở nhà em không có ai mặc đồ đẹp đến tìm hết.

Thì ra là vậy. Thái Hân nhìn nhìn con bé:

– Có chú Nam ở nhà không em?

Con bé chưa kịp trả lời thì từ trong nhà, một người phụ nữ đi ra. Trông chị ta có vẻ lam lũ. Quần này áo kia, đầu tóc bù xù như thể cả năm không đụng tới cây lược.

Chị ta nhìn Thái Hân hau háu. Rồi lên tiếng:

– Cô tìm ai? Chú ? Nam phải không?

– Dạ, có anh ấy ở nhà không chị?

– Không có, cô vô nhà chơi, chắc cũng gần về rồi, lúc nãy nghe chú nói với má tôi là trưa về. Cô vô đi.

Chị ta đẩy rộng cửa cho Thái Hân. Rồi trở vào hỏi hỏi dọn căn phòng. Thái Hân dè dặt tìm một chỗ ngồi. Đồ đạc bừa bãi quá nên cô không biết phải

ngồi ở đâu.

Thấy cô cứ đứng xơ rớ, chị ta đẩy chiếc ghế về phía cô:

– Cô ngồi đỡ nghe, nhà cửa bề bộn quá, không có thời giờ dọn nữa.

Thái Hân khép nép ngồi xuống, quả thật cô không ngờ nhà Tuấn Khương là thế này. Nhìn anh, cô cứ tưởng anh xuất thân trong một gia đình thượng lưu, trí thức. Anh có vẻ thanh lịch thế, sao bà chị thì lôi thôi thế này.

Cô bạo dạn hỏi thăm:

– Dạ, chị là chị thứ mấy của anh Nam ạ.

– Tôi là chị dâu chứ không phải chị ruột chú Nam, chị dâu thứ hai.

– Dạ.

Người phụ nữ nhìn cô khá lâu. Ành mắt không nén được sự tò mò. Như đánh giá cách ăn mặc và sang trọng của cô.

Quả thật sự sang trọng của Thái Hân quá cách biệt với căn phòng, làm chị đâm ra lúng túng, mất tự nhiên.

Bị nhìn, Thái Hân cũng đâm ra lúng túng. Cô chưa biết nói gì để bắt chuyện, thì chị ta lên tiếng:

– Có phải cô là diễn viên điện ảnh không? Tôi có xem phim cô đóng, ngoài đời cô còn đẹp hơn trong phim nhiều, trong phim cô mặc đồ không đẹp bằng.

– Dạ, cũng bình thường thôi chị ạ.

Chị ta nhìn Thái Hân chăm chăm, rồi buột miệng:

– Cái áo này chắc đắt lắm nhỉ?

– Dạ... cũng không đắt lắm.

– Ngoài đời cô mặc đồ thế này à?

Thái Hân không hiểu:

– Dạ, chị nói sao ạ?

– Ý tôi hỏi là bình thường cô vẫn hay mặc đồ thế này à?

– Dạ, thường là như vậy, nó cũng bình thường thôi chị ạ.

Chị ta chép miệng thờ dãi:

– Một bộ đồ của cô, một tháng lương của chồng tôi chưa chắc đã mua nổi đấy.

Thái Hân chưa biết nói thế nào thì chị nói tiếp:

– Ở nhà tôi, chỉ có chú Nam là sống khác mọi người. Bạn bè của chú ấy toàn những người như cô cả.

Thái Hân không hiểu chị muốn nói gì. Nhưng cũng không hỏi. Cô lên quan sát chị ta. Càng nhìn càng thấy ngỡ ngàng. Lạ thật, trên đời này có những phụ nữ lam lũ như thế sao. Nhìn chị ta ăn mặc không chút thẩm mỹ, đầu tóc rối bù, dáng ngồi cũng bừa bãi.

Tuấn Khương mà sống trong môi trường này thì lạ thật. Trước kia cô chẳng biết gì về anh ta, nhưng cứ đinh ninh anh ta là một công tử hào hoa. Quả thật không thể nào tin anh ta sống trong giới lao động.

Cô ngồi không bao lâu thì Tuấn Khương về tới. Bà chị dâu lặng lẽ rút vào nhà. Thấy Thái Hân, anh có vẻ vô cùng ngạc nhiên. Rồi gương mặt cau lại, anh ta ngồi xuống trước mặt cô, hỏi cộc lốc:

– Cô đi đâu vậy?

– Tôi đến lấy kịch bản.

– Bao giờ có tôi sẽ nhấn, việc gì phải đến tận đây, làm sao cô biết nhà tôi?

– Tôi hỏi chú Tính.

– Cô có vẻ quan tâm kịch bản này quá nhỉ? Suy nghĩ kỹ chưa vậy?

Ban đầu Thái Hân cố nhịn, nhưng giọng nói ngang ngang của anh ta khiến cô không kềm được nữa. Mặt cô héch lên, giọng khô khốc:

– Đó là việc của tôi, đưa kịch bản đây.

– Hôm nay chưa có, chính tôi cũng đang hỏi thúc ông ta. Bao giờ có tôi sẽ nhấn, cứ đến chú Tính của cô mà lấy.

Thái Hân nhìn nhìn Tuấn Khương, cố tìm hiểu xem anh ta có làm khó cô không. Nếu anh ta cố tình làm khó, cô sẽ...

Thật ra cũng chưa biết làm gì anh ta. Nhưng có lẽ cô sẽ không nhịn nữa.

Tuấn Khương như đọc rõ ý nghĩ trong đầu cô, anh nói thản nhiên:

– Đừng có nhìn tôi một cách đa nghi vậy, tôi không nhỏ nhen đến vậy đâu.

Thái Hân buột miệng:

– Cỡ đó là cùng rồi, còn hơn được nữa sao?

Nói xong cô lập tức nín lặng, như vừa nhận ra mình đại dốt. Tuấn Khương cũng ném cho cô một tia nhìn răn đe, nhưng không nói gì.

Anh đứng dậy, nói cộc lốc:

– Cô về đi.

Chưa thấy ai đuổi khách thẳng thừng như vậy. Anh ta tự cho mình quyền coi thường người khác, khiến cô muốn làm cái gì đập tắt tính kiêu hãnh đó. Cô bèn đứng ngay dậy, ra sân dắt xe:

– Nói dùm chị dâu anh là tôi chào chị ấy.

Cô đến dắt xe ra. Nhưng chỉ việc xoay trở trong khoảng sân nhỏ hẹp cũng đủ làm cô thấy mệt. Còn đang lúng túng thì Tuấn Khương bước tới dắt chiếc xe ra:

– Để tôi dắt, lần sau đừng có tới đây nữa, muốn gặp tôi thì cứ nhắn điện thoại, tôi không thích phiền phức thế này.

Thái Hân làm thinh. Cô thấy hơi lo trong bụng. Bây giờ chẳng biết đường nào mà trở ra. Đường hẻm chẳng chịt thế này, đi lạc ở đây cô rất sợ. Nhưng vì sĩ diện, không thể nhờ anh ta đưa ra.

Tuấn Khương chợt quay lại, nói cộc lốc:

– Lên xe đi.

– Chi vậy?

– Tôi đưa ra đường lớn, cô tự đi được sao?

Lạy chúa, ít ra anh ta còn biết chút lịch sự. Hay ít ra cũng còn sót lại lòng tốt đối với cô. Thái Hân mừng đến nỗi sẵn sàng bỏ qua thái độ khó chịu của anh ta này giờ, cô ngồi phía sau xe, nói một cách tình cảm:

– Cảm ơn nhiều.

Tuấn Khương lặng thinh. Hình như anh ta không cần người ta có cảm tình với mình. Đối với anh ta, thì những thứ tương tự như xã giao là quá thừa.

Nên có ai bày tỏ thiện chí thì anh ta cũng chẳng bận tâm.

Ra đến đường lớn. Tuấn Khương xuống xe, giao lại cho Thái Hân, kèm theo một lời dặn chẳng lấy gì làm thân thiện:

– Mai một đừng tới đây nữa, ở đây phức tạp lắm, tôi không thích chịu trách nhiệm gì đâu.

– Dù sao thì cũng cảm ơn.

– Không có chi.

Nói xong anh ta quay người đi vào hẻm. Thái Hân chạy xe mà thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu anh ta không thêm đưa cô ra, thì chẳng biết làm thế nào với những con hẻm chẳng chịt rắc rối ấy.

Tự nhiên cô thấy bây giờ mình nhìn Tuấn Khương bằng con mắt khác cụ thể là sao thì cô không hiểu. Nhưng những ý nghĩ về anh ta đã bị đảo lộn hoàn toàn.

Chẳng hạn trước đây cô nghĩ anh ta là một công tử con nhà, lại quá thành công nên xem thiên hạ chẳng ra gì. Nhưng bây giờ thì ngược lại. Hình như không phải như vậy.

Cô không thể nào hình dung nổi anh ta lại xuất thân trong một gia đình như thế. Cô không hiểu nổi anh ta nghĩ gì, nhưng hình như anh ta không thích cô đến nhà.

Cô không hiểu nổi tại sao anh ta không thích như vậy. Nhưng dù thích hay không, thì cũng phải cư xử cho lịch sự một chút chứ, làm gì đuổi thẳng

thường như vậy.

Trong căn phòng rộng của phim trường, mọi người đang chuẩn bị cho cảnh quay đầu tiên của bộ phim. Máy được đặt ở vị trí ngoài cửa. Trong phòng là cảnh chiếc giường phủ drap, bày đầy những thú nhồi bông. Cửa sổ treo rèm trắng tha thướt. Bàn phấn bày đầy những loại mỹ phẩm linh tinh. Đó là phòng riêng của một cô gái nhà giàu được cung chiều.

Mỹ Chi và Thái Hân đã hóa trang xong, cả hai bước ra vị trí diễn. Tuấn Khương bước tới, nhắc lại một lần nữa:

– Mỹ Chi phải tạo vẻ mặt cau có, vì bây giờ cô đang thất tình, cô phải thể hiện mình là cô gái kiêu căng, phải tưởng tượng mình thấy người yêu đi chơi với cô gái khác, hiểu không?

– Dạ, em hiểu ạ.

– Khi cô người làm lỡ tay đánh rơi ly nước, cô sẽ trút giận lên đầu cô ta, sẽ tát một cái, đóng sao cho thật, nhưng đừng mạnh tay quá nghe.

Mỹ Chi nhìn Thái Hân, cười tủm tỉm:

– Dạ.

Tuấn Khương quay qua Thái Hân:

– Cô phải thể hiện tâm lý của người ở, vừa ghét vừa sợ cô chủ, khi cô cầm ly nước đến gần Mỹ Chi, cô phải giữ vẻ mặt vừa sợ vừa ghét. Và lúc bị tát, cô tức nhưng ráng nhịn. Không được né nghe.

Thái Hân trả lời khô khan:

– Tôi biết.

– Tốt, bây giờ bắt đầu, Mỹ Chi đến giường ngồi đi. Còn Hân đến phía chỗ này.

Anh chỉ về phía cửa. Rồi đến ngồi trước máy, ra lệnh:

– Chuẩn bị, diễn.

Mỹ Chi bắt đầu những động tác mà Tuấn Khương đã bảo. Máy quay đều

đều. Nhưng chợt Tuấn Khương nói lớn:

– Cắt.

Anh bước tới phía diễn viên, lắc đầu:

– Đừng lên gân quá, cứ diễn một cách tự nhiên đi. Đừng có quắt mắt quá như vậy, phải dữ nhưng tự nhiên. Làm lại nghe.

Anh đi ra ngoài. Đoạn này phải diễn lại lần nữa. Nhưng lần này Mỹ Chi vẫn không tự nhiên được. Mọi cử chỉ của cô đều rất kịch. Không phải cô thể hiện tâm lý nhân vật, mà là diễn theo sự chỉ bảo. Nó cứ cứng nhắc một cách gượng gạo.

Tuấn Khương bảo cô diễn lại đến mấy lần. Nhưng cũng không xong. Cuối cùng anh phải đổi cách diễn khác. Đơn giản hơn, vì diễn viên không cần phải làm gì nhiều.

Nãy giờ Thái Hân đứng nhìn với vẻ mặt im lìm. Cô thấy tức lắm. Cô tin rằng mình sẽ diễn được, mà là hay hơn Mỹ Chi nhiều.

Vậy mà đạo diễn chỉ cho cô một vai nhỏ nhoi mờ nhạt. Trong khi Mỹ Chi mặc chiếc áo ren lộng lẫy, làm kiểu tóc cầu kỳ, kẹp chiếc kẹp voan xinh xắn, thì cô chỉ mặc bộ đồ bông xấu xí, tóc chẳng những không được kiểu cạo, mà còn buột túm ra đằng sau một cách đơn giản. Mặt thì trang điểm nhợt nhạt cho xấu đi. Cái gì cũng bị mờ nhạt cả.

Cô không ghét Mỹ Chi, mà ám ức với đạo diễn. Tâm trạng đó làm vẻ mặt cô trở nên u ám, kém tươi hẳn đi.

Mỹ Chi diễn xong, Tuấn Khương bắt đầu nhìn về phía cô:

– Hân bắt đầu nghe, mặt phải tươi lên một chút, cô ghét ai mà cau có vậy?

Dĩ nhiên anh thừa biết tâm trạng của Thái Hân. Nhưng anh phớt lờ, và nói như ra lệnh:

– Chuẩn bị đi. Diễn.

Thái Hân bắt đầu bước ra. Trong khoảnh khắc, vẻ mặt cô thay đổi hẳn. Có

cái gì đó ẩn nhẫn, cam chịu rõ rệt. Cứ như cô đã sống thường xuyên với nỗi mặc cảm hèn mọn.

Cô làm những người đứng bên ngoài phải ngạc nhiên và khâm phục.

Cô bước đến đưa ly nước cho Mỹ Chi. Cử chỉ vượt ta của cô cũng tự nhiên như thể là sự vô tư ý thật. Và Mỹ Chi, không hiểu cố ý hay vô tình, đã tát thẳng vào mặt cô một cái đau như trời giáng.

Trong một phút mất tự chủ, Thái Hân tức giận tát lại Mỹ Chi. Nhưng không trúng, cô nhào vào cổ kéo cho được áo cô nàng, miệng hét lên lạnh lạnh:

– Đồ nhỏ nhen, tại sao đánh người ta chứ.

Mọi người vội túa ra cản Thái Hân. Tuấn Khương quát lên:

– Đủ rồi, cô làm gì vậy?

Thái Hân quay phắt lại:

– Anh thử bị đánh như tôi xem, tại sao bạo lực quá vậy chứ?

Mỹ Chi lắc đầu lia lịa:

– Mình không cố ý đâu, lúc đó mình nhập tâm quá nên quên, xin lỗi mà.

Cô quay qua Tuấn Khương, phân trần nhiệt tình:

– Em không cố ý đâu đạo diễn, thật mà, tại em nhập tâm quá nên quên thôi.

Tuấn Khương nhìn những lần đỏ còn in trên mặt Thái Hân, anh lắc đầu:

– Bình tĩnh lại đi, coi như rui ro thôi, cô vào đánh phẫn lại đi.

Anh quay qua Mỹ Chi:

– Dù cho nhập tâm, cũng đừng mạnh bạo quá, lần sau chú ý hơn nhé.

Thái Hân quay phắt lại:

– Có lần sau nữa sao? Đủ lắm rồi, tôi không làm vật hy sinh nữa đâu.

Tuấn Khương điềm đạm nhìn vào mặt cô:

– Nếu lúc này cô diễn luôn thì đó là một cảnh rất đạt, đằng này cô đã đi sai kịch bản, phải chịu khó diễn lại vậy.

Thái Hân không thèm trả lời, cô quay phắt người bỏ ra khỏi phòng. Mỹ Chi

gọi lại:

– Hân, đi đâu vậy?

Vài người cũng gọi lại. Nhưng Thái Hân vẫn đi băng băng ra ngoài. Cô thư ký định đi theo thì Tuấn Khương cản lại:

– Cứ mặc cô ta, rồi cô ta sẽ bình tĩnh lại thôi.

Thái Hân nghe hết, nhưng vẫn không quay lại. Lời nói của anh ta như đổ thêm dầu vào lửa. Và cô chuyển sự tức giận từ Mỹ Chi qua Tuấn Khương. Tất cả những gì cô chịu, ngay từ đầu đều là do anh ta gây ra. Anh ta muốn như thế, thích đày ải như thế. Anh ta là đồ vô lương tâm, nếu không muốn nói là độc ác. Thiếu tình người.

Cô xuống cầu thang, ngồi phịch xuống, chống cằm khóc một cách uất ức. Cô nguyên rủa Tuấn Khương không tiếc lời. Với tất cả sự căm giận vì bị chà đạp.

Cô nhớ lại ánh mắt của Mỹ Chi lúc đó. Trong khoảnh khắc đó. Chắc chắn chỉ có cô mới cảm nhận được đó là sự cố ý.

Có tiếng động phía sau, Thái Hân quay lại nhìn. Thấy cô thư ký đang đi về phía mình, cô quẹt mắt, nín lặng nhìn xuống tầng dưới.

Cô thư ký đến ngồi bên Thái Hân, cười nhẹ:

– Bỏ qua đi Hân, vô diễm tiếp đi, cứ cho đó là rủi ro nghề nghiệp, giận làm gì.

Thái Hân mím miệng:

– Chị có nghĩ là nó cố tình không?

– Chị không nghĩ như vậy, nhưng... hình như...

Cô ta bỏ lửng câu nói, như muốn tránh va chạm. Và Thái Hân nhạy cảm nhận ra ngay điều đó. Cô bướng bỉnh:

– Không phải hình như, mà là chắc chắn, chị nói một cách công bằng đi, có không?

– Trước khi diễn, đạo diễn đã nhắc rồi, dù sao cũng nên cẩn thận một chút. Thái Hân lặng thinh. Cô không thích thái độ tránh né đó. Có gì cứ nói thẳng, mấy người khéo léo kiêu này có gì đó không thật. Mà cô thì rất ghét cái gì không rõ ràng.

Tức quá, cô cố nói cho bằng được:

– Nghĩa là chị cũng thấy nó cố ý phải không?

Cô thư ký gật đầu lưỡng lự:

– Không phải một mình chị, mà ai cũng thấy như vậy.

Ai cũng thấy à? Có nghĩa là Tuấn Khương cũng thấy, nhưng anh phớt lờ. Anh ta xử không công bằng. Ý nghĩ đó làm Thái Hân chịu không nổi nữa, cô đứng bật dậy, bỏ đi xuống cầu thang. Cô thư ký vội đuổi theo:

– Đi đâu vậy Hân? Quay lại đi, không lẽ vì giận Mỹ Chi mà Hân bắt mấy người khác chờ mình, vậy là Hân thành quấy đó.

Mặc cho cô ta nói, Thái Hân vẫn bỏ đi ra sân. Cô vẫn kiên nhẫn đi theo năn nỉ. Cuối cùng cô nói một câu khiến Thái Hân phải đứng lại:

– Hân nghĩ lại đi, bây giờ là mới bắt đầu thôi, thay diễn viên còn kịp mà.

Nếu không có Hân thì đạo diễn tìm người khác, chỉ có mình là thiệt thôi.

Thấy vẻ mặt lầm lì của Thái Hân, cô nói luôn:

– Nếu Hân làm vậy, người ta sẽ nói Hân dựa hơi ông chú nên kênh kiệu, làm vậy mình thiệt đủ thứ hết.

Thái Hân không nói gì. Cô thở dài một mình. Rồi lẳng lặng quay trở lên.

Mỹ Chi xin lỗi cô rồi rít. Như vô cùng áy náy. Trước mặt mọi người cô đóng rất xuất sắc vẻ mặt hối hận. Nhưng Thái Hân vẫn cảm nhận được cái gì đó không thật ở cô ta. Và vì không nói được với ai nên cô đâm ra ghét cô ta một cách thâm trầm. Tuấn Khương bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Anh cho quay hết cảnh đầu tiên. Mặc dù Mỹ Chi phải diễn lại đến mấy lần, nhưng đến trưa thì cảnh quay cũng xong.

Vì buổi chiều phải quay ngoại cảnh gần đó, nên không ai trở về khách sạn.

Mọi người tản ra đi ăn trưa. Khi Thái Hân tẩy trang xong thì tất cả đã ra

ngoài. Từ hành lang nhìn xuống, cô thấy Mỹ Chi ríu rít đi bên Tuấn

Khương. Tự nhiên cô cười khinh bỉ.

Rõ ràng cô nàng cố ý làm thân với đạo diễn. Thật là lố bịch.

Thấy mọi người đi vào quán gần đó. Thái Hân bèn rủ cô như ký đi ra chợ.

Đường khá xa, nhưng cô thư ký vẫn chịu ý cô.

Khi hai người trở lại trường quay thì mọi người trong đoàn đang nghỉ trưa.

Thái Hân ngồi ở băng đá với cô thư ký. Nhưng mắt vẫn ngằm theo dõi Mỹ

Chi. Cô thấy cô nàng vẫn xoắn xuýt bên đạo diễn. Thỉnh thoảng chạy đi lấy

nước, lấy khăn lạnh tới cho anh. Trông cô ta hết sức linh hoạt và tận tụy.

Diễn viên Phi Phượng ngồi gần đó, đưa mắt nháy với Thái Hân.

– nhìn người ta kìa, biết lấy lòng đạo diễn vậy đó. Còn Hân thì đại dột kinh

chống với sếp. Mai một người ta lên đóng vai chính, Hân vào vai hầu bàn.

Còn không biết tranh thủ lấy lòng sếp nữa.

Thái Hân nhún vai:

– lần sau không có chuyện đóng chung đâu em chẳng biết lấy lòng ai cả.

Cô thư ký cười mỉm, giọng ôn hòa:

– Thì người ta cũng phải biết cách che lấp khuyết điểm của người ta chứ.

Thái Hân nhìn về phía Mỹ Chi, vẻ mặt cáu kỉnh:

– che lấp kiểu đó hình như hơi bị hèn. Có là đồ ngốc mới dễ bị dụ.

– đừng nói vậy Hân, đạo diễn nghe được là chết đó.

Thái Hân nói bất cần:

– anh ta đã làm cho em chết ngắt rồi, không chết hơn được nữa đâu.

Phi Phượng cười phá lên:

– Con nhỏ này, bị vậy mà vẫn chưa sợ.

Mọi người chợt im lặng khi ở đằng kia, Mỹ Chi đang dùng khăn lau mặt cho

Tuấn Khương. Anh gạt tay cô ta ra và nói gì đó. Nhưng cô ta cười với vẻ lấy lòng. Rồi vẫn tiếp tục lau. Đến nỗi Tuấn Khương phải đứng dậy đi chỗ khác.

Thái Hân nói khẽ một mình:

– Kinh dị quá.

Cô ngồi im suy nghĩ, cố đặt mình vào vị trí Mỹ Chi. Nhưng nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được vì sao cô ta làm những chuyện đó tự nhiên như vậy.

Không xấu hổ với mọi người sao?

Nhưng mà Tuấn Khương đã bị xiêu lòng. Rõ ràng anh cố ý nâng đỡ cô ta.

Không kể chuyện đã qua. Ngay trong bộ phim này, anh ta ưu ái cho cô ta vào vai nổi hơn cô. Khi cô ta làm cô đau, anh ta cũng chỉ nói nhẹ nhàng...

Bất giác Thái Hân mím môi, quay mặt chỗ khác để đừng ai thấy mình khóc.

Lần đầu tiên trong đời, cô biết đến cảm giác hận một người.

Thái Hân ngồi một mình trong phòng khách nhà đạo diễn Diệp Hinh. Người nhà bảo anh đi vắng. Nhưng cô vẫn ngồi lại chờ. Dù là chờ mà không biết bao giờ anh mới về.

Nếu là trước kia, chỉ cần thấy thái độ thờ ơ của chủ nhà, cô đã bỏ về lập tức.

Nhưng Tuấn Khương đã dạy cô rằng, muốn đạt được những gì mình muốn, phải biết kiên nhẫn, chịu đựng tất cả những gì gai go. Kể cả bị chèn ép.

Thái Hân cầm tờ báo, đọc hết cả cuốn mà đạo diễn vẫn chưa về. Những cô vẫn không có ý định đứng dậy.

Cuối cùng thì anh ta cũng về. Nghe tiếng xe đỗ ngoài sân, cô hơi nhón người lên nhìn. Rồi lại ngồi xuống, cố giữ cho mình đừng run.

Diệp Hinh đi vào. Đó là một người không còn trẻ nữa. Nhưng cũng chưa già lắm. Anh ta khoảng ngoài ba mươi. Có vẻ già dặn hơn Tuấn Khương. Bụi bụi chứ không thanh lịch như anh ta. Tuy không đẹp trai như Tuấn Khương, nhưng anh ta có vẻ phong trần, cứng cỏi.

Thái Hân đứng dậy, gật đầu chào anh:

– Tôi chờ đạo diễn suốt sáng nay.

Thấy Thái Hân, anh ta nhướn mắt ngạc nhiên. Rồi đến ngồi xuống đối diện với cô. Nhắc lại:

– Chờ tôi à? Có chuyện gì vậy?

Thái Hân thoáng lúng túng. Cô không quen cầu xin, nên không biết phải làm thế nào, và nói thế nào để thuyết phục. Những lúc thế này, cô lại nhớ Mỹ Chi. Dù muốn dù không thì cũng phải thừa nhận cô ta bản lĩnh. Để thuyết phục một người ban ân huệ cho mình, đâu phải là chuyện dễ làm.

Diệp Hình ngồi im nhìn Thái Hân, chờ cô nói. Cử chỉ đó làm Thái Hân tự tin hơn một chút. Cô liếm môi, nói như trả bài:

– Tôi đã đọc được kịch bản của Vĩ Đông, anh ấy là bạn thân của tôi, nên đã cho tôi đọc.

– Vậy à?

Cách hỏi của anh làm Thái Hân đâm ra hăng. Hết biết nói gì. Nhưng thay vì im lặng xấu hổ, cô cố nói cho bằng được ý nghĩ của mình:

– Tôi rất thích kịch bản đó. Tôi đã hình dung vai diễn của nhân vật chính.

Và thấy mình đủ khả năng vào vai đó.

Diệp Hình cắt ngang:

– Cái gì làm cô nghĩ như vậy?

“Anh ta chế giễu mình, lạy chúa, mình bị hớ rồi” - Thái Hân nghĩ thầm một cách xấu hổ mặt cô đỏ bừng lên. Nhưng cô vẫn không chịu thua:

– Tôi đã diễn thử trước gương, làm gì tôi cũng nghĩ đến vai diễn, trong giấc mơ cũng thấy.

Diệp Hình xoa cằm, nói lơ đãng:

– Ấp ủ vai diễn cũng tốt đấy, nhưng nhiệt tình chưa đủ, phải thực hành mới biết. Nhiệt tình chỉ là lý thuyết, mà lý thuyết thì chỉ là màu xám.

– Không, lý thuyết không phải chỉ là màu xám, nếu biết biến nó thành hành

động. Lý thuyết cộng với tài năng sẽ đưa đến một kết quả tuyệt vời.

Diệp Hình nhìn cô hơi lâu, rồi chợt cười phá lên:

– Tự nhận mình có tài năng à? Chủ quan quá nhỉ?

Quên cả xấu hổ, chỉ còn bị phẫn khích vì ý nghĩ tự khẳng định mình, Thái Hân nói nhanh:

– Vâng, tôi rất tự tin, nhưng không chủ quan vì tôi đã đóng hai phim. Bộ phim đầu tay tôi vào vai chính, và đã rất thành công, anh hẳn đã xem phim “Tuổi thanh xuân”, nhân vật chính là tôi đó.

– Cô đóng à? Theo tôi biết thì người đó là một cô ca sĩ chưa thành danh, còn cô thì tôi biết rất rõ cô là ai.

Thái Hân giương mắt nhìn anh, kinh ngạc đến nín thở:

– Anh biết tôi?

– Chuyện cô cháu ông Tính bị đạo diễn Tuấn Khương trù dập, ai lại không biết, anh ta cũng cứng tay đó.

Thái Hân không hiểu cứng tay là thế nào. Cô bèn kể hết những chuyện hậu trường của đoàn làm phim, kể một cách tỉ mỉ, như nói với một người bạn thân nhất với mình.

Vậy mà Diệp Hình chịu ngồi yên nghe. Cuối cùng, khi cô kể xong, anh lên tiếng:

– Tại sao cô kể với tôi chuyện đó?

– Vì tôi muốn nhờ anh.

– Nhờ tôi cho cô cơ hội phục thù à?

Thái Hân hơi lúng túng trước cách nói thẳng thắn đó, nhưng cũng gật đầu:

– Vâng, cơ hội phục thù.

Cô liếm môi nói thêm:

– Khi bạn tôi khoe với tôi kịch bản của hẳn được anh dựng, tôi bèn quyết định đến gặp anh.

– Cái gì làm cô tin rằng tôi sẽ đồng ý?

Mắt Thái Hân long lanh một vẻ quyết tâm cao độ:

– Tôi có khả năng, nếu anh không nhận, anh sẽ hối hận.

– - Hối hận?

Diệp Hình hỏi và bật cười lớn, khiến Thái Hân què đỏ mặt. Nhưng rồi cô nói một cách dũng cảm:

– Nếu không tin tôi, anh hãy cho tôi diễn thử. Tôi đã thử hình dung các diễn viên khác, và tôi thấy chưa có ai hợp vai đó như tôi. Chính Vĩ Đông cũng thấy như vậy.

Diệp Hình lắc đầu:

– Còn tôi thì không thấy gì cả.

Thái Hân có cảm giác mình muốn sụp xuống vì thất vọng. Nhưng rồi trong đầu cô lại bùng bùng ý nghĩ mình phải chiến thắng. Bằng mọi cách phải chiến thắng, nếu mình không thuyết phục được anh ta, mình sẽ mất đi cơ hội. Vì vậy mà mình không thể buông.

Thái Hân không biết khuôn mặt mình đang bùng bùng lên đầy vẻ xúc động. Đôi mắt sáng long lanh, cháy rực ngọn lửa khát vọng. Còn cảm thì hếch lên như sẵn sàng lao vào giành giật. Cô làm người đối diện như bị cuốn phăng theo ý chí của mình.

Nhưng Diệp Hình vẫn giữ thái độ lặng lẽ, anh ta nói chậm rãi:

– Tôi đã chọn diễn viên xong, muộn rồi cô bé ạ, cô không tìm được cơ hội ở tôi đâu, tìm đạo diễn khác đi.

Vẻ thất vọng hiện rõ trong mắt Thái Hân. Ngọn lửa lúc nãy biến mất. Khuôn mặt cô ảm đạm như đêm trăng có mưa. Cô ngồi lặng đi, khá lâu mới thốt lên một câu vô nghĩa:

– Vậy sao?

– Tôi cũng muốn làm người hùng lắm, nhưng không còn kịp nữa, êkíp diễn

viên đã chọn xong, tất cả đã sẵn sàng. Nếu tôi nhận cô thì cũng không còn thời giờ cho cô đầu tư vào vai diễn đâu.

Thái Hân nói nhanh:

– Tôi làm được, chắc chắn là như thế. Ôi, tin tôi đi, nếu không chọn tôi, anh sẽ hối hận, làm việc với tôi không vất vả lắm đâu, anh phải tin là tôi rất nhạy cảm với tâm lý nhân vật, vì vậy việc thể hiện không có gì là khó cả.

– Nhưng tôi đã chọn diễn viên rồi.

– Vẫn còn có thể thay đổi, anh biết không, có những cú đột phá lại làm nên cái tuyệt vời, sao anh không thử ở tôi?

Diệp Hình nhún vai:

– Tôi thuộc loại người không thích sự đột phá, nó có vẻ phiêu lưu quá.

Thái Hân lắc đầu thật mạnh:

– Không phải đâu, nghệ thuật là phải có sự đột phá, đi theo khuôn mẫu hoài sẽ nhàm chán lắm.

– Cô tin là cô sẽ tạo được phong cách mới à?

– Vâng, tôi tin như vậy.

– Lỡ cô không làm được thì sao?

– Không thể có chuyện đó được, vì tôi sẽ cố gắng hết mình.

Diệp Hình nhìn nhìn cô:

– Chà, cô có vẻ quyết tâm quá, và quá tự tin, nếu tôi từ chối thì sao đây?

– Thì sau đó anh sẽ hối hận, và tôi sẽ bám theo anh, đến chừng nào anh buộc phải chọn tôi.

Diệp Hình chột khoát tay:

– Thôi được rồi, cô về đi, tôi sẽ suy nghĩ.

Thái Hân hồi hộp đến nỗi quên mất mình đã đổi cách xưng hô:

– Ông sẽ suy nghĩ bao lâu?

Diệp Hình cười cười:

– Khoảng mười năm.

Thái Hân kêu lên:

– Ôi, tôi không đùa đâu, đừng có chọc tôi như vậy.

Nhưng anh ta vẫn cười:

– Có gì mà phải căng thẳng vậy, cuộc sống đâu có gì nặng nề mà phải quan trọng nó, tập coi nhẹ mọi thứ đi.

Thái Hân vô tình nhăn mặt:

– Có lẽ bao giờ tôi trở thành ngôi sao, tôi sẽ coi nhẹ mọi thứ, còn bây giờ thì không thể được, nhất là khi anh chưa nhận lời tôi.

– Chà, mơ ước nhỏ nhoi quá nhỉ? Muốn trở thành ngôi sao kia à?

– Tôi không giấu là tôi rất muốn như vậy, anh cứ cười, nhưng tôi không chối đâu.

Diệp Hình đột ngột quyết định:

– Thôi được, thế thì ngày mai đến gặp tôi ở khách sạn Khải Hoa, phòng số ba mươi.

Thái Hân ngơ ngẩn:

– Tại sao phải đến đó?

Diệp Hình nheo nheo mắt, thái độ thay đổi rõ rệt:

– Cái gì cũng phải có cái giá của nó, cô muốn có thì phải chịu mất chứ.

– Mất cái gì?

– Thì chúng ta ở lại qua đêm, đêm đó chúng ta sẽ bàn về kịch bản.

Thái Hân hoang mang...

– Sao lại...

Diệp Hình chợt cười to:

– Thế cô tưởng tự nhiên mà Tuấn Khương lãng xê Mỹ Chi đó chắc, nếu cô nàng không tự nguyện... với nó, thì đời nào nó chịu mất công như vậy.

– Hà?

Thái Hân ngồi chết đứng, hai mắt mở to, bàng hoàng trước cách nói trắng trợn và sòng sạo của anh ta. Cô buột miệng kêu lên:

- Thật là ghê tởm, có chuyện đó nữa sao?
- Đó là sự trao đổi sòng phẳng, cô muốn được thì cô phải chịu mất chứ.

Thái Hân ngồi lặng người suy nghĩ. Rồi cô phẫn nộ ghê gớm:

- Anh thật là bỉ ổi, tại sao anh dám đề nghị như vậy với tôi? Anh có biết tôi là ai không, tôi sẽ mách với chú Tính của tôi, chú tôi sẽ đưa chuyện này lên báo, anh sẽ phải nhận một bài học đắt giá.

Diệp Hình tỉnh bơ:

- Ai làm chứng cho những gì tôi nói nhỉ? Mà cô tự tìm tôi kia mà.

Thái Hân đuối lý làm thinh. Cô đứng bật dậy:

- Thật là đê tiện không thể tưởng.

Cô hấp tấp đứng dậy, bỏ đi như chạy ra ngoài. Diệp Hình gọi với theo:

- Cô bỏ quên xác tay nè, định tìm cơ hội quay lại đây à?

Thái Hân quay phắt lại, đến chụp lấy chiếc giỏ trên bàn. Rồi chạy nhanh như thể sắp bị anh ta tóm đến nơi.

Về nhà, cô đóng cửa phòng, ngồi phịch xuống sàn nhà. Gương mặt tả tơi bàng hoàng.

Cô gục đầu, nghĩ về chuyện vừa xảy ra mà thấy khủng hoảng. Tại sao cô, chính cô, lại bị một lời đề nghị tồi tệ như thế? Để được thành công, người ta phải trả giá đắt vậy sao?

Thái Hân thấy phẫn nộ ghê gớm, cô có cảm giác bị xúc phạm. Vì cô đâu có như Mỹ Chi, tại sao anh ta lại coi thường mình như vậy.

Vậy là Mỹ Chi đã từng... từng... với Tuấn Khương. Trời ơi, thật là đê tiện hết chỗ nói, con người anh ta coi thanh cao như vậy, hóa ra chỉ là bề ngoài, tự nhiên cô thấy tức kinh khủng.

Cô còn đang dật dờ cả người, thì có tiếng gõ cửa, rồi bà Thái lên tiếng:

– Sao lại đóng cửa vậy? Con làm gì trong đó vậy Hân?

Thái Hân thở dài đứng dậy. Thời gian sau này cô giấu biệt mẹ những chuyện xảy ra với mình. Từ nhỏ đến lớn mẹ làm cho cô thấy cái gì cũng là màu hồng, cô chỉ cần muốn là có. Bây giờ thì thực tế không giống như vậy. Cho nên cô không thể cầu viện đến mẹ nữa.

Cô bước ra mở cửa, cô mỉm cười:

– Nãy giờ con ngủ, gì vậy mẹ?

– Mới về mà ngủ nhanh vậy? Có sao không? Trong mình có bình thường không?

– Dạ, không sao, con chỉ hơi mệt chút thôi.

– Có cậu Nam đến kìa, chải tóc lại đằng hoàng rồi hẵng xuống nghe.

Thái Hân đứng yên ngạc nhiên. Anh ta mà cũng đến tìm cô sao? Chuyện gì vậy?

Cô chậm rãi quay vào phòng, đến trước gương kiểm tra lại mình, rồi lững thững đi xuống phòng khách.

Cô đến ngồi đối diện với anh, vẻ mặt lạnh như pho tượng:

– Tìm tôi có chuyện gì vậy?

Tuấn Khương thản nhiên như không thấy thái độ của cô, anh đặt đĩa CD xuống bàn:

– Đây là bộ phim của cô, tôi mang đến cho cô đây.

Thái Hân nhìn một cách lãnh đạm:

– Có rồi hả? Nhanh vậy.

– Cô thấy vậy là nhanh à? Tôi nghĩ cô nôn nóng xem mình diễn lắm chứ.

– Chỉ là một vai phụ mờ nhạt, có gì mà phải xem, nhớ còn không muốn nữa kìa.

Tuấn Khương mỉm cười:

– Cô diễn xuất sắc lắm, dù không thích thì cũng nên giữ, sau này sẽ thấy quý

đó.

Thái Hân cười lạnh:

– Không bao giờ.

Cô nhìn nhìn Tuấn Khương. Nhớ lại câu nói của Diệp Hình mà thấy tức nghẹn. Vậy là anh ta và Mỹ Chi đã xa ngoài sức tưởng tượng của cô.

Tự nhiên cô bật ra:

– Hai người làm chuyện xấu xa như vậy, không thấy mất nhân cách sao?

Tuấn Khương nhìn sững cô. Rồi nhú mày:

– Cô nói gì?

Thái Hân không trả lời. Cô đứng dậy, rồi lẳng lặng bỏ đi lên lầu. Mặc cho vị khách ngồi lại một mình.

Nhưng Tuấn Khương không bỏ qua chuyện đó, anh đi nhanh về phía cầu thang, chặn Thái Hân lại:

– Cô vừa nói gì?

Thái Hân không trả lời, cô xô mạnh anh ta qua một bên, rồi chạy nhanh lên cầu thang.

Bà Thái nhìn thấy cảnh đó, bèn bước vào phòng cô:

– Tiếp khách gì kỳ vậy Hân? Sao lại bất lịch sự như vậy?

– Mẹ đuổi anh ta về dùm con đi.

Bà Thái cau mày:

– Con muốn mẹ thô bạo như con vậy sao? thật con cư xử chẳng ra làm sao cả, xuống tiếp khách đằng hoàng đi.

Nhưng Thái Hân vẫn bướng bỉnh ngồi im. Sợ Tuấn Khương chờ dưới phòng khách, bà Thái đành đi xuống, định phân trần, nhưng anh đã về từ lúc nào.

Bà quay lên phòng Thái Hân, nghiêm mặt:

– Con làm gì kỳ vậy Hân? Làm vậy không sợ người ta đánh giá sao?

Thái Hân bướng bỉnh:

– Mẹ cũng ghét anh ta mà, sao mẹ la con.

– Mẹ không thích là một lẽ, nhưng người ta đã tới nhà mình thì phải tiếp cho đàng hoàng, sao xử sự kỳ vậy?

Thái Hân lặng thinh. Nếu mà mẹ biết chuyện hai người đó sống với nhau trong khách sạn, chắc mẹ sẽ ghê không để đâu cho hết.

Nhưng không hiểu sao cô không muốn nói chuyện đó ra với bất cứ ai. Thế là cô im lặng mà nghe mẹ trách móc.

Cuối cùng thì bà Thái cũng đi ra. Thái Hân buồn bã đi thơ thẩn trong phòng. Cô thấy cuộc sống bây giờ không vui vẻ như ngày trước nữa. Toàn là buồn phiền, căng thẳng. Sao ngày xưa mình sống nhẹ nhàng thế? Thấy cái gì cũng đẹp. Bây giờ thì tất cả đều vỡ mộng. Và mình thấy chán nản vô cùng.

Suốt tuần Thái Hân sống trong tâm trạng phiền muộn không dứt. Cô hoàn toàn bỏ ý định liên lạc với Diệp Hinh, thì hôm nay, chính anh ta lại gọi điện cho cô.

Lúc đó Thái Hân đang ngồi trên giường chơi con gấu. Nghe giọng Diệp Hinh trong máy, cô còn lơ mơ như không tin, giọng cô không chắc chắn:

– Có phải anh là...

– Quên tôi thật rồi sao? tôi nghĩ có đến mười năm nữa cô cũng không quên nổi tôi đây.

Mặt Thái Hân lập tức sầm lại, giọng cô khô khốc:

– Có chuyện gì vậy?

– Cô không còn ý định đóng phim sao?

– Không.

– Vậy mà tôi đang muốn mời cô đến thử vai đây.

Thái Hân vẫn dửng dưng:

– Tôi không cần.

– Tại sao? Trong khi chính cô đến yêu cầu tôi cho cô cơ hội mà.

Thái Hân buộc miệng hứ một tiếng:

– Đừng có coi thường tôi như thế, tôi không mách với chú tôi chuyện này là mai cho anh đó.

Diệp Hình cười lớn:

– Cô có nói chú ấy cũng không tin đâu, thôi quên chuyện đó đi, tôi quyết định sẽ cho cô cơ hội, như lời yêu cầu của cô. Sáng thứ hai tám giờ đến gặp tôi nhé.

– Khỏi, tôi đã nói là không cần mà.

– Đừng có tự ái ngốc như vậy, tôi không có thói quen năn nỉ ai đâu, đến gặp tôi đi.

Thái Hân lưỡng lự một chút, rồi hỏi thận trọng:

– Anh bảo đã bỏ ý định đó.

Diệp Hình lại bật cười:

– Hôm đó tôi đùa cho vui thôi. Tôi đâu có điên mà làm chuyện đó với cháu gái của ông Tính, ông ấy treo cổ tôi mất.

Thái Hân vẫn dè dặt:

– Nếu ông đùa với tôi lần nữa, tôi sẽ không tha thứ đâu.

– Đã bảo tôi rất nghiêm chỉnh mà, đừng quá thận trọng với tôi như vậy.

– Vâng.

– Cô khá lắm, biết cách thuyết phục lắm. Mà quả thật tôi cũng định mời cô đến, tôi đã nhăm cô vào vai chính từ đầu rồi.

Thái Hân kêu lên:

– Thế sao hôm đó anh bảo không cần tôi?

– Đùa chút cho vui thôi, xem cô quyết tâm thế nào. Chỉ cần nhìn cách cô thuyết phục tôi, tôi cũng thấy khả năng của cô rồi.

Thái Hân ngơ ngẩn:

– Khả năng gì?

– Tôi đã xem kỹ cách diễn xuất của cô, cô khá lắm, tôi định bụng sẽ mời cô vào vai chính cho bộ phim sắp tới của tôi, nhưng churakip lên tiếng thì, nói chuyện với cô vui thật đấy.

Nhớ lại lúc mình ngồi cả buổi để thuyết phục anh ta, Thái Hân có cảm tưởng anh ta coi mình như con búp bê diễn trò. Cô thấy hơi bức, nhưng không giận lắm. Cô nói một cách ỉu xiu:

– Anh đùa ác lắm, thế anh không đùa lần thứ hai nữa chứ?

Nhưng Diệp Hình không trả lời, chỉ nói ngắn gọn:

– Thôi nhé, thứ hai đến gặp tôi.

Rồi anh ta tắt máy. Thái Hân còn ngồi yên ngơ ngẩn. Không tin cơ hội đến với mình dễ dàng đến thế. Cứ như mơ vậy.

Và khi tâm lý ngạc nhiên qua rồi. Đầu óc cô lập tức quay lại nghĩ đến Tuấn Khương. Đến viễn ảnh trở thành ngôi sao để trả thù anh ta. Nếu không vì lòng nung nấu trả thù, cô đã chẳng quáng quàng tìm cách để mình trở thành ngôi sao như vậy.

Chợt nhớ đĩa phim mà Tuấn Khương mang đến hôm trước, cô vội nhảy xuống giường, đến mở tủ lấy rồi cho vào máy. Xong, cô trở lại giường, chăm chú theo dõi.

Suốt thời gian đóng phim, cô mang tâm trạng buồn chán, nên không hề muốn xem lại nó. Nhưng bây giờ xem, thấy mình diễn hay đến mức mình cũng không ngờ.

Mặc dù chỉ là vai phụ mờ nhạt, nhưng cô đã tham gia suốt bộ phim, và rất có đất diễn. Cứ như kịch bản cố tình nâng vai phụ lên. Và mặc dù chỉ xuất hiện ngắn ngủi bên cạnh Mỹ Chi, cô vẫn tạo được ấn tượng mạnh mẽ. Rất có cảm tình.

Vậy mà Tuấn Khương cố tình hạ cô để nâng Mỹ Chi lên. Mỗi lần nghĩ tới, cô lại thấy mình không thể tha thứ cho anh ta.

Màn hình tắt ngấm. Đèn trong phòng chiếu phim. Thái Hân cũng đứng lên định đi ra, thì Tuấn Khương tiến đến phía Thái Hân, chìa tay ra:

– Chúc mừng cô.

Thái Hân bắt tay anh một cách lạnh lùng:

– Cảm ơn.

– Cuối cùng thì cô đã được như ý muốn phải không?

Thái Hân nhìn thẳng vào mặt anh, nói mỉa:

– Về chuyện đó tôi phải cảm ơn anh mới đúng, tôi nhớ ơn anh nhiều lắm.

Vậy mà Tuấn Khương hiểu, nhưng anh không có chút gì bối rối hay ngượng ngùng. Thậm chí một dấu hiệu xấu hổ cũng không, anh mỉm cười:

– Nếu sự thành công này có tôi góp phần trong đó, dù là thương hay ghét, thì đó cũng là động lực phải không? Vậy nên giữ vững phong độ đó, đừng để mất nó.

– Tất nhiên, tôi sẽ không bao giờ ngủ trên cành nguyệt quế đâu.

– Tốt, Thái Hân đã bắt đầu thay đổi rồi đó, tôi cũng mong cô biết quý những cái mình có, đừng coi thường nó nữa.

Anh mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô:

– Và cũng không nên giữ mãi thù hận, chúng ta sẽ còn làm việc với nhau nữa, tin tôi đi.

Thái Hân quay mặt ngoảnh khác:

– Tôi không hứng thú với viễn ảnh đó chút nào. Sẽ không có chuyện đó đâu.

– Thật à?

Thái Hân chưa kịp trả lời thì Diệp Hinh đã đi đến gần hai người, anh ta bắt tay Tuấn Khương, rồi mỉm cười:

– Tôi phải bắt cóc cô ấy một chút, có nhiều người cần gặp cô ấy, xin lỗi nghe.

Tuấn Khương gật đầu:

– Cứ tự nhiên.

Anh khẽ chào hai người, rồi đi ra phòng ngoài. Thái Hân nhìn Diệp Hinh tò mò:

– Gặp ai vậy đạo diễn?

– Tôi nay cô là người nổi nhất ở đây, tất nhiên là phải gặp nhiều người rồi, như vậy sẽ có lợi cho cô hơn. Tôi sẽ làm cho tên tuổi cô nổi hơn cả ngôi sao Minh Huyền, cho nên cô chỉ cần đi theo tôi thôi.

Thái Hân im lặng đi theo Diệp Hinh ra ngoài. Lẽ ra điều này đã đến với cô ngay từ bộ phim đầu, chứ không phải đợi đến giờ. Nếu không vì Tuấn Khương thì cô đã không phải xuất hiện muộn màng thế này.

Ở phòng tiếp tân, không khí có vẻ ồn ào hơn rất nhiều. Tất nhiên là người ta nói nhiều về bộ phim vừa chiếu. Người ta phê bình và phân tích nội dung nhiều hơn là nói về hình thức. Đặc biệt là đâu đâu cũng nhắc đến cái tên Thái Hân. Như một sự thừa nhận tên tuổi của cô.

Diệp Hinh và Thái Hân vừa ra khỏi cửa thì một nhà báo đi đến đón đường hai người:

– Xin lỗi, cô Hân có thể dành riêng cho tôi vài phút không? Tôi muốn viết một bài về cô.

Thái Hân chưa kịp trả lời thì Diệp Hinh đã khoát tay từ chối:

– Rất tiếc tối nay cô Hân phải gặp nhiều người khác, ngày mai anh có thể gặp cô ấy ở nhà riêng, cô ấy sẽ chuẩn bị ảnh và tư liệu cho bài báo của anh. Anh nhà báo chưa kịp nói gì thì anh đã chìa tờ danh thiếp cho anh ta. Kèm theo là cái bắt tay vừa thân thiện, vừa có vẻ bận rộn gấp gáp. Đồng thời anh nói luôn miệng:

– Tôi xin lỗi, xin lỗi, hẹn gặp lại anh sau, cho tôi xin lỗi nhé.

Sau đó không đợi anh nhà báo phản ứng Diệp Hinh kéo tay Thái Hân bỏ đi.

Cô vội rút tay ra, mặt khẽ nhăn lại:

- Sao vậy đạo diễn, làm vậy có bất lịch sự quá không? Đó là nhà báo mà.
- Tôi biết cần phải làm gì, và hơn cả cô, tôi biết rõ anh ta làm việc cho báo nào, cô không phải lo, chỉ cần làm theo thôi.

Nhưng Thái Hân vẫn không ngớt thắc mắc.

- Lúc này đạo diễn đưa danh thiếp gì cho anh ấy vậy?
- Danh thiếp của cô.

Thái Hân tròn xoe mắt:

- Của tôi à? Sao tôi không biết, mà tôi có làm cái đó đâu.
- Tôi đã làm cho cô rồi, từ giờ về sau cô sẽ sử dụng đến nó nhiều đó.
- Nhưng sao đạo diễn làm vậy?
- Tôi đã bảo đừng hỏi, mà chỉ nên làm theo thôi, tôi sẽ làm cho cô trở thành ngôi sao, cho nên phải biết nghe lời tôi, hiểu chưa?

Thái Hân thở dài:

- Vâng. Nhưng tại sao không nói chuyện với nhà báo đó hả đạo diễn?
- Cô phải biết làm cao một chút chứ, họ cần sẵn ngôi sao để có bài viết, họ không bỏ lỡ cơ hội đâu, đừng lo.
- Tôi không lo, nhưng cư xử như vậy có vẻ bất lịch sự quá, thiếu tôn trọng người ta quá.
- Phải như vậy thôi. Nếu cô muốn tạo một hào quang cho mình.

Thái Hân lắc đầu nguầy nguậy:

- Tôi không thích tạo hào quang kiểu đó đâu, tôi không thích kênh kiệu với ai cả.

Diệp Hình không trả lời. Anh kéo tay Thái Hân đi đến phía salon, ở đó có vài người đàn ông lớn tuổi đang ngồi nói chuyện. Nhưng có vẻ không sôi nổi lắm.

Diệp Hình ra hiệu cho Thái Hân ngồi xuống, rồi tự mình cũng ngồi đối diện với người đàn ông lớn tuổi nhất, anh nói một cách khiêm nhường:

– Đây là Thái Hân, con đưa cô ấy đến chào chú.

Anh quay qua Thái Hân:

– Chú Hùng là giám đốc hãng phim, cô chào chú ấy đi.

“VẬY là chú cũng giống như chú Tính, không biết ông ấy có biết mình không” - Thái Hân nghĩ thầm, cô gật đầu chào ông ta một cách lễ phép.

Nhưng không hạ mình quá. Còn ông ta thì nhìn cô hơi lâu như quan sát. Rồi mỉm cười :

– Cô cháu của anh Tính tôi đã nghe nói từ lâu, nhưng bây giờ mới biết mặt, diễn tốt lắm cố gắng giữ phong độ đó, đừng để xuống dốc nhé.

Thái Hân chỉ dạ nhỏ một tiếng chứ không trả lời. Diệp Hình nói thay cho cô:

– Cô ấy không chủ quan đâu, chú đừng lo.

Ông Hùng khoát tay, nói với vẻ ban bố:

– Vậy thì đầu quân về hãng phim tôi đi vậy, tôi luôn ưu đãi các ngôi sao vượt xa những nơi khác, cô Hân diễn tốt lắm.

Rồi ông ta ngồi yên. Thái Hân không hiểu ông ta nói gì, và đầu quân nghĩa là gì. Nhưng vì có nhiều người nên cô không tiện hỏi.

Ngồi một lát, Diệp Hình bảo cô chào ông giám đốc, rồi ra hiệu cho cô đi theo anh:

– Cô sẽ đến gặp một người, sẽ có lợi cho cô lắm.

Thái Hân không kịp tò mò muốn biết về nhân vật đó, cô giữ Diệp Hình đứng lại, thắc mắc:

– Lúc này ông ấy bảo tôi đầu quân về hãng phim này, nghĩa là sao hả đạo diễn?

Diệp Hình không trả lời thẳng câu hỏi, mà chỉ khẳng định:

– Điều đó thì sẽ có lợi cho cô hơn, đâu phải ai ông ấy cũng mời như vậy.

– Nhưng như vậy là sao?

– Chuyện đó lát nữa sẽ nói, bây giờ đi theo tôi.

Và anh dẫn Thái Hân đi gặp rất nhiều người. Vốn chưa quen giao tiếp, nên Thái Hân mệt đờ người. Cô chỉ đi theo và chào hỏi, cười nói như cái máy, theo chỉ đạo của Diệp Hình.

Và sau đó anh đề nghị đưa cô về. Thái Hân cũng chỉ thụ động làm theo. Cô mệt đến nỗi không nhớ hết những người đã đến gặp. Chỉ nhớ loáng thoáng đó là những người trong giới điện ảnh, sở văn hóa... trước kia không biết Tuấn Khương có tạo mối quan hệ như vậy cho Mỹ Chi không, và cô nàng có thích ứng kịp không? Chứ cô thì cảm thấy chóng mặt hơn là vui sướng. Để trở thành ngôi sao, ngoài chuyện tài năng, còn phải có nhiều mối quan hệ mà mình không thích như vậy sao?

Thái Hân ngã đầu ra sau, nhắm mắt lại thư giãn. Đến lúc xe ngừng lại cô mới mở mắt nhìn lên:

– Tới nhà nhanh quá nhỉ?

– Không phải nhà cô, mình vào đây nói chuyện.

Thái Hân nhìn ra đường. Cô thấy Diệp Hình đang đậu xe trước một nhà hàng không quen. Cô quay qua nhìn anh:

– Khuya quá rồi, có thể về được không đạo diễn, chuyện công việc để mai được không?

– Tôi muốn bàn với cô chuyện quan trọng, làm cho xong hôm nay đi, vì tôi còn phải giải quyết nhiều chuyện khác nữa.

– Nhưng tôi mệt quá, đây là lần đầu tiên tôi gặp nhiều người như vậy, bây giờ nhúc đầu kinh khủng.

– Rồi cô sẽ quen dần thôi.

– Có thể đến lúc đó tôi sẽ quen, nhưng bây giờ tôi mệt lắm.

Diệp Hình quay lại, chăm chú nhìn cô. Rồi cuối cùng đổi ý:

– Thôi được, tôi sẽ đưa cô về, nhìn cô có vẻ sắp gục đến nơi rồi. Cô phải tập cho quen với cách làm việc căng thẳng, làm ngôi sao không dễ dàng như cô

nghĩ đâu.

- Có lẽ... tôi không muốn trở thành nổi tiếng nữa, tôi cảm thấy đuối sức rồi.
- Bây giờ mệt thì cô tưởng như vậy, nhưng đó chỉ là tưởng thôi, khi nào khỏe lại rồi, cô sẽ tiếp tục lao tới mà thôi, cô phải trở thành ngôi sao để trả thù Tuấn Khương mà, quên rồi sao?

Thái Hân ngó đầu lên:

- Làm sao mà tôi quên chuyện đó được.
- Cô có muốn đi xa hơn nữa không?
- Tôi không hiểu, đi xa là sao?
- Cô hãy là diễn viên độc quyền của hãng phim Hoa Hồng, anh ta sẽ tức điên vì chuyện đó, còn nếu cô quay lại làm việc cho chú cô, cô sẽ lệ thuộc vào anh ta nữa, vì anh ta là đạo diễn sáng giá nhất của chú cô, đời nào chú cô lại vì cô mà buông anh ta.

Thái Hân thở dài:

- Chuyện đó đã xảy ra rồi, tôi biết lắm.

Diệp Hình nói thông thả:

- Cho nên cô hãy về hẳn với hãng phim Hoa Hồng đi. Ông Hưng rất ưu ái những tài năng trẻ. Đặc biệt là những diễn viên ký hợp đồng độc quyền cho hãng phim ông ấy.

Thái Hân mở lớn mắt lắng nghe:

- Vậy hả?
- Cô sẽ có những khoản thù lao cao nhất, sẽ có xe đưa đón riêng, và được quyền yêu cầu nghỉ vào những ngày cô không muốn làm việc.
- Có chuyện đó nữa sao?
- Rồi cô sẽ có những quyền lợi mà một diễn viên bình thường chỉ có thể mơ ước, tôi không nói trước hết, nhưng khi sống rồi cô sẽ thấy.

Thái Hân im lặng suy nghĩ. Thật ra cô không cần tiền, không cần đưa đón,

cũng không cần chỗ ở... nhưng được cư xử như một ngôi sao thì cô thích mê.

Và nhất là được gây cho Tuấn Khương cảm giác hụt hẫng. Để trả thù những gì anh gây ra cho cô.

Bên cạnh cô, Diệp Hình vẫn nói đều đều:

– Hãy suy nghĩ đi, cơ hội tới là phải biết nắm bắt, nếu không, nó sẽ chẳng tới hai lần đâu. Nếu như bây giờ xuất hiện một tài năng mới, cô sẽ mất cơ hội ngay.

Thái Hân nghe một cách lơ mơ. Cô thấy thấm mệt. Sau một buổi tối phải căng thẳng giao thiệp, tưởng như nhẹ nhàng, nhưng lại làm mình mệt nhoài.

Bên cạnh cô, Diệp Hình vẫn thuyết phục:

– Biết rằng làm như vậy là kỳ với chú cô, nhưng cô cần phải có sự nghiệp riêng, ông ấy đã không đưa cô lên được, thì cũng đừng cản bước tiến của cô. Và tôi rất lạ, là tại sao ông ta nghe lời Tuấn Khương đến thế.

Thái Hân không trả lời. Đầu hơi gục xuống vì buồn ngủ. Cô chỉ nghe những điều đó một cách mơ hồ. Cô mệt đến nỗi cái tên Tuấn Khương cũng không đủ sức làm cho tình cảm bị khuấy động.

Khi xe dừng lại trước cổng nhà, cô chỉ chào Diệp Hình một cách lơ mơ, rồi đến bấm chuông. Trong khi chờ mở cổng, cô gục đầu vào tường nhắm mắt. Bước đầu của con đường để làm một ngôi sao thật là quá sức đối với cô.

Đi Qua Nỗi Buồn

Tập 2

Thái Hân ngồi trước mặt chú Tính, từ nãy giờ cô cứ im lặng suy nghĩ. Cô đã suy nghĩ phân vân suốt cả tuần nay. vậy mà đến giờ vẫn nghĩ chưa xong. Từ đó giờ có bao giờ nói chuyện với chú Tính mà phải khó khăn thế này đâu.

Chú Tính lên tiếng:

– Có chuyện gì gay go nữa phải không? Sao không nói ngay đi, gây với Tuấn Khương nữa à?

Thái Hân lắc đầu:

– Con đâu có làm việc chung với anh ta, điều kiện đâu mà gây.

Chú Tính mỉm cười định nói gì đó. Nhưng Thái Hân đã hỏi hớp nói trước:

– Chú, ông Hưng đề nghị con ký hợp đồng độc quyền, có được không chú?

– Cái gì? Chú Tính nhú mày.

Thái Hân lặp lại một cách thuộc bài:

– Ông ấy bảo con về suy nghĩ, nhưng con chưa quyết định, con phải hỏi chú cái đã.

Có đến mười phút sau chú Tính mới trả lời:

– Vậy con có muốn không?

– Muốn, tất nhiên là muốn. Vì bên đó đã tạo cơ hội cho con mà.

– Vậy à? Vậy mẹ con nói sao?

– Con chưa nói gì với mẹ hết.

– Sau này con có về muốn làm người lớn quá nhỉ, chuyện gì cũng không nói với mẹ, con nghĩ mình đã đủ lông đủ cánh rồi à?

– Không phải, nhưng... con cũng không biết nói sao, cái gì cũng la con, trước đây mẹ có như vậy đâu.

– Vì trước đây con chưa có vấn đề phải giải quyết, bây giờ thì thành ngôi sao rồi, con nghĩ tất cả những gì con làm đều đúng sao?

Thái Hân vẫn bướng bỉnh:

– Nhưng ý kiến của mẹ hoàn toàn trái hẳn với cái con thích, con chán lắm.

Chú Tính hỏi lại lần nữa:

– Con thích làm diễn viên độc quyền của hãng bên đó lắm sao? vì họ chỉ chịu chứ không ai dám làm trái ý con chứ gì?

Thái Hân gật đầu vô tư:

– Làm việc với Tuấn Khương con bị cư xử chẳng ra gì, con hận lắm, nếu anh ta còn là người của chú thì con không đứng chung đất với anh ta đâu.

Chú Tính chợt đứng dậy:

– Con cứ làm gì con thích, nhưng trước khi quyết định, hãy chịu khó suy nghĩ, xem mình làm vậy có được không? Con lớn rồi, chú không muốn bắt buộc con như một đứa trẻ nữa, chú để con toàn quyền đó.

Thái Hân rụt rè:

– Chú giận con hả?

– Về hỏi mẹ con đi rồi hãy qua gặp chú, bây giờ con về đi.

Rồi ông bỏ vô nhà. Thái Hân gờ ngàng nhìn theo. Thái độ của chú Tính làm cô không dám bỏ về. Cô tần ngần đứng dậy, vào tìm Thím Tính.

Nhưng không có thím ở nhà. Bây giờ mà có nói chắc chú Tính cũng chẳng

thèm nghe, mà còn bị dũa. Cô là rất sợ như vậy. Không chừng trốn mà hay hơn.

Thái Hân về nhà. Suốt cả buổi chiều cô giống người mất hồn. Thái độ của chú Tính làm cô bất an. Cô biết chú ấy giận lắm. Nhưng quả thật, cô rất thích làm việc với đạo diễn Diệp Hinh.

Từ giám đốc, đạo diễn, đến diễn viên - và cả êkíp làm phim của hãng Hoa Hồng, tất cả mọi người đều xem cô như ngôi sao. Cư xử rất trân trọng, chịu chuộng. Nó hoàn toàn không giống như những gì Tuấn Khương làm với cô. Bị hất hủi thẳng tay rồi, bây giờ được sẵn đón chịu chuộng, cô thấy mình quan trọng và thích được như vậy. Giờ thì cô hiểu tại sao người ta cứ thích trở thành ngôi sao.

Nhưng còn chú Tính... nghĩ đến đó Thái Hân lại thở dài, mang tiếng là cháu của giám đốc hãng phim mà toàn là bị ngược đãi. Có gì vui mà phải ở lại đó, chỉ muốn bay đi thôi.

Buổi tối Thái Hân rất buồn. Cô ngồi một mình dưới giàn hoa giấy. Lặng lẽ nghĩ về chuyện mình sẽ làm.

Chợt có tiếng chuông ngoài cổng. Thái Hân ngoái lại nhìn. Cô thấy Tuấn Khương đang dựng xe đứng chờ. Cô đứng dậy, bước ra mở khóa. Và đứng chờ anh ta dẫn xe vào sân.

Tuấn Khương dựng xe xong, anh quay đầu nhìn vào nhà:

- Có người lớn ở nhà không?
- Ba mẹ tôi đi vắng, tìm ba mẹ tôi có chuyện gì không?
- Tốt, vậy thì ngồi ngoài này nói chuyện.

Và thật bất ngờ, anh ta kéo tay cô đi về phía băng ghế đá. Thái Hân cố rút lại, nhưng cô chưa làm gì kịp thì đã ị đẩy mạnh một cái đến suýt té. Cô ngồi ngửa trên băng đá, kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Lần đầu tiên cô thấy Tuấn Khương có hành động như vậy. Gần như không còn là anh ta trước đây nữa. Cử chỉ có vẻ mạnh bạo, độc đoán và chuyên quyền. Anh ta nói như cổ nuốt giận:

- Chuyện chú Tính nói, có thật như vậy không?

Thì ra là vậy. Vì vậy mà anh ta đến đây. Thái Hân cười thách thức:

- Đúng, rồi sao?

Tuấn Khương nghiêng răng:

- Cô có biết như vậy là phản bội không?

Thái Hân nheo mắt nhìn anh ta, nói lạnh lẽo:

- Phản bội ai?
- Với chú mình mà cô cư xử như vậy sao?
- Anh tự ái thay cho chú tôi à?
- Không phải chỉ tự ái, mà thấy đó là chuyện không thể được. Trên đời này

sẽ không có ai làm như vậy, trừ khi người đó điên.

– Có biết tại sao tôi điên không?

Tuấn Khương cười khẩy:

– Định nói là tôi làm cô điên chứ gì? Vì tôi không biết tâng bốc một người tài năng như cô, thậm chí còn cố tình dập tắt ánh sáng của một ngôi sao? Cô có biết vì sao tôi làm vậy không?

– Vì trả thù nhỏ nhen, vì tôi không biết cách nịnh đạo diễn. Cũng như anh đã từng trả thù tôi vậy thôi.

Tuấn Khương nhìn cô thật lâu:

– Tôi vẫn biết rồi sẽ có ngày này, ngày mà cô không còn thơ ngây như khi mới ra trường. Có lẽ tôi và chú Tính đã sai nước cờ rồi.

Thái Hân cười khiêu khích:

– Bây giờ không còn nắm được tôi, không còn trù dập được tôi, anh thấy thế nào, tức lắm phải không?

Tuấn Khương chỉ nhìn cô chứ không trả lời. Cử chỉ đó làm Thái Hân thích vô cùng. Có cái gì đó như cảm giác chiến thắng. Cảm giác mà cô đã mơ mãi trong những ngày còn trong bóng tối. Và bây giờ ngày đó đã đến. Ngôi sao Thái Hân có thể nhìn kẻ thù của mình tức giận, và bất lực vì không khống chế được mình.

Mãi một lát sau, Tuấn Khương mới lên tiếng, giọng anh chậm rãi, có vẻ như khó khăn lắm anh mới lấy lại bình tĩnh:

– Trước khi nhận lời độc quyền cho một công ty nào đó, cô đã tìm hiểu hết ngõ ngách của nó chưa? Bên cạnh hào quang là cái gì cô biết không?

Thái Hân đáp ngay:

– Là không bị ai bắt nạt. Không bao giờ phải đóng vai phụ mờ nhạt khi mình thừa khả năng làm ngôi sao. Và cũng không cần phải lấy lòng ai để được vào vai chính. Mình làm việc theo khả năng của mình, vui vẻ làm chứ không phải nuốt nước mắt nhịn nhục.

– Chỉ có bao nhiêu đó thôi à?

– Còn nữa chứ, sẽ đường hoàng nhận vai diễn ở một nơi sạch sẽ, chứ không phải vào khách sạn như thiên hạ.

– Cô muốn ám chỉ ai vậy?

– Tự biết, mình làm thì mình biết, sao phải hỏi người khác.

– Cô đã nói chuyện này một lần rồi, nhưng lúc đó tôi bỏ qua cho cô, bây giờ thì không xong đâu, cô muốn ám chỉ ai, nói ngay.

Thái Hân cười thản nhiên:

– Tôi sợ gì mà không dám nói, hỏi thật nhé, ngoài Mỹ Chi, anh còn đưa ai vào khách sạn không? Còn dùng quyền lực của mình cưỡng bức ai không?

Tuấn Khương không trả lời, anh lặng thinh nhìn Thái Hân, nhìn rất lâu. Rồi rất trầm tĩnh, anh giơ tay tát vào mặt cô một cái, nói đều đều:

– Đây là bài học thứ hai của cô, cô cần phải nhận nhiều cái tát thế này mới có thể tỉnh ra, và bớt mù quáng lại.

Những gì anh nói, Thái Hân không thể nào nghe nổi lúc này. Bị đòn, cô sửng sốt, bàng hoàng và bị xúc phạm điên cuồng. Cô đứng bật dậy, định trả đũa, nhưng Tuấn Khương không đòi nào để cô chạm vào được anh. Anh nắm tay cô thật chặt, gạt mạnh xuống:

– Cô sẽ không làm gì được tôi đâu, đánh hay dùng cách gì đó, cô cũng không chạm nổi đến tôi.

– Tôi nhất định phải cho anh một bài học.

Thái Hân nói một cách tức giận, và cố tìm cách tát vào mặt Tuấn Khương. Nhưng tay bị giữ chặt, cô cố vùng vẫy thoát ra:

– Anh là ai mà dám đến nhà tôi, dám thô bạo với tôi, buông ra.

– Cô phải ngồi yên nghe tôi nói, nếu cô cứ thế này, tôi buộc phải mạnh tay với cô đó. Vừa nói anh vừa đẩy Thái Hân ra. Cô quất mắt nhìn anh:

– Ra khỏi nhà tôi ngay.

Tuấn Khương điềm nhiên:

– Tôi sẽ tự về khi tôi nói xong, cô không đuổi được tôi đâu.

– Có phải chú Tính bảo anh làm vậy với tôi không? Tôi sẽ mách với mẹ tôi, mẹ tôi sẽ cho anh một trận.

– Trong chuyện này, tôi nghĩ mẹ cô không đứng về phía cô đâu. Thậm chí tôi chắc rằng cô cũng chưa nói với gia đình chuyện đó. Cô không dám nói, chỉ làm bừa thôi.

– Tôi làm gì kệ tôi.

Tuấn Khương điềm nhiên:

– Nhưng cô có tự hỏi rồi sau đó sẽ ra sao không? Có bao giờ hối hận không? Tôi nghĩ đến lúc hối hận thì đã muộn rồi.

– Không bao giờ, cúi đầu để cho người chèn ép mới là hối hận.

Tuấn Khương nói thông thả:

– Hãy dừng lại bên bờ vực thẳm trước khi quá muộn màng, cô có nghe câu này bao giờ chưa?

– Không nghe, mà cũng không cần biết.

– Phải biết sợ chứ, cô đang lặp lại sai lầm của mình đó. Rồi thì sẽ hối hận đến mức phát khóc, nhưng lúc đó chẳng ai cứu được cô đâu.

Thấy Thái Hân ngoảnh đầu nhìn chỗ khác, anh bèn kéo mặt cô quay lại:

– Nghe đây, lần thứ nhất, cô sai lầm là cứ cố ý chống đối đạo diễn, ngựa non háu đá, cứ tưởng như vậy là khẳng định mình, nhưng hóa ra vô cùng thiếu khiêm tốn, muốn làm ngôi sao mà không biết những điều căn bản gì hết vậy?

– Mặc tôi, tôi thế nào kệ cha tôi, anh rút ngay.

Tuấn Khương cười mỉa:

– Ngồi sao mà ăn nói như vậy đó sao? coi chừng quen miệng đó, khán giả dễ thần tượng, mà cũng dễ mất thần tượng lắm đấy, cẩn thận lại là vừa. Thái Hân bậm môi ngồi im. Cô thấy quê quê. Và cô không muốn điều đó, nhất là chính Tuấn Khương vạch ra khuyết điểm của mình.

Sao lúc giao thiệp với nhóm làm phim của Diệp Hình thì thấy mình sáng chói, thanh cao. Còn gặp Tuấn Khương thì mình trở thành xấu xa, vô văn hóa. Anh ta lúc nào cũng cố chứng minh cho mình thấy mình yếu kém. Thật không sao chịu nổi.

Cô cố gom hết sức để tỏ ra kiêu hãnh, hếch cằm lên, nói một cách đường hoàng:

– Anh là ai mà tới đây bảo tôi phải thế này, phải thế kia, chưa thấy ai trơ trên như vậy, nếu anh nhớ những gì đã làm với tôi, thì hẳn đã không đủ can đảm đến đây, không biết tự ái sao?

– Không, và bây giờ đừng nói xa đề nữa, trả lời đi, cô nghĩ gì mà muốn người ta độc quyền mình? Cô có điên không?

– Không, ngược lại, tôi sẽ làm hết mình cho người nào lăng xê tôi.

Tuấn Khương cười mỉa:

– Cũng giống như người ta nuôi heo vậy, vì mục đích gì thì cô đã biết rồi.

Thái Hân quay phắt lại:

– Cấm anh xúc phạm chúng tôi nghe chưa?

Tuấn Khương thần nhiên:

– Để được cảm giác mình là người quan trọng, mà phải đánh đổi quá nhiều thứ, Thái Hân tầm thường đến vậy sao?

– Ủi đó, rồi sao?

– Chẳng sao? Nhưng cô làm tôi thương hại.

Thật là nổi điên lên vì anh ta. Thái Hân ngồi lặng người đòn quá đau đó. Mỗi sau cô mới nói được:

– Trong khi tôi lại thấy thương hại anh, anh ghét tôi cay đắng, nhưng vì chú Tính bảo nên phải đến thuyết phục tôi trở về, anh cũng đáng thương hại lắm.

– Thật tội nghiệp cho Thái Hân, mù quáng đến mức không còn nhớ đến gia đình mình. Thậm chí cũng không hiểu hết cái xấu xa của sự phản bội.

Thái Hân còn ngồi lặng người vì đau, thì anh thần nhiên đứng lên:

– Tôi tưởng có thể nói cho cô hiểu, nhưng khi đến đây rồi tôi mới biết mình lầm. Lẽ ra tôi không nên để cho mình mất thời giờ.

Thái Hân định đập lại một câu gì đó cũng được, miễn là đừng bị động.

Nhưng cô chưa nghĩ ra nổi. Còn Tuấn Khương thì nói tiếp một cách thần nhiên:

– Khi quen biết nhau trên mạng, tôi nghĩ bên trong cô còn có một cái gì đó khá hơn, nhưng đó chỉ là tưởng. Thất vọng thật.

Nói xong anh bỏ đi. Thái Hân ngồi nhìn anh dắt xe ra, rồi nghe tiếng xe mất

hút ngoài đường. Và cô cứ ngồi im như người mộng du.

Anh ta vừa nhắc lại mối quan hệ trên mạng, có nghĩa là trong lòng anh ta vẫn còn giữ lại một cái gì đó về cô. Một cái gì đó hoàn toàn khác với mối quan hệ gay gắt đời thường.

Không hiểu sao cô bỗng thấy mình khở sở, bây giờ cô cũng không biết mình có muốn trở thành ngôi sao của hãng phim Hoa Hồng hay không? Hình như là không muốn. Hình như là cô sợ làm đổ vỡ một cái gì đó trong gia đình.

Và cô buồn rầu khi nhớ là chú Tính đang giận mình.

Thái Hân thần thờ đi vào nhà. Suốt cả đêm cô không ngủ. Rồi cả ngày đó vẫn không làm gì được. Cứ phân vân. Lưỡng lự. Rồi cuối cùng cũng không biết mình muốn cái gì.

Buổi chiều cô gọi điện cho Tuấn Khương. Chờ máy khá lâu mới có tín hiệu nhận. Rồi giọng Mỹ Chi vang lên:

– Alô.

Thái Hân lập tức tắt máy, như vừa bị phát hiện làm điều vụng trộm. Tim đập đến mức khó thở, cô thấy mình như vừa sụp đổ. Đến mức tay chân rã rời.

Tuấn Khương ở đâu mà phải để Mỹ Chi nghe máy? Không chừng hai người đang ở trong khách sạn, trong lúc anh ta vào phòng tắm thì cô gọi đến, và Mỹ Chi nghe dùm.

Thái Hân không nghĩ đến tình hống nào khác ngoài chuyện đó. Cho nên cô vừa đau lòng, vừa giận uất cả người. Bây giờ thì cô biết mình phải làm gì. Ngay buổi tối đó cô tìm đến Diệp Hình. Anh đưa cô đến gặp giám đốc hãng phim Hoa Hồng. Và Thái Hân đã làm cái điều phản bội nhất. Là ký hợp đồng độc quyền với hãng phim không phải là hãng phim của chú Tính.

Thái Hân rời trường quay, đi xuống phòng mình nghỉ dành riêng cho mình. cô ngồi tựa lưng vào ghế. Mắt nhắm nghiền mệt mỏi.

Hôm nay cô rất mệt, lại phải diễn rất lâu dưới giàn đèn vừa nóng vừa chói, khiến cô thấy hoa mắt và nhức đầu kinh khủng.

Cô thư ký mang ly nước và khăn lạnh vào. Thái Hân vừa nhắm mắt vừa rút khăn áp lên mặt. Hơi lạnh làm cô dễ chịu một chút, nhưng không vì vậy mà bớt mệt. Cái mệt mỏi gần như triền miên, thấm vào tận tim mà không cách nào nghỉ ngơi được.

Cô vừa uống xong ly nước thì Diệp Hình đi vào. Anh nhìn cô một cách thông cảm:

– Em làm sao vậy? Mệt à?

– Dạ, em nhức đầu quá.

– Chắc em bị cảm đó.

Diệp Hình quay qua cô thư ký:

– Cô đi mua thuốc cho Thái Hân đi, thuốc cảm, nhớ kèm thêm thuốc bổ nghe.

Thái Hân lập tức cản lại:

– Thôi đừng mua, tôi sẽ về nhà nghỉ mà.

Diệp Hình lắc đầu:

– Em không có thời gian nghỉ đâu, uống thuốc cho lợi sức, tối nay em còn buổi họp giao lưu, em quên rồi sao?

Thái Hân ngồi thừ người, rồi kêu lên:

– Thế mà em quên mất, em chưa chuẩn bị gì cả.

Diệp Hình nhú mày:

– Anh đã báo với em tuần trước rồi mà.

– Nhưng em đi suốt nên quên hẳn luôn, làm sao bây giờ anh Hình?

– Câu hỏi em có mang theo không?

– Em để ở nhà rồi.

Diệp Hình nhìn đồng hồ, rồi lắc đầu:

– Em chỉ còn hai tiếng để chuẩn bị thôi, bây giờ em về nhanh lên đi.

Nghĩ tới chuyện trang điểm, rồi lại phải xuất hiện giữa đông người, Thái Hân thấy vô cùng mệt mỏi, cô nói như năn nỉ:

– Em có thể vắng mặt được không anh Hình? Hôm nay em mệt hết chọi nổi rồi.

Diệp Hình nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh:

– Vắng mặt à? Em có biết tầm quan trọng của buổi giao lưu này không? Cả ngàn người đợi em, rồi cả ban tổ chức chuẩn bị bao lâu, em phải xuất hiện để gây ấn tượng chuẩn bị cho bộ phim sắp ra, không thể mệt mỏi lúc này được.

Thái Hân thở dài không trả lời. Diệp Hình nói như giục:

– Em về nghỉ đi, bảy giờ xe sẽ tới đón em, nhớ là phải chuẩn bị tư thế, em thuộc câu hỏi chưa?

Thái Hân không dám nói là mình chưa hề đọc, cô gật đầu bừa, tới đâu hay tới đó, bây giờ cô mệt quá rồi, chỉ muốn nằm mà thôi.

Thái Hân để nguyên quần áo, tẩy trang qua loa, rồi ra xe. Bây giờ cô có xe đưa rước riêng, nên có tâm lý phó mặc cho tài xế. Trước kia cô nghĩ mình không cần thế này. Nhưng bây giờ mới thấy cần. Hôm nay quay ngoại cảnh, anh ta tự nhớ để đưa cô đến. Vì nếu đi một mình thì cô sẽ mệt vì tìm kiếm. Về đến nhà, để nguyên quần áo, nằm lăn ra giường nhắm mắt. Trong cảm giác nửa mê nửa tỉnh, cô chợt nhớ đến buổi giao lưu. Cô ngồi lên, bỏ qua bàn tìm tờ giấy ghi câu hỏi, rồi nửa thức nửa ngủ mà đọc.

Thái Hân định ngủ một tiếng sẽ thức dậy đọc tiếp. Nhưng cô vừa nằm một lát thì cô giúp việc đi lên, gọi vọng vào:

– Cô Hân ơi, có khách.

Thái Hân vẫn nằm yên, hỏi vọng ra:

– Ai vậy chị?

– Đạo diễn Diệp Hình đó cô.

“Trời ơi là trời” - Thái Hân rên thầm trong bụng, rồi cố ngồi lên. Sao giờ này anh ta không tranh thủ nghỉ ngơi, mà lại đến đây? Bộ anh ta không biết mệt sao?

Cô lách thếch đi xuống lầu. Diệp Hình đang ngồi dưới phòng khách. Nhìn thấy cô, anh chỉnh ngay:

– Mai mốt không được để bất cứ ai thấy em thế này, nếu không phải anh mà là một nhà báo thì sao? không được để người khác thấy mình mệt mỏi, lúc nào em cũng phải tươi mới được.

– Em là người chứ có phải thánh đâu, người thì cũng phải có lúc xuống dốc chứ anh.

Diệp Hình khoát tay:

– Em là người, nhưng không phải người trần thế bình thường, em là ngôi sao, mà ngôi sao thì lúc nào cũng phải chói sáng hơn thiên hạ. Cho nên trước mặt mọi người, lúc nào em cũng phải đẹp.

Thái Hân nói khẽ:

– Lúc bệnh thì không ai đẹp nổi đâu anh Hình ạ.

Diệp Hình nói như khẳng định:

– Nhưng em vẫn phải như vậy, em biết điều này không? Người ta quen nhìn em hoàn mỹ, chỉ cần thấy em xấu một lần thôi, người ta cũng đủ mất thần tượng rồi.

Thái Hân khẽ thở dài một mình:

– Để được làm thần tượng, cái giá phải trả đắt quá.

Diệp Hình mỉm cười:

– Nhưng bù lại, em sẽ được tôn vinh, anh đòi hỏi khe khát tất cả là cho em đó. Ngay cả chuyện tổ chức giao lưu cũng là nằm trong chương trình nhằm lăng xê em, vậy mà em bê bối quá.

– Em xin lỗi, anh tìm em có chuyện gì không?

– Anh đến tập trước cho em.

– Tập gì kia?

– Bây giờ thử tưởng tượng anh là khán giả, khi anh đặt câu hỏi, em phải trả lời thế nào? Đưa câu hỏi đây.

Thái Hân ngán ngẫm nhìn Diệp Hình:

– Anh hoạt động suốt ngày như vậy, không mệt sao? Sao anh không tranh thủ nghỉ một chút? Em tự lo được mà.

– Anh quen giờ giấc căng thẳng rồi, thấy em thế này anh không yên tâm, lên lấy câu hỏi đi.

Thái Hân quay đầu gọi chị giúp việc lên phòng cô lấy. Trong lúc ngồi chờ, Diệp Hình nói tiếp:

– Câu hỏi đưa trước chỉ có tính chất đối phó thôi, ngoài ra khán giả sẽ đặt

câu hỏi riêng cho em, lúc đó em cần phải trả lời vừa thông minh, vừa khiêm tốn, vừa dí dỏm, em phải thể hiện cho được các yếu tố đó, làm nổi không? Thái Hân lắc đầu:

– Em không biết, nhưng sẽ cố gắng:

– Cứ coi như em đang đóng phim đi, em thể hiện vai diễn tốt lắm mà, cứ vậy mà diễn đi, phải tạo ấn tượng về một cô gái thông minh, trong sáng và dễ gần, người ta thích như vậy đó. Còn nữa, phải thơ ngây như một đứa bé mới được.

Thái Hân lắc đầu nguầy nguậy:

– Khi đã như thế này rồi thì không ai thơ ngây nổi cả, làm như vậy không thật chút nào.

Diệp Hình cười lớn:

– Vậy em tưởng những vai diễn của em là thật hết sao, em có biết điều này không? Trên đời này làm gì có cái đẹp tuyệt đối, người ta phải tạo ra nó thôi, mà đã tạo thì có cái gì thật đâu.

Thấy điệu bộ ỉu rủ của cô, anh ngừng lại, rồi ra lệnh:

– Em uống thuốc tăng lực đi, bằng mọi cách em phải tươi tỉnh và sáng suốt trong vòng một tiếng, nếu cứ thế này thì em tự phá hỏng buổi giao lưu của mình đó.

– Cho em ngủ một chút được không anh Hình?

– Không còn thời giờ đâu em.

Diệp Hình nói một cách cứng rắn. Và khi chị bếp mang giấy xuống, anh bắt Thái Hân trả lời từng câu hỏi, sửa cho đến mức hoàn chỉnh cách trả lời cùng điệu bộ của cô. Sửa từng cái cười đến cách chớp mắt.

Thái Hân mệt đến đờ đẫn. Đến khi Diệp Hình về, thì cô chỉ lên nổi cầu thang và ngã người xuống giường một cách rã rời.

Bà Thái đi nhẹ vào phòng, thấy cách nằm của Thái Hân bà cũng không lo lắng hay ngạc nhiên như lúc đầu nữa. Từ lúc thành ngôi sao, con bé đã xa rời mẹ dần dần, như con chim mọc bộ cánh hoàn chỉnh. Cứ bay thẳng tới mà không cần mẹ bên cạnh.

Và người thay thế bà bên cạnh Thái Hân là đạo diễn Diệp Hình. Bà không ưa được anh, nhưng cũng không biết làm sao để tách Thái Hân ra khỏi anh ta.

Lúc biết Thái Hân ký hợp đồng độc quyền với hãng phim đó, bà hoảng đến muốn ngất đi. Sau đó thì chỉ còn biết chấp nhận, xấu hổ với chú Tính đến mức không dám nhìn, cũng không dám gặp mặt bà con bên chồng. Chỉ có Thái Hân là vô tư với việc làm của mình.

Bà nhìn đồng hồ. Canh còn nửa giờ mới gọi Thái Hân dậy. Đạo này bà chỉ có thể săn sóc những cái nhỏ nhặt như vậy mà thôi. Bà chuẩn bị sẵn bộ đồ cho cô. Rồi lay nhẹ chân cô:

– Dậy đi con, xe sắp tới rồi đó.

Thái Hân mở mắt ngồi lên. Rồi lại ngã trở xuống, tranh thủ thêm vài phút. Giọng cô nhỏ đến mức không nghe được:

– Chút nữa đi mẹ.

Bà Thái lắc đầu ngán ngẫm. Xót ruột. Giữa cái đề cho con gái sống thanh thản vô tư, với điều thứ nhất hơn.

Mỗi khi nghe bạn bè trầm trở về Thái Hân, bà thường im lặng. Thiên hạ chỉ thấy hào quang của cô, chứ đâu có biết đằng sau hào quang đó cô phải hy sinh như thế nào.

Nhìn đồng hồ. Thấy chỉ còn hai mươi phút bà chần chừ định gọi điện cho Diệp Hình, thì Thái Hân chợt ngồi bật dậy:

– Chết cha, trễ chưa mẹ?

– Còn hai mươi phút, con đến trễ mất rồi mẹ đã bảo người làm tóc về rồi.

Thái Hân ngồi lên, ngật ngư đi vào toilet. Cô vốc nắm nước lạnh lên mặt cho tỉnh. Rồi trở ra. Bà Thái chuẩn bị sẵn cho cô chén súp, cô chỉ kịp nuốt vội vàng, rồi ngồi vào bàn trang điểm.

Cô chỉ kịp làm qua loa. Rồi chạy bay xuống sân. Người lái xe đã chờ sẵn ngoài cổng. Khi ngồi vào xe rồi, cô mới có thời giờ lấy gương ra kiểm tra lại mặt mình.

Đến nơi thì vừa kịp lúc khai mạc. Diệp Hình và mọi người trong ban tổ chức đang lo lắng đợi cô.

Vừa thấy Thái Hân, Diệp Hình đã kéo cô ngay vào phía sau cánh gà, anh nhìn về mặt hồ hải của cô, nói như ra lệnh:

– Em phải cười lên, cười ngay lập tức, và giữ vẻ mặt duyên dáng cho đến hết phần giao lưu, cười đi.

Thái Hân hầy còn mệt đờ đẫn, nhưng cũng ráng nhếch thành nụ cười. Nhưng Diệp Hình lắc đầu không bằng lòng:

– Còn gượng gạo quá, không được, cười lại.

Lúc đó MC đã giới thiệu Thái Hân xong. Phía dưới sân khấu, tiếng vỗ tay nổi lên dòn dã chào đón. Thái Hân bước ra trong trạng thái bồng bênh như say sóng. Nhờ tập luyện nên nụ cười của cô rất tươi. Trông cô khả ái và duyên dáng như chẳng có chút gì mệt mỏi.

Khi Thái Hân bước ra, tiếng vỗ tay càng lớn như sấm. Cô thấy mình chào khán giả, cười và trả lời những câu hỏi, diễn tả nét mặt thật sinh động. Phía bên trong cánh gà, Diệp Hình nhìn ra một cách hài lòng.

Từ trước giờ, chưa có diễn viên nào có sức thu hút phi thường như thế. Nó tỏa ra từ ánh mắt, cái cười cho đến những cử chỉ bình thường, dù không cần cố gắng thì cô cũng đã duyên dáng. Cho nên dù biết cô rất mệt, anh cũng yên tâm cô sẽ làm được tất cả những gì anh yêu cầu.

Chợt Diệp Hình giật mình nhìn sững ra sân khấu. Thái Hân đang buông rơi

micrô, từ từ khút. Xuống, rồi ngất đi trong ta MC Thanh Hằng. Mọi người vội chạy ra đỡ cô. Từ phía dưới khán giả, tiếng lao xao nổi lên, ồn ào át hẳn tiếng xin lỗi của Thanh Hằng.

Phía dưới, các khán giả trẻ ủa lên sân khấu, cố tìm cách tiếp cận với ngôi sao. Ban tổ chức phải ngăn thành hàng rào bảo vệ. Sân khấu trở nên náo loạn chưa từng thấy. Buổi giao lưu thế là hỏng hết.

Cuối cùng rồi Thái Hân cũng được đưa vào bệnh viện. Lúc đó là gần vào khuya. Dãy hành lang trước phòng cấp cứu đang yên tĩnh, phút chốc bỗng trở nên ồn ào đông đúc. Đến nỗi các nhân viên y tế phải tìm cách giải tán đám đông để lập lại trật tự.

Thái Hân được chẩn đoán là suy nhược cơ thể. Cô bị ngất do quá căng thẳng. Và bắt buộc phải nằm nghỉ một tuần. Cho nên mặc dù còn bao nhiêu cuộc gặp và cả khối công việc đang chờ cô, Diệp Hình cũng buộc lòng phải hoãn lại tất cả. Kể cả điện thoại riêng của cô anh cũng quản lý.

Thái Hân chỉ nằm lại bệnh viện một đêm rồi về. mấy ngày ở nhà, được nằm yên tĩnh một mình, cô thấy nó quý và hiếm hoi vô cùng. Trước kia có bao giờ cô biết quý sự yên tĩnh thế này đâu.

13Chiều nay cô đang nằm nghe nhạc thì Diệp Hình đến. Anh tự cho phép mình lên phòng riêng của cô mà không có chút ái ngại. Và bà Thái, vốn đã quen nhìn thấy cảnh anh quản lý Thái Hân, nên cũng không còn thấy bức nữa, dù bà không thấy dễ chịu chút nào.

Diệp Hình bước vào phòng, thấy hoa chất đầy trên bàn, anh nheo mắt nhìn cô:

– Đến hôm nay mà vẫn còn người gởi hoa à? Người ta quan tâm đến em kỹ thật.

Anh tự nhiên kéo ghế đến ngồi bên cạnh giường:

– Hôm nay khỏe hẳn chưa, nhìn mặt em hồng lên một chút rồi đó.

– Em khỏe rồi, muốn đi chợ quá, nhưng mẹ em không cho. Này, anh trả điện thoại cho em đi, em muốn liên lạc với bạn bè cũ, để gì em có ngày rảnh để nói chuyện như bây giờ.

Diệp Hình lắc đầu:

– Chuyện tầm phào thì nói làm gì, để thời giờ đó em đầu tư cho kịch bản sắp tới thì hay hơn.

Thái Hân khẽ nhăn mặt:

– Giờ nghe nói đến kịch bản, em thấy sự quá, hình như em chưa đủ sức để duy cái gì cả.

– Em phải cố lên chứ, sao dễ buông xuôi vậy, em bây giờ không giống khi đến tìm anh lần đầu chút nào. lúc đó em đầy nhiệt tình và bản lĩnh.

– Có lẽ vì lúc đó em chưa hình dung hết áp lực mà một ngôi sao phải chịu.

Em đang tự hỏi tất cả những người thành đạt đều như vậy, hay chỉ riêng một

mình em phải làm việc hết công suất trong tay anh.

– Nếu có đòi hỏi cao, thì tất cả cũng vì em thôi.

Thái Hân im lặng một chút, rồi nói nhỏ:

– Anh có nghe dư luận gì về buổi giao lưu không? Thất bại hoàn toàn rồi phải không?

Diệp Hình lắc đầu, rồi cười lớn:

– Không, ngược lại, người ta quan tâm đến em hơn, quan tâm và thông cảm.

Thái Hân nghi ngờ:

– Thật không? Anh từng nói với em, một ngôi sao thì không được mệt mỏi như người thường mà, lúc nào cũng phải đẹp, lúc đó em muốn giữ cũng không nổi.

– Nhưng em không hề xấu trong đêm đó.

Thái Hân tư lự:

– Ai là vợ anh, người đó chắc phải hoàn mỹ lắm, không một phút nào được xấu trước mặt anh cả.

Diệp Hình chợt nhìn cô đăm đăm, cái nhìn thật kỳ lạ:

– Em nghĩ như vậy à?

Thái Hân hơi ngạc nhiên về thái độ lạ lạ đó. Từ trước giờ Diệp Hình chưa bao giờ có cái nhìn như vậy. Cô thấy lạ, nhưng không cảm nhận nổi đó là do mình gây ra, nên cô vẫn vô tư:

– Anh làm em nghĩ vậy, em chưa từng thấy ai cầu toàn như anh.

– Nhưng như vậy tốt chứ đâu có xấu.

– Em không nói là xấu, nhưng có lúc nó sẽ làm cho người ta mệt mỏi.

– Vậy em có bao giờ mệt mỏi vì anh chưa?

– Có, lúc nào anh cũng bắt em vượt lên cái thường tình. Thú thật là em bị áp lực quá mức.

Diệp Hình buông một tiếng cười:

– Nếu anh đòi hỏi sự hoàn mỹ, thì tất cả cũng vì em và cho em, anh muốn em là người tuyệt vời nhất mà anh biết.

Anh ngừng lại một chút, rồi nói đơn giản:

– Vì ngoài công việc, anh còn tình cảm nữa anh yêu em trên cả công việc, nhưng hôm nay mình không nói về công việc nữa nhé.

Thái Hân giương mắt nhìn Diệp Hình:

– Anh nói gì?

– Anh nghĩ là em nhận ra tình cảm của anh, những gì anh lo cho em vì tình yêu nữa, chứ không chỉ là công việc.

Thái Hân ngồi im nhìn Diệp Hình. Thật lạ, cô không thấy xúc động hay vui sướng. Chỉ có ngạc nhiên. Một người như Diệp Hình mà nói về tình yêu thì không ngạc nhiên sao được.

Và ngay lúc này, tự nhiên cô lại nhớ đến Tuấn Khương. Cô không hiểu tại

sao mình nhớ cái tên đó vào thời điểm này, và vì anh ta mà cô hoàn toàn không rung động trước cách tỏ tình của Diệp Hình.

Thấy vẻ mặt ngơ của Thái Hân, Diệp Hình trở nên lầm lì:

– Hình như em không tin, hay không quan tâm đến chuyện anh vừa nói. Em thấy điều đó cũng giống như khi anh nói về công việc phải không?

Thái Hân chống chế:

– Em không đánh đồng như vậy, chỉ thấy ngạc nhiên thôi.

– Ngạc nhiên khi nghe người khác tỏ tình với mình, chắc chỉ có mình em là như vậy quá Hân? Em là ngôi sao lạnh giá rồi.

Thái Hân buột miệng:

– Nếu em như vậy thì cũng là do anh cả.

Diệp Hình nhú mày:

– Em nói gì, có phải em trách anh không?

– Em...

Diệp Hình không để cô nói hết câu:

– Anh thích em ngay lần đầu tiên em đến gặp anh, em xin cơ hội nhưng không cầu cạnh, không có một nụ cười hạ mình hay lấy lòng, lúc đó anh nghĩ đây là một người rất đặc biệt, và suốt thời gian qua, anh đã làm tất cả để giúp em trở thành ngôi sao.

Anh ngừng lại, nhìn cô một cách sắc cạnh:

– Em không nhận ra điều đó sao? Có ai lo lắng cho một người đến mức như vậy, mà không phải vì tình cảm với người đó.

Thái Hân bàng hoàng ngồi im. Bây giờ cô thấy sợ, thấy bị áp lực mới. Và vì đã quá quen phục tùng, nên cô không thể có thái độ cụ thể.

Chưa bao giờ cô bị thụ động như thế này. Đến nỗi không thể nghĩ ra cái gì để trao đổi. Nhưng im lặng vì xúc động thì dứt khoát không phải.

Diệp Hình nhìn cô thật lâu:

– Hôm nay anh nói hết rồi, em nghĩ thế nào?

– Thú thật là bây giờ em không cảm nhận được cái gì hết, cho em xin lỗi.

– Tại sao phải xin lỗi, mà không là cái gì khác?

– Em không biết, bây giờ em đang bị rối, có lẽ em sẽ xác định lại mình vào lúc khác, khi nào em tỉnh táo.

Diệp Hình có vẻ không vui:

– Em cứ suy nghĩ, bao giờ xác định thì hãy trả lời anh, còn trong thời gian em im lặng, anh vẫn cư xử với em như trước, không có gì ảnh hưởng tới công việc cả.

Anh đứng dậy:

– Em nghỉ đi, anh về đây, tạm thời lúc này đừng nghĩ gì cả, cứ thư giãn cho khỏe hẳn đi.

– Vâng.

Thái Hân bước xuống, tiễn Diệp Hình ra cửa chứ không xuống nhà. Chờ anh đi xuống cầu thang rồi, cô đóng cửa lại, đứng dựa tường một cách lơ mơ. Thật kỳ lạ, không hiểu sao khi Diệp Hình tỏ tình, cô lại thấy một áp lực khủng khiếp.

Chắc chắn cô không dám từ chối, vì anh là cái bóng bao trùm cuộc sống của cô. Và vì không thể thoát ra cái bóng của mình, nên cô thấy nặng nề.

Tuấn Khương cho VCD vào máy, rồi trở lại ghế theo dõi màn hình. Đây là bộ phim mới phát hành của hãng Hoa Hồng, mà Thái Hân là diễn viên chính. Anh đã lặng lẽ mua ở một cửa hàng, chứ không đến rạp xem. Anh không muốn bất cứ ai bắt gặp mình quan tâm đến những bộ phim của Thái Hân, dù bất cứ hình thức nào.

Thật là một sự dối lòng kín đáo. Mà mãi đến tận giờ anh cũng còn phân vân. Không thể gạt bỏ cô ta ra khỏi ý nghĩ. Còn quan tâm bằng hết trái tim thì không dám. Trong tình cảm, anh thậm trọng hơn cả đối với sự nghiệp.

Mà Thái Hân thì đã thoát khỏi tầm tay, một khi đã trở thành ngôi sao, cô sẽ càng trở nên kiêu kỳ và đầy thù hận. Muốn giữ lại ý nghĩ tốt đẹp ở cô không phải là dễ.

Mãi suy nghĩ lan man, Tuấn Khương quên mất mình đang làm gì. Anh ngồi thẳng người lại, chăm chú theo dõi bộ phim. Đúng hơn là chỉ chú ý kỹ năng diễn xuất của Thái Hân. Và anh thừa nhận là cô đã cuốn hút hơn rất nhiều. Chợt có tiếng gõ cửa, rồi bà chị dâu dè dặt đi vào.

– Chú đang xem phim hả, chị vô được không?

– Được, chị vô đi.

Vừa nói Tuấn Khương vừa đứng dậy, kéo ghế cho chị ta. Giọng anh ân cần:

– Nếu chị thích thì lát nữa mang về phòng chị, khi nào rảnh thì chị xem lại.

– Mất công chú quá.

Cái cách rụt rè đó làm Tuấn Khương thấy tội. Anh đã đổi nhà một năm nay. Cả gia đình đều về đây. Nhưng bà chị dâu vẫn không quen được với sự sang trọng mới mẻ. Nhất là đối với anh, lúc nào chị cũng tôn sùng và dè dặt. Vì chị không thể quen được khoảng cách quá xa giữa chú em chồng và thân phận của mình.

Tuấn Khương đã cố gắng xóa bỏ khoảng cách đó, nhưng đến tận giờ anh cũng không làm được.

Cả hai ngồi xem phim. Chị Hòa nhìn cô diễn viên chăm chú, trán cau lại như cố nhớ:

– Cái cô này, chị nhớ đã gặp rồi, có phải cô ấy đến nhà mình một lần không chú Khương? Lúc đó nhà mình còn ở chỗ cũ, chị thấy cô ấy quen lắm.

– Và chị đã ngồi nói chuyện với cô ấy khá lâu, cô ấy tên Thái Hân, chị nhớ đúng rồi đó.

– Cái cô ấy diễn là do chú dạy à?

Tuấn Khương lắc đầu:

- Không bộ phim này không phải em đạo diễn, người khác.
- Vậy là cô không làm chung với chú nữa hả?
- Không chị ạ.
- Sao vậy chú? Làm diễn viên thì lúc đóng phim của người này, lúc thì của người khác à?
- Vâng.
- Sao cô không đóng phim của chú nữa? Chị thấy cô thật dễ thương.

Tuấn Khương mỉm cười, giọng thân mật:

- Có lần chị thường bảo em đừng quen với cô ta, sợ cô ta coi thường nhà mình, chị nhớ không?
- Nhớ chứ, mà mấy chuyện chị nói chú cũng nhớ nữa hả?
- Dạ. Vì chị nói đúng mà.
- Nhưng bây giờ nhà mình khác rồi, chú bây giờ thành đạt rồi, chú đâu có thua kém cô nữa.
- Vậy thì sao? Ý chị muốn em quen với cô ta phải không?

Chị Hòa cười bên lên như đứa trẻ:

- Chuyện của chú, chị đâu dám nói vào, tại chị thấy trong mấy người đến tìm chú, cô này hiền mà dễ thương nhất, nên chị có cảm tình. Cô chịu nói chuyện với chị, chứ không coi thường như mấy cô kia.
- Nhưng ví dụ cô ta trở thành người của gia đình mình, chị có thấy khó chịu không?

Chị Hòa nói khẽ:

- Chị sợ chú xấu hổ vì có bà chị dâu như chị sợ cô ấy coi thường chị, làm sao chị dám nói chuyện với cô ấy một cách bình đẳng được. Cô ấy cao sang quá mà.

Tuấn Khương khoát tay:

- Chị đừng nhìn người khác một cách xa vời, cho dù có là ngôi sao đi nữa, cô ấy cũng là người bình thường, em không muốn chị mặc cảm vậy đâu.

Chị Hòa ngồi im, Tuấn Khương cũng im lặng theo dõi màn hình. Một lát chị nói ngập ngừng:

- Có phải chú chọn cô Hân ấy không? Chị chưa bao giờ thấy chú nói nhiều về ai như vậy, chú thích cô Chi hay cô Hân?

Tuấn Khương cười thành tiếng:

- Mỹ Chi chỉ là người em đỡ đầu, không có gì đặc biệt cả.
- Vậy sao cô hay tới tìm chú vậy?
- Vì công việc, đơn giản là cô ấy cần em giúp, không giống như Thái Hân. Chị Hòa không hiểu không giống ở điểm nào, nhưng vì ngại Tuấn Khương nên không dám hỏi.

Thấy anh cứ nhìn chăm chú về phía màn hình, chị buột miệng:

– Chú cũng là đạo diễn, sao chú thích xem người khác diễn quá vậy, có phải chú chỉ thích xem một mình cô không?

Tuấn Khương quay lại, che giấu một sự chăm chú thái quá, anh nói hơi hờ hững:

– Em muốn rút kinh nghiệm cho các diễn viên khác.

– Nghĩ là dạy cho mấy người khác ấy à?

– Dạ.

Chị Hòa nhìn màn hình một lát rồi chép miệng:

– Con ai khéo để thật, đẹp gì là đẹp, không biết người hay tiên xuống trần nữa.

Cách nói chân chất làm Tuấn Khương mỉm cười một mình. Anh đã từng tiếp xúc với nhiều người đẹp, nên cái đẹp không làm anh lóa mắt đến ngẩn ngơ như bà chị dâu. Có lẽ vì vậy mà chị đâm ra có tâm lý sợ Thái Hân.

Bỗng nhiên anh thấy chùng lại. Tự hỏi mình có nên chủ động lên tiếng. Đến thời điểm này mà vẫn cứ đắn đo, liệu cái giá phải trả có đắt lắm không?

Nghĩ đến đó, anh lại thấy mình yếu hèn đến mức khó chấp nhận. Đã không dứt bỏ được thì chỉ còn cách tiến tới. Biết chắc là không dễ. Nhưng đối với Thái Hân, có bao giờ anh gặp chuyện gì dễ dàng đâu.

Thái Hân tì tay trên lan can, mắt nhìn xuống dòng nước loang loáng ánh đèn. Bên cạnh cô là Tuấn Khương đang im lặng, không nhìn cô. Gương mặt không có vẻ khó khăn như khi thường tiếp xúc với cô, mà có vẻ gì đó xa vắng rất khó nói.

Hai người đang ở trên tàu. Đến giờ Thái Hân cũng không hiểu tại sao mình nhận lời đến đây. Khi Tuấn Khương gọi điện hẹn, cô nghĩ anh lại thuyết phục chuyện hợp đồng độc quyền. Cô rất thích nhìn anh ta thất vọng vì mình., đó là lý do khiến cô nhận lời đi chơi với anh ta.

Chờ mãi không thấy Tuấn Khương nói gì, Thái Hân đành chủ động lên tiếng:

– Không lẽ anh hẹn tôi đến đây để ngắm cảnh, tôi bận lắm, không có thời giờ nhiều đâu, cần gì anh nói nhanh đi.

Tuấn Khương quay lại, lưng dựa vào lan can, anh đưa mắt nhìn cô thật lâu:

– Cô có biết bây giờ cô nói chuyện giống như một ngôi sao không? Một người nổi tiếng nhưng lại quá thiếu khiêm tốn, không hay đâu Thái Hân. Cô nghĩ rằng tôi cả mọi người đều cầu cạnh cô sao?

Thái Hân hơi cự mình hự hững. Đây là điều cô không thích nghe chút nào. Nếu biết anh ta gọi đến chỉ để tiếp tục giọng điệu đó thì chắc chắn là cô đã không tới rồi.

Cô trả lời ngang như cua:

– Quen rồi, tôi thích nói chuyện như vậy đó.

Tuấn Khương không trả lời, anh chuyển sang chuyện khác:

– Cô có biết tại sao tôi hẹn gặp nhau không?

– Tôi không biết chuyện gì, nhưng đừng có nói tới khuyết điểm của tôi và chuyện phim ảnh, bây giờ không cứu vãn gì được nữa đâu.

Tuấn Khương nhìn cô chăm chú:

– Thái Hân trả lời lạt lẽo:

– Ngay sau khi nói chuyện với anh tôi đó, tôi đã đến tìm ông Hình tôi bây giờ chỉ làm việc cho ông ấy thôi, anh không còn cơ hội bắt nạt tôi đâu. Hình như Tuấn Khương lặng người đi. Cô thấy anh ta cứ đứng im. Thật khoan khoái khi tận mắt thấy anh ta thất vọng.

Tuấn Khương mỉm cười thản nhiên:

– Cô nông nổi hơn tôi nghĩ nhiều, tôi không hình dung nổi Thái Hân có thể vì ghét tôi mà phản bội chủ của mình. Nhưng chắc ông ấy không giận cô đâu, ông ta thừa biết cô trẻ con mà. Chỉ có trẻ con mới dám làm những điều vô tình như vậy.

Anh cười nhẹ, nói thêm:

– Mà thậm chí cô cũng không hiểu hết việc mình làm là sốc nổi thế nào, nếu hiểu, chắc cô không dám đâu.

– Tôi chỉ hiểu một điều là tôi thích làm việc với những người tôn trọng tôi, biết đánh giá đúng tài năng của tôi.

Tuấn Khương nói tiếp:

– Và biết cách sử dụng tài năng đó một cách có lợi chứ gì? Nhưng tôi không đề cập chuyện đó ở đây, rồi cô sẽ thấy thôi, kinh nghiệm bằng nước mắt của mình bao giờ cũng có giá trị hơn những gì người khác nói. Rồi cô sẽ thấy, không xa đâu.

Thái Hân nói có chút nôn nóng:

– Nhưng anh gọi tôi đến để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để cho tôi một bài học? Tôi không hiểu tại sao anh và chú Tính, ai cũng thích bắt tôi học bài của các người hết vậy?

– Tại sao cô cứ sợ người ta phê bình mình, mà không sợ không có ai giúp mình điều đó?

Thái Hân cong môi lên định phản kháng, thì anh chặn lại:

– Cô có biết tôi làm tất cả cái đó vì cô không? Cả chú Tính nữa, nhưng cô đã đi quá xa rồi.

– Nhưng điều đó làm tôi hạnh phúc, chưa bao giờ tôi được hạnh phúc thế này.

Tuấn Khương nói với một chút mỉa mai:

– Chắc không?

Thấy Thái Hân không trả lời, anh hỏi gặng lần nữa:

– Chắc không?

Giọng Thái Hân hơi yếu ớt:

– Chuyện đó liên quan gì tới anh.

Tuấn Khương trầm ngâm nhìn mãi xuống dòng nước. Có vẻ như đắn đo một điều gì đó. Một lát sau anh nói như nói một mình, không hề đưa mắt nhìn cô lần nào:

– Làm việc căng thẳng đến nỗi ngất xỉu trên sân khấu, cái giá của một ngôi sao là vậy đó à? Anh ta khai thác khả năng của cô đến vắt kiệt cô như vậy à? Không phải tất cả các ngôi sao đều vậy đâu, cô đã hiểu sai về sự nổi tiếng rồi.

– Anh biết gì mà nói, tôi thích như vậy đó.

Nhưng Tuấn Khương vẫn nói như nói cho mình anh nghe:

– Một người thành đạt ngoài xã hội vẫn có thể có cuộc sống gia đình riêng, chứ không phải vắt kiệt sức cho công việc. Còn cô thì thế nào? Cứ hy sinh hết mình mà chẳng biết đến sự yên tĩnh riêng tư, tạo sao đại đột vậy, tại sao tự biến mình thành nô lệ của vinh quang chứ, cuối cùng cô sẽ được cái gì?

– Được điều tôi muốn, là không bị chà đạp.

– Cô phóng đại những gì cô trải qua khi làm việc với tôi, cô có biết nhiều người còn chịu bất công ghê gớm hơn không?

Thái Hân nhắm mắt, thở hắt một cái:

– Tại sao tôi phải đứng đây nghe anh nói chuyện vớ vẩn nhỉ? Thời giờ của tôi hiếm lắm.

Cô định bỏ đi, nhưng Tuấn Khương đã kéo tay cô lại:

– Không vớ vẩn đâu, cô có biết tại sao tôi mất công làm chuyện này không? Vì tôi không thể không quan tâm đến cô.

– Anh nói cái gì? - Thái Hân chợt trở nên dờ dẩn.

– Khi cô tới với anh ta, tôi tự bảo quên phắt cô đi, cô chẳng là cái gì trong cuộc sống của tôi, nhưng rồi tôi không gạt cô ra khỏi đời tôi được, vì vậy tôi chỉ có thể tiếp tục quan tâm đến cô, bây giờ thì hiểu chưa?

Thái Hân đứng im, trong phút chốc, cô bỗng nhớ lại những đêm chat trên mạng. Những tình cảm dờ dang, nỗi khát khao buộc phải quên lãng... tất cả trào lên như một cơn sóng dữ dội, khiến lòng cô toi bời cảm xúc.

Và rồi trong khoảnh khắc, lớp vỏ lãnh đạm rơi xuống, hết đường chống đỡ, cô để mặc cho nước mắt rớt lặng lẽ trên mặt.

Tuấn Khương cười khan:

– Tôi không phủ nhận là tôi thích cô khi phát hiện cô là người bạn trên mạng. Nhưng ngoài cái đó ra, tôi cũng không chịu nổi tính khí cao ngạo của cô, tôi buộc lòng phải kèm hãm cô lại, nếu không thì tôi sẽ là người khổ đầu tiên vì tính khí đó của cô.

Thái Hân lạt giọng:

– Tôi đã làm anh nghĩ như vậy sao?

Tuấn Khương buông một tiếng cười:

– Không chỉ riêng tôi, mà tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Cũng dễ hiểu thôi, cô lớn lên trong điều kiện thuận lợi, mọi cái đến với cô đều quá rực rỡ, làm sao cô chịu được cảm giác thua kém người khác. Trong khi tôi thì ngược lại.

Thái Hân kêu lên:

– Anh bảo tôi kiêu ngạo, nhưng có bao giờ anh nhìn lại mình không, anh đã cư xử với tôi thế nào.

Tuấn Khương không trả lời, chỉ im lặng nhìn Thái Hân như quan sát. Thật lâu anh mới nói điềm đạm:

– Tôi xuất thân trong một gia đình thế nào, cô biết rồi đó, đường tôi đi không trải nhựa sẵn như cô, cô có biết để vươn lên được, tôi đã phải làm việc cật lực thế nào không? Tôi đã từng bị chà đạp, từng nhẫn nhịn đến mức có lúc cảm thấy mình không phải là con người, tôi là như vậy đó.

– cho nên anh ghét tôi phải không?

Tuấn Khương lắc đầu:

– Chưa bao giờ tôi hình dung mình yêu phải một cô gái không cùng tầng lớp với mình, tôi muốn người đó phải thấp hơn tôi một cái đầu, cho nên khi biết mình thích cô, tôi luôn tìm cách gạt phắt đi, nhưng rồi tôi làm không được.

Thái Hân nói khẽ:

– Tại sao anh không tiếp nhận tôi?

– Cô đã nhìn thấy gia đình tôi rồi đó, cô có nhớ cái lần cô xông xáo đến nhà tôi không? Lúc đó tôi tự ái ghê gớm.

– Tự ái với tôi?

– Cứ nghĩ đến việc cô coi thường những người trong gia đình tôi là tôi đã phát điên lên.

– Tôi không hề nghĩ như vậy, tại sao tôi cứ bị gán ghép những cái mình không hề có chứ.

Tuấn Khương cười khẽ:

– Cô có biết lúc cô về rồi, chị dâu tôi nói gì không? Chị ấy gần như xin tôi đừng quen với cô, nếu tôi cưới một người vợ cao sang như vậy, chị ấy sẽ không dám sống trong gia đình tôi nữa.

– Vậy lúc đó anh nghĩ gì?

Thấy Tuấn Khương lặng thinh, cô hỏi lại:

– Vậy lúc đó anh nghĩ gì?

– Tôi nghĩ, một là anh phải tránh xa cô, hai là phải biến cô thành người khác, khiêm tốn và hiền đời, biết chia sẻ, biết thông cảm. Làm sao tôi dám đưa một người về gia đình, mà người đó coi thường người thân của tôi chứ. Anh cười lặng lẽ, rồi nói như nói một mình:

– Không bỏ được cô thì tôi bắt buộc phải chịu khó thôi.

Thái Hân thì thầm:

– Có lẽ tôi đã sai lầm rồi.

Tuấn Khương không nghe được, anh nói tiếp:

– Tôi thuyết phục chú Tính đừng nuông chiều cô, tôi muốn cô phải vào đời từ con số không như bao nhiêu người khác, phải bị vùi dập, bị chịu đựng, như vậy để mà hiểu giá trị của sự thành công. Nhưng tôi không ngờ cô đi quá xa như vậy.

Thái Hân cúi đầu lặng thinh. Nãy giờ nghe Tuấn Khương nói, cô cảm thấy tất cả đều bị đảo lộn. Những hận thù mà bao lâu nay cô ôm giữ một cách nhứt nhối, phút chốc trở nên vô nghĩa. Và cô bàng hoàng tiếc nuối cho những gì mình đã làm.

Bất giác cô ràn tựa nước mắt, giọng nghẹn cứng:

– Sao anh không nói sớm với tôi, trong khi tôi cứ chờ đợi, tôi cố tỏ ra bất cần để giấu đi mặc cảm bị coi thường. Anh nghĩ tôi cần vinh quang lắm sao? Anh và chú Tính, và cả Diệp Hình, cả mẹ tôi nữa, không ai hiểu tôi cô đơn đến mức nào.

Tuấn Khương quay lại nhìn cô một cách ngạc nhiên, anh định nói, nhưng cô lắc đầu ngăn lại, giọng đầy xúc động:

– Tôi đâu có cần làm ngôi sao, tôi chỉ muốn thành công vừa phải, và có được người mà tôi thích, nhưng rồi tất cả như vậy đó. Nhiều lúc tôi muốn bỏ tất cả, anh biết tôi mệt mỏi đến mức nào không?

– Vậy tại sao không bỏ tất cả đi, tại sao phai cố bắt mình chịu đựng, sao không thú nhận với tôi? Như vậy có phải hai chúng ta đều nhẹ nhàng hơn không?

– Làm sao tôi nói được, khi anh lúc nào cũng cư xử bất công với tôi, tôi làm tất cả là để trả thù anh đó, anh biết không?

Tuấn Khương lặp lại đầy vẻ ngạc nhiên:

– Trả thù tôi?

– Suốt một thời gian dài, tôi khổ sở vì bị anh đối xử bất công, anh ác lắm, tại sao lại chà đạp tôi để nâng Mỹ Chi lên chứ. Anh có biết để trả thù, tôi phải trả giá đắt thế nào không?

– Đó là việc cố trở thành ngôi sao chứ gì? Vậy rồi cô có thấy hạnh phúc không?

Thái Hân thú nhận thật lòng:

– Tôi mệt mỏi ghê gớm, có lúc chỉ muốn quay trở lại làm người vô danh, tôi không ngờ cuộc sống của một ngôi sao là phải hy sinh quá nhiều như vậy.

Tuấn Khương lắc đầu:

– Cô bị kiệt sức vì cô gặp một người như Diệp Hình. Trong tay anh ta, không một ngôi sao nào có thể có cuộc sống riêng tư cả.

Anh im lặng một chút, rồi khẽ cười:

– Tôi rất lạ là tại sao anh ta làm người đại diện của cô, vị trí của anh ta đâu

phải là làm những chuyện như vậy.

Thái Hân lắc đầu:

– Tôi cũng không biết, khi tôi đến gặp anh ấy xin một vai diễn, anh ấy nhận tôi, và trở thành người hướng dẫn của tôi.

– Cô khờ đến mức không hề tự hỏi vì sao anh ta tự cho mình quyền lực với cô, cuối cùng cô cũng chưa hề trưởng thành.

Vừa nói anh vừa làm một cử chỉ bất ngờ, là kéo Thái Hân về phía mình, choàng tay qua lưng cô một cách tự nhiên và thận trọng. Thái Hân hoàn toàn không có ý nghĩ phản đối. Điều này cũng tự nhiên như thể nó phải xảy ra. Và cô thấy mình yếu đuối hơn bao giờ hết.

Bất giác cô gục mặt trong ngực Tuấn Khương, lặng lẽ chảy nước mắt:

– Tôi phải làm sao đây? Bây giờ tôi chỉ muốn bỏ hết, anh ấy đòi hỏi cao quá, tôi theo không nổi. Ngay cả khi anh ấy tỏ tình, tôi cũng thấy hoảng sợ.

Tuấn Khương lập tức đẩy Thái Hân ra, nhìn chăm chăm vào mặt cô:

– Đã xảy ra chuyện đó rồi sao? thì ra là vậy.

Thái Hân đứng không muốn vững, cô vịn tay vào lan can, vẻ mặt tối tăm:

– Anh thất vọng về tôi phải không? Và bây giờ anh hối hận vì đã nói ra phải không?

Tuấn Khương nheo mắt nhìn xa:

– Tôi chỉ muốn biết cô phục tùng hay phản kháng anh ta, cô sẽ như thế nào đối với người quản lý mình đây?

– Tôi không yêu anh ấy. Từ lâu rồi tôi vẫn nghĩ nếu có người yêu, thì tôi sẽ nghĩ về anh, nhưng thái độ anh làm tôi mất hy vọng.

– Cho nên cô chấp nhận anh ta như một điều hiển nhiên, vì anh ta là người bảo trợ cô?

– Tôi không biết.

– Cô không muốn nói thật với tôi, chứ không phải là không biết.

Thấy Thái Hân không trả lời, giọng anh đành thếp hơn:

– Lúc trước tôi chỉ nghĩ là anh ta quản lý cô vì công việc, chứ không ngờ lẩn sang cả tình cảm, cô có người bảo trợ hay thật, bảo trợ từ A tới Z.

Câu cuối cùng Tuấn Khương nói với một chút mỉa mai. Điều đó làm Thái Hân thấy khổ sở vô cùng. Cô nói như muốn khóc :

– Anh đâu cần phải châm biếm như vậy.

Tuấn Khương hơi hối hận về thái độ của mình. Anh im lặng một lát, rồi nói nhẹ nhàng hơn :

– Tôi xin lỗi. Có lẽ tôi không nên nổi nóng như vậy.

Thái Hân nhìn xa xăm trên sông:

– Ước gì trước kia anh cũng nhẹ nhàng với tôi như vậy.

Tuấn Khương quay mặt chỗ khác, bây giờ anh thật sự không biết nói gì nữa.

Thái Hân đã đi quá xa như vậy, ngoài ý nghĩ của anh. Nên anh không muốn

mình phản ứng hồ đồ. Cách hay nhất là chấm dứt cuộc nói chuyện ở đây. Anh ngẩng mặt lên, nhìn cô một cách cương nghị:

– Về chứ?

Thái Hân thật sự không muốn về lúc này. Nhưng Tuấn Khương đã nói như vậy, tự ái không cho phép cô ở lại. Cô gật đầu ngay:

– Hẹn gặp lúc khác vậy.

Cả hai đi xuống tầng dưới. Tàu vẫn chưa cập bến, nên hai người ra lan can đứng chờ. Cả hai im lặng nhiều hơn nói. Vì bây giờ không ai còn tâm lý để nói chuyện nữa.

Tuấn Khương đưa Thái Hân về. Nhưng không vào nhà. Đây là lần đầu tiên anh có cử chỉ săn sóc cô. Nhưng mà cũng hết sức xa vời. Những gì Thái Hân làm khiến anh trở nên thận trọng, chứ không còn ý nghĩ xông xáo mạnh mẽ nữa.

Anh không biết rằng thái độ đó làm Thái Hân rất buồn. Cô thấy sao mình long đong trong chuyện tình cảm quá. Không biết là tối nay Tuấn Khương có say không? Sao anh đối thái độ như chong chóng vậy?

Thái Hân rất muốn gọi điện hỏi cho ra lẽ. Nhưng vì tự ái, cô cố bỏ ý định đó. Với Tuấn Khương, cô luôn phải tự trọng, nếu không sẽ bị coi thường. Còn ở Diệp Hinh thì không cần phải như vậy.

Buổi sáng, ánh nắng chiếu vào phòng, làm thành một vệt sáng tròn tròn nhảy múa trên bàn. Hôm nay là chủ nhật. Trong căn phòng yên lặng này có một vẻ thanh bình hiếm thấy. Khi trên giường, Thái Hân còn nằm ngủ vui. Hiếm có buổi sáng nào cô tự cho phép mình nghỉ ngơi lâu như vậy.

Thái Hân chợt giật mình tiếng chuông reo báo giờ inh ỏi bên bàn. Cô ngóc đầu dậy, định ngồi lên. Nhưng rồi lại lười biếng quơ lấy chiếc gối ôm vào lòng. Cố níu kéo cảm giác êm ái của giấc ngủ chưa đủ.

Nhưng cô chẳng nằm được bao lâu. Vì có tiếng gõ cửa phòng. Rồi cái giọng quen thuộc của chị bếp vang lên bên ngoài:

– Cô Hân ơi, có khách.

Thái Hân vừa nhắm mắt, vừa hỏi vọng ra:

– Ai vậy chị?

– Người này là đạo diễn Tuấn Khương đó cô.

Thái Hân mở choàng mắt, cái tên Tuấn Khương làm cô có cảm giác vô cùng bối rối. Nhất là mình đang ở tình trạng này.

Cô bước xuống giường, thò đầu ra cửa dặn chị bếp:

– Nói anh ấy chờ em dùm nghe chị.

– Dạ.

Thái Hân trở vào. Vội vã thay áo. Mười phút sau cô ngồi trước gương, phân vân có nên trang điểm một chút hay không. Cuối cùng cô thoa nhẹ chút son lên môi. Cô đi xuống nhà dưới mà tâm trạng có gì đó như mất bình tĩnh.

Hoàn toàn không giống như tiếp những người khách khác.
Trông cô hơi bối rối khi ngồi xuống đối diện với Tuấn Khương. Và anh nhận ra ngay điều đó. Anh hỏi thẳng thắn:

– Có phải tôi làm mất giấc của cô không? Cô chưa thức à?

Thái Hân gật đầu:

– Lâu lắm rồi tôi mới được rảnh như sáng nay.

– Vậy có định dành trọn buổi sáng để ngủ không?

– Thôi khỏi.

– Hoàn toàn không mệt chứ?

– Vâng.

– Sáng nay tôi muốn mời cô đi uống café, kèm theo một điều kiện.

Thái Hân hơi nhướng mắt:

– Điều kiện gì?

– Tắt máy, và hủy tất cả những cái hẹn khác, dĩ nhiên là chỉ trong buổi sáng thôi.

– Sáng nay tôi không có cuộc hẹn nào cả.

– Tốt.

– Còn anh?

– Tôi cũng vậy.

Thấy Thái Hân còn ngồi yên, anh nhắc khéo:

– Cô cứ việc chuẩn bị, tôi sẽ chờ.

Thái Hân vẫn ngồi yên. Cô chột buột miệng.

– Anh đến đây, chú Tính có biết không?

Tuấn Khương nhướng mắt:

– Tại sao phải hỏi như vậy?

Thái Hân chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông gọi cửa. Chị bếp từ nhà sau vội vã đi ra sân.

Hai người tự nhiên im lặng. Thái Hân hơi lo, bây giờ cô không muốn có bất cứ ai tới quấy rầy. Nhất là lúc này.

Không đầy năm phút, vị khách ấy đã vào đến cửa. Thái Hân nhìn thấy anh từ ngoài sân. Đó là Diệp Hình. Tự nhiên cô thở dài, rồi lên nhìn qua Tuấn Khương.

Anh cũng đã thấy Diệp Hình. Khuôn mặt trong một thoáng sầm lại lạnh lùng. Nhưng vốn không phải là người non yếu. Anh lấy lại vẻ tự nhiên, gần như sẵn sàng đón nhận vị khách khó ưa kia.

Diệp Hình đã vào nhà. Phải nói là anh không giấu được ngạc nhiên khi thấy Tuấn Khương. Hai mắt anh mở lớn. Rồi một bên mắt nhướng lên, dầy về gai góc. Nhưng sau đó, về gai góc lập tức biến mất.

Anh cười chào Tuấn Khương với vẻ hồ hởi:

– Lâu quá không gặp, lúc này thế nào?

– Vẫn bình thường.

Tuấn Khương nói và đứng dậy, chìa tay ra. Hai người bắt tay một cách lịch sự vừa phải. Trong mắt nhìn nhau không giấu được vẻ lãnh đạm.

Có mặt Diệp Hình, tự nhiên Thái Hân trở nên thụ động kỳ lạ. Cô ngồi im như cô ngốc. Như đứa con gái nhút nhát chưa từng là ngôi sao của đám đông. Trông cô như không còn là cô nữa.

Tuấn Khương đưa mắt nhìn Thái Hân. Anh không mù đến nỗi không thấy cử chỉ thụ động ấy. bất giác môi anh mím lại, cô nén một cái nhìn giận dữ. Và anh quay mặt chỗ khác để đỡ chướng mắt.

Diệp Hình chỉ nhìn sơ cũng biết Thái Hân đang khó xử đến nhường nào. điều đó làm anh thấy khoan khoái. Anh không biết Tuấn Khương đến đây làm gì. Nhưng Thái Hân có vẻ rụt rè như thế, có nghĩa là cô sợ anh. Nghĩa là anh luôn có uy lực với cô.

Tâm lý thắng thế đó làm anh tự tin đến mức không thềm ngán Tuấn Khương. Và anh chủ động bắt chuyện một cách thoải mái.

Giọng điệu có chút bề trên của Diệp Hình làm Tuấn Khương tức điên người. Nhưng anh giấu cảm giác đó dưới một phong thái nhẹ nhàng trầm tĩnh, vốn là ưu điểm của anh. Thậm chí anh chỉ cười khi Diệp Hình dựa ngửa người raghê, giọng thân mật một cách cố ý:

– Bộ phim vừa rồi của anh có phong cách mới đấy, tiếc là diễn viên còn yếu quá, cô ta đảm đương không nổi một vai lớn như vậy. Nhưng nhìn chung cậu cũng đã thành công.

– Chỉ một diễn viên thì chưa đủ sức quyết định tầm vóc một bộ phim, và lại tôi có khuynh hướng khai thác sao đảm đương vai chính thì sẽ có ấn tượng hơn. Dù sao anh cũng đừng nên hảy hoại tài năng của người khác, uống lắm. Người ta hơn thua nhau cũng là ở cách biết sử dụng tài năng đó.

Thái Hân hơi ngọ nguậy người. Đâu có nhất thiết phải hạ người khác kiêu đó. Cô hiểu tính anh rất rõ. Anh đang cố ý hạ Tuấn Khương, trong đó có sự kiêu hãnh là anh đang nắm chắc một ngôi sao trong tay. Điều mà Tuấn Khương đã dễ vượt mất.

Cô biết Tuấn Khương rất dị ứng với cung cách ngạo nghễ đáng ghét đó. Và lên nhìn qua anh. Thấy cái nhìn nghiêm nghị của anh, cô cụp mắt xuống bối rối.

Rồi anh thản nhiên nhìn qua Diệp Hình:

– Đó chỉ là một trong nhiều yếu tố khác, tài năng của chính mình mới là quan trọng.

Diệp Hình tức ngấm ngấm, nhưng không biết trả đũa thế nào. Anh hiểu ẩn ý của Tuấn Khương. Nếu nói thẳng, anh ta sẽ nói thế này: “Năng lực nghề nghiệp của anh kém quá nên phải biết cách sử dụng tài năng của người khác để làm thành công của mình.”

Ý nghĩ đó làm Diệp Hinh bức bối vô cùng, anh bèn tìm cách chấm dứt câu chuyện. Bằng cách quay qua Thái Hân:

– Sáng nay anh đưa em đến gặp giám đốc, chú ấy nhắc em đó.

Ban đầu Thái Hân không hiểu, cô hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Sao bắt ngờ vậy anh, chú đâu có hẹn trước gọi điện hẹn trước. Mà chuyện đó cũng rất hiếm hoi. Cho nên cái hẹn bắt ngờ này làm cô thấy ngỡ ngàng.

Và cô không hiểu sự im lặng của Diệp Hinh. Cô lặp lại:

– Chú đâu có hẹn trước.

Diệp Hinh nói thản nhiên:

– Anh vừa gặp chú lúc nãy, có việc đột xuất.

Thái Hân không hiểu ý đồ của Diệp Hinh. Nhưng Tuấn Khương thì hiểu.

Anh rất muốn cho anh ta một đám. Nhưng chỉ lặng lẽ nhìn Thái Hân, dò xét thái độ của cô.

Chính cái nhìn của anh làm cho Thái Hân hiểu mơ hồ. Và cô đâm ra hoài nghi Diệp Hinh. Nhưng theo thói quen, cô không biết làm gì để phản đối anh. Mà cứ ngồi im một cách lưỡng lự.

Diệp Hinh lần tới:

– Em thay đồ đi, mình còn nữa giờ đó.

Đúng là một kiểu đuổi khách mất dạy, một hành động hết sức kém văn hóa. Không thể chấp nhận được ở một người có cương vị như vậy. Nhưng Diệp Hinh đã làm một cách hết sức thản nhiên. Khiến nó gần như rất bình thường. Tuấn Khương cố kềm chế cơn giận. Ít nhất anh không thể nhắc lại cái hẹn lúc nãy. Không thể tỏ ra giành giật với Diệp Hinh. Không thể làm cái điều mà anh cho là hạ tiện. Nên anh chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn Thái Hân. Nhưng quyền quyết định cho cô.

Thái Hân thấy lúng túng thật sự. Cái nhìn dò xét của Tuấn Khương có một uy lực nào đó khiến cô thấy mình có lỗi. Cô không muốn đi với Diệp Hinh chút nào. và rất mong Tuấn Khương nói một điều gì đó cản lại. Chẳng hạn như xin lỗi Diệp Hinh vì đã hẹn trước. Nhưng anh cứ im lặng làm cô không thể mở miệng từ chối Diệp Hinh.

Cử chỉ lúng túng của cô không qua khỏi mắt Diệp Hinh. Anh nhanh chóng hiểu ngay, rằng cô ngán sự có mặt của anh lúc này. Điều đó làm anh bị chạm tự ái. Và anh nhìn cô thúc giục:

– Nhanh đi Hân, chú Hùng chờ đây, không có thời giờ lâu đâu:

Thái Hân đành quay qua Tuấn Khương:

– Em xin lỗi, chú Hùng gọi em chắc là...

Cô lúng túng im bật, không biết nói thế nào.

Trong một thoáng, ánh mắt Tuấn Khương lóe lên một tia dữ dội. Anh nhìn chăm chăm Thái Hân một cách giận dữ. Nhưng vẫn im lặng.

Cái nhìn đó làm Thái Hân vội cup mắt né tránh, khổ sở. Lần đầu tiên cô thấy

mình vụng về như con ngốc. Cô bị áp lực của Diệp Hình đến nỗi không dám chống đối anh ta.

Cô kín đáo nhìn Tuấn Khương. Chờ phản ứng của anh. Nhưng anh đã khoát tay điềm nhiên:

– Hân có việc cứ đi, anh cũng bận vài việc phải đi ngay đây, hôm nào rảnh gặp lại.

Thái Hân chưa kịp nói gì thì anh đứng dậy:

– Chào nhé.

Anh quay qua Diệp Hình, chìa tay ra:

– Chào.

– Chào.

Và trước cái nhìn thất vọng của Thái Hân, anh thản nhiên ra về.

Còn lại hai người, Thái Hân nhìn thẳng vào mặt Diệp Hình:

– Có phải chú Hùng không hề gọi em không? Không có việc gì hết phải không?

Diệp Hình thông thả dựa ngửa ra ghế:

– Em muốn biết, nhưng có phải là em đoán đúng không?

Diệp Hình thông thả gật đầu:

– Đúng, chú Hùng không có hẹn gì cả.

Môi Thái Hân run run tức giận:

– Sao anh lại nói như vậy?

– Em không thích à?

Thái Hân lặng im. Không dám trả lời. Và Diệp Hình cười khan một cách khó chịu:

– Anh rất lạ vì anh ta đến tìm em. Có phải ông Tính bảo anh ta đến không?

– Em không biết.

– Vậy anh ta nói gì? Mục đích đến đây là gì?

Thái Hân không đời nào dám nói thật chuyện này, cô lắc đầu:

– Em không biết, anh ấy chỉ mới tới, chưa kịp nói gì cả.

– Thật à?

– Vâng.

Diệp Hình nghiêng đầu suy đoán:

– Chắc ông Tính muốn bắt em lại chứ gì, em bây giờ nổi quá, ông ta nghĩ lại thấy hối hận chứ gì.

– Em không biết.

– Chú cháu trong nhà, nếu muốn gì thì cứ nói thẳng với em, tại sao phải nhờ anh ta nhỉ?

– Thật tình là em không biết, em sẽ hỏi chú em sau.

Diệp Hình chột nhìn thẳng vào mặt cô:

– Nếu thật là như vậy, em có muốn trở lại với anh ta không?

Thái Hân bậm môi:

– Em có bao giờ lệ thuộc vào anh ấy đâu mà bảo trở lại.

Diệp Hình gật gù:

– Tốt.

Rồi anh lại nhìn cô một cách dò xét không giấu:

– Theo anh thấy thì hình như em có vẻ muốn anh ta ở lại lắm, anh đến không đúng lúc phải không?

– Đâu có.

– Nghe nè Hân, anh nâng em lên được thì cũng hủy hoại em được, đừng có tư tưởng phản bội nhé.

– Nhưng em có làm gì đâu. Sao tự nhiên anh nói như vậy?

– Anh nói trước thế đó, nếu em manh nha ý nghĩ phản bội thì hãy bỏ dứt đi.

Thái Hân khẽ thở dài. Rồi cô nói lảng qua chuyện khác:

– Anh tìm em có chuyện gì không? Sáng nay em nhớ là không có hẹn với ai cả mà.

Diệp Hình châm điều thuốc, nói thông thả:

– Bộ tới anh là chỉ có công việc thôi à? Anh muốn rủ em đi uống café.

Và anh nhìn Thái Hân chăm chăm, như ngăn trước sự từ chối:

– Sáng nay em đâu có làm gì phải không?

Thái Hân cố tìm cách tránh né:

– Lâu lắm rồi em không mua sắm, hôm nay em muốn đi siêu thị với mẹ.

Diệp Hình khoát tay, nói tỉnh bơ:

– Chiều đi cũng được, sáng nay đi uống café với anh, anh có chuyện muốn nói.

“Lai nói đến chuyện đó rồi, ôi trời ơi!”. - Thái Hân rên thầm trong bụng.

Trong khoảnh khắc, cô thấy buổi sáng nay nặng nề không thể tưởng. Từ giờ đến trưa, cô phải kéo lê thời gian một cách buồn chán thế này, thật khổ sở.

Cô lên phòng thay đồ, rồi đi với Diệp Hình. Anh đưa cô đến café sân thượng. Sáng chủ nhật nắng đẹp. Ngồi trên cao nhìn xuống dòng người ngược xuôi dưới đường. Nhưng cô không thưởng thức được sự nhàn nhã của mình. mà tâm trạng cứ trĩu nặng chán nản.

Nhìn Diệp Hình khuấy đều ly café trước mặt anh. Nhìn dáng vẻ ung dung của anh, tự nhiên cô nhớ lại cảm giác trước kia. Mỗi lần đi với anh là một cảm giác tin tưởng, thần tượng. Bây giờ nó mất lúc nào cũng chẳng hay.

Nhường chỗ là sự căng thẳng mệt mỏi.

Diệp Hình hoàn toàn không biết tâm trạng của cô. Anh hỏi một cách nghiêm chỉnh:

– Em suy nghĩ xong chưa, có thể trả lời được chưa?

“Đến lúc không thể né tránh được rồi, ôi trời ơi, trời ơi là trời”

Thay vì trả lời ngay, Thái Hân cứ ngồi im, không ngót kê trời một cách vô

ý thức. Nhìn mắt cô, người ta có cảm tưởng cô đang nghe tuyên án hơn là thưởng thức lời tỏ tình.

Cử chỉ thần thờ đó làm Diệp Hình hơi cau mặt:

– Em làm sao vậy Hân?

– Em... đang suy nghĩ.

– Nói kiểu đó, có nghĩa là em chẳng quan tâm đến tình cảm của anh, không một mảy may nào.

– Em...

– Nếu lòng em có một cái gì đó, thì em cũng đã không cư xử với anh như vậy. Tất cả những gì em làm đối với anh chỉ là nghe lời và sợ anh, anh đâu có muốn như vậy.

– Nhưng anh đã làm như vậy.

Thái Hân buột miệng nói. Rồi im bật, hỏi hân.

Diệp Hình nghiêng đầu nhìn cô:

– Có nghĩa là em chỉ sợ chứ không yêu anh, em sợ vì anh là người...

Anh ngừng lại, khẽ nheo mắt suy nghĩ, tìm một khái niệm thích hợp. Nhưng anh chưa nghĩ ra được thì Thái Hân đã nói trước:

– Một người bảo trợ, một ông bầu, một người đại diện, người đỡ đầu và là người em phải nhớ ơn đến chết.

Diệp Hình cau mặt:

– Dữ vậy đó hả?

– Mà thật ra khái niệm nào cũng đúng cả.

– Nói thẳng ra là em không yêu anh?

– Vâng.

Khi nói xong, Thái Hân thở phào nhẹ nhõm. Chính cô cũng không ngờ mình trả lời cái điều kinh khủng đó một cách nhẹ nhàng như vậy.

Cô hồi hộp chờ phản ứng của Diệp Hình. Nhưng thật lạ, anh có vẻ tỉnh bơ.

Thậm chí gật gù:

– Anh cũng đã đoán như vậy.

– Đoán như vậy mà anh vẫn không bỏ cuộc sao?

– Anh chưa bao giờ bỏ cuộc giữa chừng, dù trong bất cứ chuyện gì, thôi được, sẽ không nói chuyện này nữa, anh sẽ chờ em.

Rồi anh nói qua chuyện khác, như thế chuyện vừa rồi cũng là một trong những chuyện trong chương trình mà anh phải giải quyết. Thái Hân ngồi im nghe mà thấy lòng mình như đeo đá.

Tối ấy Tuấn Khương gọi điện cho cô. Giọng anh có vẻ rất lạnh lùng:

– Bây giờ cô có bận gì nữa không?

Thái Hân hiểu anh muốn ám chỉ chuyện gì. Cô nói như thanh minh:

– Tôi xin lỗi, nhưng tôi rất muốn gặp anh để nói chuyện.

– Có cần thiết không?

– Rầy cần, tôi chờ anh suốt cả ngày nay đó.

– Vậy sao không gọi cho tôi?

Thái Hân lặng thinh. Chính cô cũng không hiểu tại sao mình chỉ chờ chứ không khi nào chủ động với Tuấn Khương. Và cô vụt nhận ra mình thật thiếu sót. Lẽ ra cô phải chủ động gọi điện xin lỗi mới phải.

Giọng Tuấn Khương vang lên, có một chút gì đó như là giận:

– Có phải một ngôi sao thì chỉ quen để người khác tìm đến mình không?

Đừng đem cách đó ra cư xử với tôi, tôi sẽ không chấp nhận đâu.

Thái Hân khò sở:

– Anh luôn giữ thành kiến với tôi, cả bây giờ cũng vậy.

Tuấn Khương im lặng một chút, rồi nói ngắn gọn:

– Tôi đang ở quán Thủy Tiên, nếu muốn gặp tôi thì hãy đến đây.

Nói xong anh tắt máy. Thái Hân hơi sững sờ ngồi im. Cô nhìn mãi chiếc máy trên tay mà không thấy gì. Lòng tự hỏi đó có phải là cách cư xử của Tuấn Khương không. Anh tự cho phép mình quyền thô bạo như vậy sao? Thái Hân rất muốn không đến. Cô không cách nào chấp nhận được thái độ gay gắt đó. Và cô cứ lưỡng lự tự hỏi mình có nên phục tùng anh ta hay không.

Cô ngồi nhìn mãi lên đồng hồ. Một giờ. Rồi hai giờ trôi qua. Giờ này chắc Tuấn Khương đã về rồi. Anh sẽ không chờ cô lâu như vậy. Anh không gọi điện nhắc, chứng tỏ là bất cần cô đến hay không. Có bao giờ Tuấn Khương thích gặp cô đến mức nôn nao quay quắt đâu. Tình yêu cứ như một trò đùa. Thái Hân đứng dậy, quyết định sẽ đi ngủ. Nhưng rồi một cảm giác nôn nao không sao tả được, khiến cô bật ngồi lên, hồi hã thay đổi.

Cô đến café Thủy Tiên, ngó quanh tìm kiếm. Tuấn Khương vẫn còn ngồi ở đó. Điều đó làm Thái Hân tự nhiên thấy muốn khóc. Anh có thể lặng lẽ chờ. Chứ nhất định không gọi điện nhắc. Tự nhiên cô thấy hối hận vì mình đã chống đối rất vô ích.

Cô đi đến bàn Tuấn Khương. Anh đứng dậy kéo ghế cho cô. Nhưng không nói gì. Thái độ lặng lẽ đó làm cô đâm ra không biết nói gì. Cô chỉ gọi nước rồi cũng ngồi im.

Mãi thật lâu Tuấn Khương mới lên tiếng:

– Cuối cùng cô cũng đến, đấu tranh tư tưởng xong rồi à?

Thái Hân xụ mặt:

– Anh nói gì?

Tuấn Khương nói chậm rãi:

– Một ngôi sao quen được sẵn đón, tôi không làm như vậy, và tự hỏi cô có chịu được hay không?

– Lúc nào anh cũng nhìn tôi nghi kỵ, vậy thì anh tìm đến tôi làm gì, sao không im lặng luôn đi.

- Nãy giờ ngồi đây chờ cô, tôi cũng đã tự hỏi như vậy. Tôi không hiểu tại sao tôi không can đảm bỏ mặc cô, dù cô luôn làm tôi dị ứng.
- Dị ứng?
- Đúng, tôi không đồng ý tất cả nhưng việc cô làm, những gì cô nghĩ. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao người ta bảo tình yêu là oan nghiệt.
- Anh cười khẽ, rồi nói tiếp:
- Nghe thì có vẻ nặng nề, nhưng thật là vậy tình yêu không lãng mạn như tôi tưởng, mà là cái gì đó dẫn dắt người ta hành động một cách ngốc nghếch.
- Thái Hân định nói thì anh khoát tay chặn lại nói tiếp:
- Cũng như nãy giờ tôi chờ cô như một thằng ngốc, nó làm tôi nổi điên chứ không có chút gì lãng mạn cả.
- Thái Hân khẽ thở dài một mình. Khi Tuấn Khương nói ra, cô cũng vô tình đồng ý với anh. Rằng tình yêu là oan nghiệt. Và cô không hiểu nổi tại sao anh với cô như mặt trăng với mặt trời, mà cô lại thấy muốn được ở gần anh như vậy.
- Nghĩ như vậy, tự nhiên Thái Hân thấy buồn vô cùng. Và cô chống cằm nhìn xuống ly nước, đáng điệu ử rữ.
- Tuấn Khương gọi thêm ly cafe cho mình. Rồi quay lại, im nhìn Thái Hân.
- Một lát sau anh mới lên tiếng:
- Cô nghĩ gì mà quyết định đến đây? Tôi biết cách nói chuyện của tôi làm cô ghét, cô đã không đến để trả lời tôi, sao cuối cùng đổi ý vậy?
- Thái Hân trả lời với vẻ ử rữ:
- Anh biết rồi, còn hỏi làm gì? Cũng như anh không về vậy.
- Tuấn Khương gật gù, nhưng vẻ mặt vẫn không dịu đi:
- Đúng, tôi cố ý ở lại chờ cô, tôi muốn biết cô kiên gan đến đâu. Mình hiểu nhau quá phải không?
- Anh đột ngột đổi đề tài, giọng khẳng khái:
- Tại sao sáng nay cô cư xử như vậy? Thật khó mà tha thứ, cô coi thường tôi đến mức vậy sao?
- Thái Hân ngược lên nói nhanh:
- Không phải, tôi không nghĩ như vậy, lúc đó tôi...
- Tuấn Khương ngắt lời cô bằng một cái vỗ vào ban khá mạnh. Cử chỉ đó làm Thái Hân hoảng hồn giương mắt nhìn anh. Anh cũng nhìn lại cô với vẻ giận dữ:
- Cô biết tôi ghét cái gì. Vậy mà cô vẫn làm, lúc sáng tôi cố kèm lắm mới có thể về nhẹ nhàng như vậy.
- Tôi xin lỗi, lúc đó tôi không biết phải làm thế nào.
- Cô sợ anh ta hay là coi thường tôi?
- Tôi rất muốn anh ở lại, tôi...
- Muốn tôi ở lại bằng cách đó à? Thật không thể tưởng tượng nổi cách yêu

của cô.

Thái Hân lắc đầu khổ sở:

– Tôi biết anh rất giận tôi, biết tôi có lỗi, vì vậy mà tôi gặp anh để xin lỗi.

Tuân Khương lạnh lùng:

– Tôi không cần xin lỗi, đối với tôi, đừng bao giờ gây ra vắn hơn là hối hận, tôi muốn cô giải thích việc làm của cô.

Thấy Thái Hân không nói được, anh nói tiếp:

– Cô bị anh ta khống chế vì cái gì?

Thái Hân nói nhỏ:

– Tôi không biết, lúc sáng tôi không muốn đi với anh ta, nhưng vì nghĩ là chú Hùng...

Tuân Khương ngồi ngả ra phía sau, cười khinh bỉ:

– Chú Hùng hoàn toàn không hện gì cả, anh ta tìm một cái cớ để kéo cô đi mà thôi, đúng không?

– Nhưng lúc đó...

– Cô có nghi ngờ, nhưng cô vẫn không dám phản đối, dù cô có thể tìm cả ngàn lý do để từ chối.

Anh ngừng lại, rồi nói chậm rãi:

– Tôi rất kinh ngạc khi cô chấp nhận được một tính cách như vậy, nếu không có chuyện này, tôi còn đánh giá anh ta rất cao.

Thái Hân nói một cách mệt mỏi:

– Anh coi thường anh ấy lắm phải không?

Tuân Khương không trả lời. Chỉ cười, nụ cười nói lên tất cả ý nghĩ của anh.

Trong đó có cả sự tức giận không nói ra.

Thái Hân chợt cảm thấy xấu hổ kỳ lạ. Thế là cô im lặng nhìn xuống ly nước.

Không có lời nào để bào chữa cho hành động của mình.

Giọng Tuân Khương vang lên, cứng rắn:

– Vậy rồi từ đây về sau cô sẽ như thế nào đây?

Thái Hân ngược lên:

– Anh muốn nói gì?

– Nếu hện hò với tôi mà anh ta gọi, cô sẽ hủy cái hện đó không thương tiếc, có phải sẽ tiếp tục như vậy không?

– Ô, không, không bao giờ.

Tuân Khương cười một tiếng như không tin:

– Nhưng nó đã xảy ra rồi.

Giọng anh trở nên dứt khoát:

– Nghe này Thái Hân, tính tôi không thích lấp lửng, nếu tôi có người yêu, thì người đó phải cư xử đúng mực người yêu, chứ không phải nửa vờ như vậy.

– Trong chuyện tình cảm, tôi không hề nửa vờ.

Tuấn Khương cười lạnh:

– Nhưng cô đã hành động như vậy, cô làm tôi cảm thấy tôi không có chút ảnh hưởng nào đối với cô cả.

– Tôi biết lúc sáng tôi không đúng, lần sau tôi sẽ không để xảy ra như vậy nữa.

– Đây là lần thứ nhất, tôi sẽ xem như không có gì hết, nhưng nếu có lần thứ hai, tôi sẽ không khoan nhượng đâu.

Thái Hân định nói thì anh khoát tay chặn lại:

– Còn nữa, tôi rất rạch ròi giữa tình cảm và công việc, tôi hoàn toàn không có ý định bắt cho được cô, giống như cái kiểu Diệp Hình giành giật ngôi sao. cho nên cô không cần phải lựa chọn giữa hai hãng phim.

Thái Hân nói khẽ:

– Anh không muốn làm việc với tôi sao? Đúng hơn là không muốn gần tôi cả trong công việc, không có sao?

Tuấn Khương nhún vai:

– Ai lại không muốn ở gần người yêu, nhưng tôi không có ý định giành giật kểu kờ cục đó.

– Anh không giống anh ấy, mà như vậy thì thật đáng ghét, anh làm tôi tự ái.

– Nếu có vậy thì xin lỗi.

Thái Hân im lặng một chút, rồi lên tiếng:

– Cuối cùng anh gọi tôi ra đây chỉ để trách chuyện lúc sáng phải không?

Tuấn Khương cười một tiếng:

– Chính xác là hỏi tội.

Tự nhiên Thái Hân cũng cười, cô rất thích cách nói đó, cô gật đầu như thừa nhận quyền lực đó:

– Thế đã hỏi xong chưa?

Tuấn Khương nhún vai:

– Tôi không có thói quen thù dai.

Thái Hân hỏi nghiêm trang:

– Có thật sự anh bỏ qua chuyện lúc sáng không? Anh không giận tôi chứ?

– Hoàn toàn không, vì đây là lần thứ nhất.

– Anh lúc nào cũng cư xử với tôi như một ông thầy cả.

Cô đổi giọng, trở nên nghiêm nghị như một ông thầy:

– Lần thứ nhất tôi bỏ qua cho em, nếu em còn tái phạm, tôi sẽ phạt nặng hơn.

Tuấn Khương cười lớn khiến Thái Hân cũng cười theo. Không ai để ý đến những bàn xung quanh.

Lúc mới đến, Thái Hân có tâm trạng rất nặng nề. Nhưng bây giờ thì vô cùng thoải mái. Tuấn Khương không giống Diệp Hình, anh luôn biết cách biến một cuộc nói chuyện nặng nề trở nên nhẹ nhàng. Và anh nhìn vấn đề một

cách cởi mở hơn Diệp Hình rất nhiều. Chính vì vậy mà cô thấy vui khi ở bên anh.

Cô chợt nghiệm ra một điều. Thật ra cuộc sống đâu có cái gì quá nghiêm trọng. Và trong bất cứ chuyện gay go nào, nếu mình nhìn nó một cách nhẹ nhàng thì chính mình cũng thấy như vậy.

Tuần Khương hơi nghiêng tới phía trước, gõ nhẹ nhẹ chiếc ly của Thái Hân:

– Nghĩ gì vậy?

Cách hỏi âu yếm đó làm Thái Hân thấy xúc động, cô cũng trả lời trông không:

– Không nghĩ gì cả.

– Khuya rồi, về vậy.

Lúc này Thái Hân mới nhớ, cô nhìn đồng hồ mà thấy tiếc. Mới ngồi chút xíu đã khuya rồi. Nếu biết vậy lúc này đến sớm hơn.

Khi hai người ra ngoài thì dãy xe đã trống trơn. Chỉ còn lác đác vài chiếc.

Tuần Khương đưa mắt tìm:

– Xe cô để đâu.

– Tôi đi taxi tới.

Tuần Khương nheo mắt một cái:

– Vậy là muốn tôi đưa về chứ gì?

Thái Hân hơi quẽ, cô lập tức phải đổi:

– Tại lúc này không dám chạy nhanh nên đi taxi cho tiện chứ bộ.

– Nói cách nào cũng là muốn gặp tôi thôi.

– Hừ.

Thái Hân thò tay định nhéo Tuần Khương. Nhưng bị anh giữ lại, và cố ý để yên thật lâu. Cuối cùng cô phải giật ra:

– Đồ quỷ.

Tuần Khương chỉ cười chứ không nói gì. Anh bước tới dẫn xe. Rồi quay lại cô:

– Có muốn đi đâu nữa không?

– Khuya rồi, đi đâu nữa bây giờ.

Tuần Khương lại không trả lời. im lặng một lát, anh lại lên tiếng:

– Sao này giờ không ôm tôi, tôi rất ghét khi người yêu ngồi phía sau mà chẳng đụng chạm gì đến tôi.

Thái Hân bật cười khúc khích. Rồi dấn mạnh vào vai anh:

– Đồ quỷ.

Bất giác cô bạo dạn vịn áo Tuần Khương. Nhưng anh đã nắm tay cô, đặt lên chân mình. và cô cũng không phản đối cử chỉ đó, lần đầu tiên cô thấy Tuần Khương con nít chứ không phải chỉ là ông cụ như ngày thường. Nhưng cô thích như vậy hơn.

Đêm ngoài đương gió mát rượi. Àu ập mặt lên vai anh, cô im lặng cảm nhận là

mình đang hạnh phúc. Đây là điều mà trước kia cô đã từng mơ. Chỉ khác là lúc đó nó xa vời chứ không gần gũi như bây giờ.

Khi xe ngừng trước cổng nhà cô, Tuấn Khương vẫn ngồi yên trên xe:

– Vô đi.

Thái Hân vịn cổ xe, khẽ vẫy tay:

– Hẹn gặp lại.

– Bao giờ?

– Khi nào anh muốn.

Rồi cô quay lưng đi về phía cổng. Nhưng Tuấn Khương đã xuống xe, anh đi theo phía sau cô:

– Thái Hân.

Thái Hân quay lại, ngạc nhiên:

– Sao anh không về?

Tuấn Khương không trả lời, chỉ kéo tay cô đi đến đứng dưới giàn hoa giấy.

Chỗ này tối hẳn so với phía ngoài đường. Thái Hân hồi hộp đứng im. Cô không ngóc đầu lên không biết anh muốn làm gì. Cũng không ngờ anh tấn công nhanh như vậy. Nhưng cô không hề muốn từ chối điều này.

Cô nhắm mắt nghe hơi thở trên môi mình. Người ta có thể hôn nhau tuyệt vời ngoài đời chứ không phải chỉ như phim ảnh.

Đêm đã khuya, nhưng biệt thự Thùy Dương vẫn còn ồn ào, với những dãy đèn sáng rực, ánh sáng hắt ra sân, cả vườn hoa như càng trở nên lộng lẫy trong đêm.

Trong gian tiền sảnh, tiếng nhạc dịu dặt trầm mặc. Từng đôi đi nhau đi trong điệu slow buồn buồn. Những người khách còn lại ngồi rải rác trong bàn, uể oải nhìn những đôi nhảy đẹp.

Càng về khuya, không khí càng trầm lại hơn, nhưng khách chưa ai có ý định về. Sau buổi tiệc, người ta thích ở lại khiêu vũ. Thường là đến nửa đêm cuộc vui mới chấm dứt.

Ở góc phòng, Tuấn Khương dìu Thái Hân đi theo tiếng nhạc thật chậm. Tối nay Thái Hân đến đây với tư cách là người yêu của đạo diễn Tuấn Khương, vì cô không quen và cũng không cùng giới với chủ nhân.

Thái Hân không hề nói với Hiệp Hình về buổi tiệc này. Nhưng lúc đến thì vô tình lại có mặt anh ta. Suốt buổi tối Thái Hân đã tìm cách né anh ta, mà Diệp Hình thì hình như đến đây để tranh thủ với những quan hệ làm ăn mới, nên anh ta cũng không có thời giờ quan tâm đến Thái Hân.

Cả hai không để ý đến ai, ngoài hai người với nhau. Từ tối giờ anh và cô gần như nhảy liên tục. Nhưng cả hai không ai cảm thấy mệt.

Tuấn Khương nhìn xuống Thái Hân. Hàng mi cong cong của cô tạo cho khuôn mặt một vẻ quyến rũ đặc biệt, bất giác anh kéo cô vào người sát hơn.

Thái Hân hơi ngạc nhiên vì cử chỉ đó, nhưng cũng không phản đối. Cô hơi

gục đầu trên vai anh, nói nhỏ:

– Anh biết này giờ em nghĩ gì không?

– Nghĩ gì?

– Em đang nhớ lại buổi sáng đến hãng phim chú Tính, và bị anh quát cho một trận vì tội đi trễ.

– Những chuyện như vậy mà nhớ lâu vậy sao? Rồi sao nữa?

– Này giờ nhảy với anh, nhớ lại chuyện đó, em thấy hãy còn lạ lùng, trước đây em không bao giờ nghĩ mình có thể thân nhau được, nói gì là...

– Anh hiểu rồi, nhưng anh không có cảm giác lạ lùng như em, vì anh biết anh thích em, và anh tự tin là em không từ chối.

– Hừ, sao anh biết em không từ chối?

– Anh nghĩ vậy.

– Tự tin quá mức.

– Ừ.

Thái Hân đập lên vai Tuấn Khương một cái. Và ngay lúc đó, bản nhạc cũng chấm dứt. Cô thấy Diệp Hinh đi về phía mình, chắc chắn là anh ta đã thấy cử chỉ thân mật đó. Anh ta thoáng cau mặt, đi thẳng đến hai người, nhìn Tuấn Khương một cách khó chịu, nhưng miệng vẫn cứ cười:

– Xin lỗi, cho phép mời cô Hân bản này nhé.

Tuấn Khương khẽ nhún vai:

– Xin mời.

Rồi anh đi về bàn. Diệp Hinh không hề nhìn theo, mà chủ động choàng tay ngang lưng Thái Hân:

– Em nhảy với anh ta suốt buổi tối, không thấy mệt à?

– Không, thật ra em cũng có nghỉ đó chứ.

– Nhưng rất ít.

– Em cũng không biết nữa.

– Như vậy nghĩa là sao?

– Anh muốn hỏi gì?

– Em thừa biết anh muốn hỏi gì mà, em không hề quen biết chủ nhà, em cùng đến với anh ta, suốt buổi tối chỉ ở bên cạnh anh ta, cái đó chưa đủ nói lên điều gì hay sao?

Thái Hân rất muốn phản ứng, nhưng không hiểu sao cô chỉ nói ừ xù:

– Em không hiểu anh muốn nói gì?

Diệp Hinh nhìn thẳng vào mắt cô:

– Giờ thì anh không chờ được nữa đâu, tối nay em phải dứt khoát, không được né tránh nữa.

Thái Hân chớp chớp mắt nhìn chỗ khác:

– Nhạc ồn quá, đừng nói chuyện nữa anh nói.

Thái Hân không biết mình đã tự hại mình. Vì nói dứt câu là Diệp Hinh đã kéo

cô ra khỏi sàn nhảy. Cô cố rút tay lại:

– Em muốn nhảy mà anh, chuyện gì thì để lúc khác nói.

– Anh không có thời giờ.

Vừa nói Diệp Hình vừa luồn lách đi ra. Bị giữ chặt tay, Thái Hân buộc lòng phải đi theo. Ra đến ngoài, cô đưa mắt tìm Tuấn Khương. Nhưng ánh sáng chói mắt nên cô không thấy được gì, đành đi theo Diệp Hình một cách khờ sở.

Diệp Hình kéo cô ra tuốt ngoài sân, chỗ bệng đá đặt ven lối đi. Ôu vị trí này, bất cứ ai trong nhà nhìn ra cũng có thể thấy. Rõ ràng anh cố ý cho Tuấn Khương chứng kiến tất cả. Anh ta đẩy Thái Hân ngồi xuống một cách thô bạo:

– Em có biết tối nay em làm mất mặt anh không? Tại sao em hẹn với anh ta mà không nói với anh?

– Đó là chuyện riêng của em, chẳng lẽ em không thể có đời tư sao anh?

Nói xong câu đó, Thái Hân ngồi im, cô hơi run vì sự bạo dạn của mình. Từ đó giờ cô chỉ quen làm theo lệnh Diệp Hình, nên bây giờ phản kháng, cô thấy thật căng thẳng.

Diệp Hình ngồi xuống, quất mắt nhìn Thái Hân:

– Vậy có nghĩa là em thừa nhận sự phản bội phải không?

Thái Hân rất muốn nói “cái đó không phải là phản bội”. Nhưng cô không đủ sức mở miệng. Ngồi ở đây cô rất sợ mọi người thấy cộng với thái độ gay gắt của Diệp Hình, khiến cô thấy vô cùng căng thẳng, chỉ muốn tìm chỗ khác, hoặc bỏ vào nhà. Nhưng cô không thể đề nghị hai chuyện đó, nên chỉ biết ngồi im.

Diệp Hình tiếp tục cái giọng gay gắt:

– Em có biết em làm vậy là bôi nhọ anh không, em thuộc quyền phản lý của anh, thế mà công khai xuất hiện với hắn, mà hắn lại là người đối nghịch với anh, em quên em là ai rồi.

Thái Hân nói khẽ:

– Sao anh uan trọng hóa vấn đề vậy.

Một ngôi sao như em, làm bất cứ chuyện gì cũng gây sì - căng- đàn, rồi người ta sẽ đồn là em bỏ anh để cặp kè với đạo diễn Tuấn Khương, còn gì là danh dự anh chứ.

Thái Hân nhìn Diệp Hình một cách kinh ngạc, cô không ngờ anh nhìn vấn đề một cách quan trọng như vậy. Cô kêu lên:

– Anh quan trọng hóa vấn đề rồi. Đây là chuyện cá nhân của em mà.

Diệp Hình cau có:

– Chuyện cá nhân, có nghĩa là em nói thêm ta?

Thấy Thái Hân không trả lời, anh nói thêm.

– Em yêu anh ta, hay là muốn trở lại với hãng phim của chú em, đừng quên

ai là người nâng đỡ em là người vô danh, đừng có phải ơn như người ta phải bụi đất Thái Hân.

Thái Hân làm thinh, gì chứ nói đến khía cạnh đó, thì cô hết đường chống đỡ.

Diệp Hình nheo mắt:

– Em nợ anh nhiều lắm, nợ tình cảm, nợ công danh và cả tiền bạc, em sẽ trả anh cách nào đây.

Thái Hân phát rồ lên với những lời buộc tội. Cô chưa biết nói gì thì tiếng

Tuấn Khương vang lên phía sau:

– Hai người ở đây mà tôi tìm mãi, về bây giờ chưa Hân?

Thái Hân quay phắt lại nhìn. Cô thấy Tuấn Khương đang đứng ngay phía sau cô, nhìn cô chăm chăm. Và khi quay đầu như vậy, mắt cô nhìn thấy những người trong nhà đang nhìn ra. Cô chợt hiểu mình đang bị dòm ngó như thế nào. Diệp Hình nói đúng, một ngôi sao như cô thì làm bất cứ chuyện gì cũng là đề tài cho mọi người bàn tán.

Lúc này, có thể người ta đang chờ xem cô sẽ làm gì với hai đạo diễn đang dang dở vì cô. Ý nghĩ đó làm cô thấy vô cùng khó xử.

Tuấn Khương điềm đạm nhắc lại:

– Anh muốn đưa em về, khuya rồi Hân.

Rõ ràng Tuấn Khương muốn tỏ rõ quyền lực của mình. Bây giờ, khi đã thật sự là người yêu, anh không nhường bộ Diệp Hình nữa, cũng không cho cô quyền chọn lựa. Mà yêu cầu một cách dứt khoát. Thái Hân hiểu tâm lý đó, nhưng lúc này bị Diệp Hình khống chế, cô không dám công khai mối quan hệ với Tuấn Khương trước mặt anh ta. Cô không đủ sức chịu ý Tuấn Khương.

Diệp Hình cũng biết có bao cặp mắt quan sát ba người, nên anh không cho phép mình thua cuộc, anh nhìn Thái Hân một cách áp đảo:

– Anh chưa nói chuyện xong, không được bỏ đi, đừng có coi thường anh như vậy.

Tuấn Khương cười khan:

– Em cần nói chuyện riêng thì anh sẵn sàng chờ, nhưng khuya rồi, không nên ở lâu quá phiền chủ lắm. Anh cho em hai mươi phút nữa đó.

Nghe nói như vậy, Diệp Hình đứng bật dậy.

– Vậy thì về, về ngay bây giờ, trên đường đi anh sẽ nói chuyện với Đoạn tiếp này mấy sis thấy tên Tuấn Khương này kẻo đến kéo hông ra luôn đó ..

Tuấn Khương quát mắt nhìn Diệp Hình, cười khẩy:

– Có cần tranh giành kiểu đó không? Đừng làm trò con nít nữa.

Diệp Hình như bị khiêu khích, anh nóng nảy quay phắt lại Tuấn Khương.

– Mày muốn gì. Muốn đánh nhau tại đây không?

Nghe câu đó, Thái Hân sợ muốn đứng tim. Cô càng lo hơn khi thấy Tuấn Khương im lặng cười áo ra, như sẵn sàng đánh nhau ở đây. Cô quýnh quýng

nói lớn:

– Đừng làm vậy anh Khương. Kỳ lắm anh biết không?

Khuôn mặt Tuấn Khương đỏ bừng, chúng tỏ anh rất tức giận. Nhưng giọng nói vẫn điềm đạm. Chỉ hơi gằn một chút:

– Anh không quan tâm chuyện đó có kỳ hay không, điều mà anh quan tâm là thái độ mất dạy của anh ta.

– Mày.

Diệp Hình nắm tay thành nắm đấm, bước tới một bước. Khiến Thái Hân sợ hãi cả người, cô kéo tay anh lại, lắp bắp:

– Đừng có làm vậy em sẽ về với anh mà.

Tuấn Khương nhú mày:

– Em nói gì?

Thái Hân quay qua nhìn anh một cách khổ sở, rồi cụp mắt xuống:

– Em xin lỗi, anh về trước đây, ngày mai em sẽ gặp anh, em sẽ giải thích với anh.

Tuấn Khương lạnh lùng:

– Hoặc là em về ngay bây giờ với anh, hoặc là không bao giờ gặp nhau nữa, suy nghĩ kỹ đi rồi quyết định.

Diệp Hình buồn nắm đấm xuống, cười đắc thắng. Rồi nắm tay Thái Hân kéo về phía mình:

– Mày thua rồi, đừng bao giờ tìm cách tiếp cận Thái Hân, nhớ đấy.

Tuấn Khương mím môi không trả lời. Anh đứng sững nhìn theo cái dáng lှ်nh quှ်nh của Thái Hân. Bất giác anh cười gằn một cái. Rồi đi nhanh vượt lên hai người, mà không quay đầu lại nhìn ai.

Anh đi thẳng về nhà. Suốt trên đường đi, khuôn mặt vẫn bất động, những cảm xúc không thể nói bằng lời làm bùng bùng cả người.

Buổi tối, anh ngồi một mình trong phòng hút thuốc. Suy nghĩ về tất cả những gì Thái Hân làm tối nay. Sau đó anh bình tĩnh nghiêng người tới lấy khung ảnh cô, khung ảnh mà anh vẫn hay đặt trước bàn làm việc, anh thản nhiên gỡ nó ra vất vào sọt rác. Rồi thản nhiên lên giường nằm, không suy nghĩ vương bận nữa.

Sáng hôm sau, khi anh thức dậy thì đã thấy Thái Hân ngồi trong phòng. Cô chống tay lên bàn, dáng điệu ủ rũ mệt mỏi. Lần đầu tiên Thái Hân vào phòng anh như thế này, có lẽ cô sợ anh sẽ không tiếp, chuyện đó là tất nhiên rồi.

Tuấn Khương bước xuống giường. Nghe tiếng anh, Thái Hân ngẩng đầu lên, quay lại với vẻ lo âu.

Tuấn Khương hỏi trống không:

– Đi đâu vậy?

Giọng Thái Hân hơi run :

– Em đến để giải thích chuyện hôm qua.

- Đêm qua cô không nghe tôi nói gì sao, hoặc là về chung, hoặc là không bao giờ gặp lại, không nhớ câu tôi nói thật hả?
- Em nhớ, lúc đó em khổ sở vô cùng, nhưng em không thể làm khác được.
- Nhớ vậy rồi thì còn tới đây làm gì?
- Em muốn giải thích với anh, tại vì...

Tuấn Khương khoát tay:

- Khỏi giải thích, khỏi nói gì hết, về đi.

Thái Hân ngồi im cố tìm cách để nói. Nhưng đầu óc cứ rối tung. Dù đêm qua cô đã sắp xếp rất nhiều, vậy mà bây giờ vẫn không biết bắt đầu từ đâu. Và cô chỉ biết ngồi im.

Tuấn Khương cũng im lặng quan sát Thái Hân. Nhìn mặt cũng biết cô ta bị khủng hoảng, bị mất ngủ. Nhưng anh không vì vậy mà động lòng, hay có ý định tha thứ.

Cả hai ngồi im như vậy thật lâu. Cuối cùng Thái Hân lên tiếng:

- Em biết là hôm qua anh rất giận em, nhưng em cũng có cái khổ của em, nếu hôm qua em không về với anh ta, thì anh ta sẽ không để yên cho em và anh đâu.

Tuấn Khương cười gằn:

- Cô sợ anh ta đến vậy à?
- Em không biết nói thế nào, nhưng dù sao...
- Thôi đủ rồi Hân, nghe cô nói nữa chắc tôi điên lên mất. Tôi đã cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh khi thấy cô, đừng có thử thách kiên nhẫn của tôi nữa, về đi.
- Em không về, nếu anh không nghe em nói cho hết.
- Không cần nói đâu, mà cũng không cần giải thích, thậm chí tôi cũng không muốn cô xuất hiện trước mặt tôi nữa, hiểu không?
- Em biết.
- Biết thì về đi, đừng có để tôi quát tháo lên thì xấu hổ cho cô đó, dưới nhà còn nhiều người lắm.
- Em biết anh giận em, nhưng chuyện gì cũng có thể giải thích, dù muốn dù không anh cũng phải nghe em nói chứ.

Tuấn Khương nhún vai:

- Cô lì ngoài sự tưởng tượng của tôi.

Anh bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài, quay lưng về phía Thái Hân. Thái độ dứt khoát như để cô tự hiểu mà ra về.

Nhưng anh càng làm như vậy thì Thái Hân lại càng lo lắng tuyệt vọng. Và càng quýnh quáng muốn năn nỉ. Cô đến phía cửa sổ. Nhưng chỉ dám đứng một khoảng hơi xa. Giọng cô khàn khàn mất hết vẻ tự tin vốn có:

- Với anh ta, em sợ nhất là chuyện ơn nghĩa, lúc trước khi anh ra, anh ta vạch cho em thấy em đã mang nợ anh ta ra sao. Nợ cả tình, tiền và công

danh. Tất cả những gì em có bây giờ là do anh ta cho...

Nói đến đó, cổ họng cô nghẹn cứng muốn khóc. Nên phải im lặng để trấn tĩnh.

Cô không thấy được cặp mắt Tuấn Khương sáng quắt lên một tia dữ dội. Răng nghiến lại như có thể nghiền nát một viên đá. Nhưng anh chỉ đứng yên, không hề phản ứng.

Thái Hân cố trấn tĩnh nói tiếp:

– Khi anh ta nói như vậy, em không thể mở miệng được, vì tất cả những cái đó đều đúng, tất cả những gì vướng mắc đều do tự em gây ra cả. Anh có thể thông cảm được điều đó không?

Cô ngừng lại chờ Tuấn Khương nói, nhưng anh vẫn cứ lặng thinh, bắt buộc cô phải nói tiếp:

– Em biết em không được để tình cảm xen lẫn với công việc, chuyện đó em rất rạch ròi. Nhưng anh ta thì không như vậy, anh ta không muốn em có đời tư nào khác ngoài anh ta.

Tuấn Khương rất muốn quát vào mặt Thái Hân để cô đừng nói nữa. Cách giải thích đó không những không làm anh thông cảm, mà chỉ chọc cho nổi điên thêm. Nhưng anh vẫn cứ không trả lời. Độc thoại mãi rồi cô ta cũng phải xấu hổ mà đi cho anh đỡ căng thẳng.

Thái Hân không hiểu tâm lý đó, cô nói tiếp với giọng rụt rè:

– Em không yêu anh ta, và rất mệt mỏi khi ở gần anh ta, em biết có lúc phải nói ra điều đó, nhưng hôm qua em rồi quá. Không phải em coi nhẹ tình cảm của anh, mà là em không thể thoát khỏi anh ta.

– Suốt đời à?

– Không, em không muốn dính dáng tới anh ta nữa.

Tuấn Khương cười gằn:

– Cô bắt tôi phải nghe chuyện vợ vắn của cô bao nhiêu nữa đây?

Anh quay lại, nhìn thẳng vào mặt Thái Hân:

– Người ta chỉ có thể tha thứ một lần thôi, tôi cũng vậy, tôi quyết định sẽ cắt đứt với cô, điều đó làm tôi thấy dễ chịu hơn là cứ theo đuôi cô và anh ta. Cô cũng hãy quen với ý nghĩ của tôi đi.

Thái Hân nói một cách hời hợt:

– Chuyện đó không đáng để anh dứt khoát đâu, sao anh coi nhẹ tình cảm quá vậy?

Tuấn Khương nhìn cô, đôi mắt như tóe lửa:

– Ai coi nhẹ trước? Dám mở miệng nói như vậy với tôi à?

Thái độ dữ dằn đó làm Thái Hân hơi run, cô liếm môi, cố trấn tĩnh:

– Em làm như vậy không phải vì coi nhẹ, mà là... vâng, em thừa nhận em bị áp lực của anh ta khổng chế, em không muốn làm người quẹt mỡ, dù sao thì anh ta là người nâng đỡ em...

Tuấn Khương hết kiên nhẫn nổi, anh quát lên:

– Đừng nói lải nhải điệp khúc đó nữa, đi về ngay cho tôi.

Thấy bóng bà chị dâu lấp ló ngoài cửa, anh im lặng chờ chị đi xa, rồi nói tiếp:

– Tại sao tôi phải để mình nổi giận với cô chứ, tôi không muốn liên quan gì tới cô nữa, nếu còn chút tự trọng thì về đi, và đừng bao giờ tìm tôi.

Nói xong anh bỏ ra khỏi phòng. Thái Hân cứ đứng lóng ngóng chờ, chờ một cách vụng về. Cô không tin Tuấn Khương cư xử thẳng tay như vậy.

Nhưng rồi anh không trở vào. Điều đó làm cô thấy xấu hổ. Và cô lẳng lặng ra về. Từ nhà trên xuống nhà dưới đều không có ai. Khiến cô có cảm tưởng như vào một chỗ không người.

Sáng nay cô thấy buồn thắm thía. Câu nói của Tuấn Khương ám ảnh cô không dứt “Người ta chỉ có thể tha thứ một lần, cho nên tôi quyết định là dứt khoát” - Thật kinh khủng nếu đó là sự thật. Chỉ sau một buổi tối mà cô mất

Tuấn Khương vĩnh viễn sao? càng nghĩ càng thấy chông chênh cả người.

Thái Hân ngồi trước mặt chú Tính. Sụt sịt hỉ mũi trong khăn. Còn chú thì ngồi im trầm ngâm. Tâm trạng nửa giận nửa thương làm ông không biết nên trách hay an ủi cô.

Thái Hân đến đây từ lúc chiều. Cô khóc ngon lành như đứa trẻ, sau khi đã kể tất cả những chuyện xảy ra giữa cô và Tuấn Khương. Gần tháng nay cô không làm sao có thể gặp riêng anh. Anh từ chối tất cả những cuộc hẹn và điện thoại. Thái độ dứt khoát đó càng lúc càng làm cô khổ sở. Không cầu cứu chú Tính thì cô biết tìm đến ai.

Thấy cô cứ khóc mãi, chú Tính lên tiếng:

– Cái gì chưa xảy ra thì cố mà ngăn nó lại, còn đã xảy ra rồi thì đừng khóc lóc nữa, con cứ khóc kiểu này, liệu có thay đổi được gì không?

Thái Hân nín khóc, ngược mặt lên:

– Con không biết làm sao mà gặp được anh ấy, không lẽ vì chuyện như vậy mà dứt khoát luôn, không lẽ anh coi thường tình cảm như vậy sao?

Chú Tính cau mày:

– Khoan trách cậu ta, con phải nhìn lại con trước đã, coi cư xử như vậy có được không.

– Con biết như vậy là có lỗi, nên tìm mọi cách xin lỗi, nhưng anh ấy cứng rắn quá, con sợ lắm.

Cô hỉ mũi vào khăn, rồi nói tiếp:

– Bây giờ con không cần gì nữa, không cần làm ngôi sao hay danh vọng, con chỉ cần mỗi anh Khương thôi.

– Nói mà nghe dễ lắm, nhưng liệu con có dám bỏ hết những thứ con có không?

– Dám ạ, làm ngôi sao bên cạnh Diệp Hình con thấy mệt mỏi quá, lúc nào

anh ta cũng khùng bố con, lúc nào con cũng phải mang ơn anh ta.

– Mà con có thấy như vậy không?

Thái Hân nín lặng suy nghĩ, rồi nói nhỏ:

– Có ạ, dù yêu anh Khương, nhưng con phải thừa nhận anh ấy luôn vui đập con.

Chú Tính lắc đầu:

– Con lớn lên trong điều kiện quá tốt, nên đâm ra kiêu ngạo. Nếu một cô gái khác ở vào hoàn cảnh con, thì người ta không thấy vậy là ghê gớm.

Thái Hân cố phủ nhận:

– Con không hề kiêu ngạo đâu, nhưng lúc đó cứ gặp con là anh Khương chỉ trích đủ thứ, rồi còn cho con đóng vai phụ, trong khi con có khả năng đóng vai chính mà.

– Chú muốn như vậy đó, cả chú và nó đều muốn kèm bớt tính khí ngạo mạn của con. Con thử hỏi tất cả xem, có diễn viên mới vào nghề nào dám kinh chống đạo diễn không.

– Con...

– Tuấn Khương phải làm những điều cậu ta cần làm, cho dù cậu ta làm sai, con cũng không được ngang ngược chống đối, con cho phép ngang hàng với cậu ta nên mới phản ứng, nếu biết nhẫn nhịn thì đã không sai lầm như vậy.

Thái Hân không biết nói gì, chỉ cuối đầu nhìn xuống, lặng thinh. Còn chú Tính thì tiếp tục vạch lỗi của cô:

– Như vậy còn có thể tha thứ, đằng này con lại ngang nhiên ký hợp đồng với hãng phim bên đó, không coi chú ra gì cả.

Thái Hân cố cãi:

– Con làm như vậy, vì chú không cho con vươn lên, chú cho phép anh ta đàn áp con.

Chú Tính điềm nhiên:

– Nhưng nếu là một cô gái ngoan hiền, thì con chỉ có thể tức chứ không được hành động ngang ngược.

– Con...

– Lúc đó chú không cản con, vì chú để Diệp Hình làm điều đó thay chú, chú biết rồi con sẽ nhận được bài học, mà người ngoài dạy sẽ có tác dụng hơn là trong gia đình.

Thái Hân lại khóc lên:

– Nó quá đắt so với lỗi của con, con không muốn như vậy đâu.

– Con phải tập chịu trách nhiệm về bản thân mình, những gì gây ra thì tự con phải chịu.

– Chuyện gì con cũng chịu được, trừ chuyện anh Khương chia tay, con buồn ghê gớm.

Chú Tính thản nhiên:

– Nếu có như vậy, thì cũng là cái giá con phải trả, con gây cho cậu ta điều gì thì con phải nhận lại điều ấy, phải tập chịu đựng cho quen.

Thái Hân nhìn chú Tính một cách khùng hoảng. Cô đặt hết niềm tin vào chú, lẽ nào chú có thể bảo cô như vậy. Chịu đựng chuyện gì cũng được, trừ chuyện bị Tuấn Khương cắt đứt. Thà chết còn hạnh phúc hơn.

Chú Tính nhìn cô một cách nghiêm khắc:

– Chú không hiểu nổi con nghĩ gì mà hành động như vậy. Có thể bỏ mặc người yêu quê với bạn bè, không hề coi trọng danh dự của cậu ta. Cái cậu Hinh ấy có thể điều khiển để con hành động ngu ngốc như vậy sao?

Ông gằn giọng một cách tức giận:

– Con coi nhẹ người yêu của con hơn người cai quản con sao? con có biết điều đó xúc phạm như thế nào không?

– Con không cố ý như vậy đâu.

– Không cố ý, nhưng người ta khó mà tha thứ. Và nếu cậu ta dứt khoát tình cảm, thì đó cũng là do con gây ra.

– Con biết con có lỗi, nhưng con đã xin lỗi rồi.

– Xin lỗi, bỏ qua, rồi sẽ lặp lại nữa. Đầu phải đây là lần đầu con hành động như vậy, lần thứ hai rồi phải không?

– Vâng.

– Điều đó chứng tỏ con không hề tôn trọng Tuấn Khương. Nghe con nói chú còn tức giận, huống gì là cậu ta.

– Chẳng lẽ không thể cứu vãn được sao hả chú?

– Chú nghĩ cậu ta không muốn cứu vãn đâu, con làm cậu ta bị xúc phạm, con trai mà, con có biết con trai ghét nhất cái gì không?

Thái Hân nói khẽ:

– Con không biết.

– Cậu ta ghét nhất bị người yêu coi thường. Còn con thì tệ hại hơn, là công khai coi thường người yêu trước mặt kẻ tình địch của cậu ta. Chú nghĩ đến mười năm nữa, chưa chắc Tuấn Khương đã tha thứ cho con.

Thái Hân thốt lên:

– Đến mức như vậy lận sao?

– Con có biết lần thứ nhất, cậu ta phải khó khăn thế nào mới bỏ qua cho con không? Vậy mà vẫn lặp lại lần thứ hai. Điều đó chứng tỏ con không hề úy tính cảm của con. Vậy thì đừng đòi hỏi cậu ta phải quý trọng.

Thái Hân nói một cách tuyệt vọng:

– Con sẵn sàng làm mọi chuyện để chuộc lỗi, nhưng con phải làm gì bây giờ? Anh ấy chẳng chịu nghe điện, chẳng chịu gặp mặt, cắt hết mọi liên lạc với con, chú giúp con đi.

– Chú không giúp con chuyện này được, con phải tự mình giải quyết chuyện của mình, đừng có dựa vào người khác nữa.

– Nhưng chú nói thì anh ấy sẽ nghe, lúc trước anh ta nghe lời chú đàn áp con, thì bây giờ anh ấy sẽ...

Chú Tính khoát tay:

– Chú không bảo cậu ta làm gì hết, chỉ đồng tình thôi, chuyện riêng tư của cậu ta thì chú càng không thể xen vào, con phải tự giải quyết chuyện của con, đừng cầu cứu ai cả.

Thái Hân thấy tuyệt vọng vi6 cùng. Chú Tính đã nói như vậy, đừng có mong thuyết phục. “Vậy là chú hết thương mình rồi” - ý nghĩ đó làm cô càng khóc dữ hơn. Và cô cứ ngồi sụt sịt trong khăn tay mà không có ý định về.

Chú Tính nói với giọng cứng rắn.

– Khóc không giải quyết được cái gì hết, con đâu còn là con nít nữa, phải tập cứng rắn lên chứ.

– Lúc này con cứng rắn móc cậu ta, con nên kiểm soát lại việc mình đã làm, bình tĩnh để phân tích cái đúng cái sai, lúc đó biết đâu con sẽ làm được chuyện đúng, con về đi.

– Nhưng bây giờ con buồn lắm.

– Con về đi, chú phải đi công việc bây giờ đây.

Thái Hân đứng dậy, thất thểu đi ra. Đến cửa, cô nghe chú Tính nói vọng theo:

– Chú hy vọng là lần này con đừng hành động nông nổi nữa, nhớ điều đó đấy.

Tưởng chuyện gì, chứ chú nói như vậy cũng như không. Thái Hân đứng lại chờ chút nữa. Nhưng không nghe nói gì nên cô đành ra sân về.

Thái Hân vừa ra cổng thì gặp Tuấn Khương. Cô mừng đến nỗi không nghĩ đến chuyện tự ái. Cô đi nhanh về phía anh:

– Anh khương, em có thể nói chuyện với anh một chút không?

Tuấn Khương lắc đầu:

– Tôi bận lắm, bây giờ phải làm việc với chú Tính ngay đây.

Anh lách người qua cô, định bỏ đi. Nhưng Thái Hân đã lập tức đi theo:

– Chú Tính sẽ không bực nếu anh trễ hẹn đâu, còn em thì cần gặp anh mà. Tuấn Khương nhìn cô hơi lâu. Anh không mù đến nỗi không thấy cặp mắt đỏ hoe cùng dáng điệu sầu não của cô. Nhưng cái nhìn vẫn lãnh đạm như người lạ:

– Thái Hân có biết bây giờ cái gì làm tôi khó chịu nhất không?

Thái Hân bậm môi nhìn xuống chân:

– Anh không thích gặp em phải không?

– Nếu biết vậy thì đừng tìm tôi nữa. Cô hãy tự trọng lại, đừng hạ mình với một người đã không còn tình cảm với mình, chỉ thiệt thòi cho cô thôi.

Nói xong anh bỏ đi. Thái Hân định đi theo. Nhưng lúc ấy chú Tính đã xuất hiện ở cửa. Rồi hai người vào nhà. Thế là cô đành phải về.

Tuấn Khương theo ông Tính vào phòng khách. Thật ra anh chỉ đến để đưa kịch bản. Và không cần phải bàn bạc gì nhiều. Nhưng không muốn gặp Thái Hân nên anh phải nói để tránh mặt cô.

Cả hai chỉ trao đổi công việc một lúc. Lúc Tuấn Khương định về, ông Tính giữ anh lại:

– Có chuyện này tôi muốn nói một chút, lẽ ra tôi không nên xen vào chuyện riêng của cậu và con Hân, nhưng đã biết rồi thì tôi không làm ngơ được.

Tuấn Khương đã đoán ra, anh mỉm cười:

Thái Hân nói với chú hết rồi, con nghỉ con cũng không còn gì để kể nữa.

– Nghe từ hai phái dù sao vẫn công bằng hơn, trước kia tôi đã định gả nó cho cậu. Nhưng sau đó chuyện lại chẳng ra làm sao, đến khi cậu với nó gặp lại nhau thì lại có chuyện khác, thật không thể nào yên với con bé này.

Tuấn Khương nói một cách nhẹ tênh:

– Thái Hân không biết phân biệt người nào là quan trọng với mình hơn, còn con thì không thể giúp cô chuyện đó, thế nên chỉ có thể chia tay thôi.

Ông Tính lắc đầu:

– Tuổi trẻ bây giờ dễ chia tay thật. Chỉ cần một chút bất đồng cũng nghĩ tới chuyện dứt khoát, các cô cậu xem tình cảm là cái gì vậy?

Tuấn Khương cười với một chút lãnh đạm.

– Có nhưng bất đồng dẫn người ta xuống địa ngục, nếu không biết dừng lại đúng lúc. Con còn nhiều chuyện phải làm lắm, không thể để cô ấy đẩy xuống địa ngục chú ạ.

– Vì vậy cậu rút lui để nhường con bé cho cậu ta, nhưng như vậy rồi liệu cậu có lên được thiên đàng không nhỉ?

– Không thể lên thiên đàng, nhưng ít ra còn có thể đứng lại trên chân mình, nếu tình cảm làm người ta gục ngã thì thà không có vẫn hơn.

Ông Tính mỉm cười, nhưng nụ cười không hề làm ai méch lòng. Ông hoàn toàn không chỉ thích Tuấn Khương, chỉ nói như phân tích.

– Con Hân có lỗi mười phần ra đó, nhưng lỗi của cậu cũng có đến năm phần. Trong chuyện này tôi phục cậu Hinh hơn đây, vì cậu ta biết giành phần thắng về mình, còn cậu thì chẳng biết làm gì cả, chỉ biết rút lui thôi.

Thấy đôi mày nhíu lại của Tuấn Khương, ông thân nhiên nói tiếp:

– Vậy nếu con Hân là vợ cậu rồi, có lẽ cậu sẽ nói với Diệp Hinh rằng, nếu thích thì cứ dẫn đi, tôi cho đấy, tôi thua anh rồi. Vậy đó, thật đáng mặt Khương nhi nhỉ?

Tuấn Khương vẫn cười như không hề bị tác động:

– Con sẽ làm như vậy, nếu cô ta muốn.

– Con Hân muốn cái gì? Thật ra nó không hiểu hết việc làm của nó nữa kia. Nếu tôi là cậu, tôi đó tôi sẽ chẳng để cho nó về với cậu ta. Thậm chí thô bạo đi nữa.

Tuấn Khương hỏi với chút hoài nghi không giấu giếm:

- Chú có thể làm chuyện vậy sao?
- Có đấy, tôi sẽ dùng sức mạnh kéo nó về với tôi, sẽ làm mọi cách để giữ thể diện của mình trước đám đông.
- Có cần phải làm như vậy không chú Tính? Con không quan trọng người khác nghĩ gì, con chỉ quan trọng ý nghĩ của Thái Hân. Tiếc là ý nghĩ đó kỳ quái quá, con không hiểu nổi.

Ông Tính khoát tay:

- Cậu bảo con Hân kiêu ngạo, nhưng cậu cũng chẳng kém gì hơn. Cái tôi của cậu lớn quá, nên bị xúc phạm thì lại nổi giận đến cực đoan.
- Ông khẽ đập vai Tuấn Khương, gần giọng:
- Cậu tưởng có thể bắt con nó được hả? Không phải đâu, đừng có tưởng là mạnh nữa.
- Con không đặt cho mình một mục tiêu nào cả, cũng không ảo tưởng về mình. Thái Hân là Thái Hân, con là con. Mỗi người đều có quyền tự do của mình.
- Nhưng trong thâm tâm, cậu đã phủ nhận quyền tự do của nó, cậu ghen tuông nên trở thành ích kỷ, chỉ muốn độc chiếm nó. Và vì không làm được điều đó nên cậu quay ra dứt khoát.

Tuấn Khương vẫn mỉm cười như không:

- Đó là cách ứng xử mà con thấy là hay nhất.
- Không phải đâu, đừng có dối lòng, nếu dứt khoát mà không đau khổ thì cứ làm, còn nếu trong lòng bức tức, thì chọn cách đối xử khác đi.

Tuấn Khương lắc đầu:

- Con không có ý định tự thay đổi mình, khi không tha thứ được thì cách tốt nhất là đường ai nấy đi, nếu để tình cảm chi phối thì con và cô chỉ đẩy dora lẫn nhau thôi.

Giọng ông Tính vừa châm biếm vừa hài hước:

- Đạo diễn Tuấn Khương là người nổi tiếng, một người như cậu ta chỉ không ai được phép xúc phạm, chỉ có thể phục tùng mà thôi. Sao cháu tôi lại thương phải một người như vậy nhỉ? Thật không hiểu ra làm sao cả.

Ông đột ngột đổi giọng:

- Trong nghề nghiệp, cậu thành công bao nhiêu thì trong tình cảm lại thất bại bấy nhiêu. Rồi đây cậu sẽ còn thất bại vì tính ngạo mạn. Nếu không coi cậu như con trai tôi, thì tôi bắt con Hân bỏ quách cậu cho rồi.
- Con mong chú đừng vì chuyện con với Thái Hân mà nhìn con khác đi, nếu như vậy thì con không biết phải làm sao cả.
- Tất nhiên rồi, tôi đâu phải là người ích kỷ, cũng không độc đoán như cậu. Có điều tôi không chấp nhận được cách cư xử của cậu, về mà nghĩ lại đi.

Tuấn Khương hơi ngạc nhiên về thái độ của ông Tính. Bình thường ông ít

nói và trầm tĩnh, vì nóng ruột cho Thái Hân ông trở nên nóng vội. Điều đó làm anh cảm thấy khó xử. Anh nói một cách nhẹ nhàng:

– Con chỉ có thể tha thứ một lần, mà điều đó thì con đã làm rồi, mong chú đừng làm con khó xử.

– Ông Tính phẩy tay:

– Cậu nghĩ tôi nóng ruột cháu tôi nên kể tôi cậu à? Không phải vậy đâu, tôi cũng chịu con Hân, nhưng không vì vậy mà nói năng hồ đồ, tôi chỉ nói về phái cậu thôi, đừng có nghi kỵ luôn cả tôi luôn vậy.

Tuấn Khương lắc mạnh đầu:

– Con không có ý nghĩ đó bao giờ.

– Không nghĩ, nhưng không nghe lời chứ gì? Tôi biết một người như cậu không dễ gì lay chuyển. Nhưng tôi bắt buộc phải vạch cho cậu thấy.

– Con thật lòng cảm ơn chú, nhưng chú đừng quan tâm đến con nữa, điều con muốn là tự do, được chú tôn trọng quyết định của con.

– Nếu cậu quyết định đúng thì tôi không phải chịu khó phân tích. Cậu hành động sai rồi, giận nó thì có thể giận, thậm chí trừng phạt cũng được, nhưng đừng cắt đứt.

Ông ngừng nói, và im lặng nhìn thái độ cương quyết của Tuấn Khương. Đã từng làm việc nhiều năm nên ông hiểu tính anh hơn bất cứ ai. Khi anh ta quyết định cái gì thì sẽ tuyệt đối không thay đổi. Cái đó có mặt hay của nó, nhưng đôi lúc lại là tai họa cho chính anh ta.

Chính vì quá hiểu Tuấn Khương, nên ông đâm ra kiên nhẫn. Ông thừa hiểu anh muốn đứng dậy về. Nhưng vẫn điềm nhiên nói tiếp:

– Điều hay nhất cậu nên làm là gặp nó để nói cho rõ ràng, yêu cầu nó phải có thái độ dứt khoát, thậm chí dùng quyền lực bắt nó chấm dứt quan hệ với Diệp Hình, cậu có quyền làm như vậy mà.

Tuấn Khương cười nhếch môi, như đang có mặt Thái Hân ở đó, anh khoát tay:

– Quyền lực là cái con không thích sử dụng nhất, anh ta gắn liền với sự nghiệp của Thái Hân, hãy để tùy cô ta chọn lựa.

– Nhưng cậu có để cho nó có dịp chọn lựa đâu, cậu đã cắt đường rồi đấy chứ.

– Con đã cho Thái Hân một thời gian suy nghĩ rồi, còn cô ấy thì chưa hề biết tôn trọng con. Đã không tôn trọng thì sẽ coi thường con từ chuyện này qua chuyện khác, bây giờ con chỉ thấy ghét Thái Hân thôi, chú thông cảm cho con.

Rồi anh cương quyết đứng dậy ra về.

Anh đến thẳng nhà Thái Hân. Cô cũng vừa về trước đó không lâu, và chưa kịp thay đồ. Thấy anh, cô có vẻ mừng không kèm chế nỏi. Khuôn mặt sáng bừng đầy hy vọng. Nhưng tất cả những cử chỉ đó không làm anh thấy thích.

Vẻ mặt vẫn lạnh như tiền.

Có lẽ thái độ đó làm Thái Hân trở nên dè dặt. Cô ngồi trước mặt anh thật lâu mà vẫn im lặng, như sợ nếu nói, sẽ phải nhận những câu làm cô đau lòng.

Tuấn Khương lên tiếng trước, giọng khô khan:

– Tôi không có thời giờ đâu, nên tôi chỉ nói ngắn gọn thôi. Và tôi muốn cô hiểu đúng ý mà đừng bao giờ làm phiền tôi nữa.

Thái Hân nói khẽ:

– Anh nói đi.

– Thứ nhất, đừng bao giờ đem chuyện riêng tư ra nhờ người khác giải quyết, dù đó là người tôi kính trọng. Tôi quý mến chú Tính, nhưng như vậy không có nghĩa là tôi làm theo tất cả những gì chú yêu cầu, hiểu chứ.

Thái Hân cup mắt xuống, trong cử chỉ đó, cô gây cho người ta cảm giác như một trời thu đổ ập xuống cuộc sống của cô. Buồn không thể tả.

Giọng cô nhẹ như gió:

– Em hiểu rồi, nhưng em không hề muốn dùng ảnh hưởng của chú Tính đâu.

– Vậy thì tốt, còn điều này nữa, đừng bao giờ tìm cách nói lại với tôi, cái gì dứt là dứt khoát, không có chuyện mềm lòng hay nuối tiếc, tôi không phải mẫu người ủy mị đâu.

– Khoan đã anh Khương, trong tình cảm ai cũng có những lúc sai lầm, những gì đã làm em ân hận lắm rồi, chỉ cần anh hiểu...

Nhưng Tuấn Khương không để cô nói hết câu, anh ngắt lời:

– Tôi không muốn ngồi đây mà phân tích xem lỗi là của ai, tôi chỉ biết tôi không thể tha thứ, và vì vậy cắt đứt tất cả. Đừng khơi lại nữa.

Anh đứng dậy:

– Tôi chỉ nói bao nhiêu đó thôi, nhớ là từ đây về sau đừng gặp tôi, cũng đừng tìm cách hàn gắn, không được gì đâu.

Nói hết câu là anh lập tức bỏ đi ra cửa. Thái độ dứt khoát một cách sắt đá.

Như vừa tới gặp một người chỉ để giải quyết rốt ráo công việc.

Thái Hân vẫn ngồi im lặng trong lòng khách. Bất giác cô ngồi rút chân lên, gục đầu xuống gối với thái độ lặng lẽ cam chịu.

Một lát sau cô nghe chuông điện thoại reo từng hồi bên cạnh. Cô nghiêng người qua nhấc ống nghe, giọng rời rạc:

– Alô.

Bên kia đầu dây, giọng chú Tính vang lên đầy vẻ thương xót:

– Hân hả? Đang làm gì vậy con?

Không hiểu sao nghe câu đó, tự nhiên nước mắt cô tràn xuống mặt. Từ đó giờ chú Tính rất ít thể hiện tình cảm với cô. Thế mà hôm nay... có nghĩa là chú đang tội nghiệp cô ghê lắm. Điều đó làm cô càng thấy tủi thân.

Bất giác cô khóc òa lên:

– Con không làm gì cả, chỉ ngồi chơi thôi.

- Thôi đừng buồn nữa, bảo mẹ con đưa đi sắm đồ, hay đến rủ bạn bè đi chơi cho khuây khỏa, có gì đâu mà khóc chứ.
- Anh ấy vừa đến đây xong, con biết là không còn cứu vãn gì được nữa, con buồn lắm.
- Chuyện gì thì cũng từ từ, tình cảm mà, không phải nói như vậy là làm được như vậy đâu, rồi cậu ta sẽ bỏ qua cho con mà.
- Không đâu, anh ta là người cứng rắn, con hiểu rõ điều đó lắm.
- Cậu ta có thể cứng được trong công việc. Hay những chuyện khác, chứ tình cảm thì không đâu, cứ kiên nhẫn đi. Coi như tạm không gặp nhau nữa, chứ có gì ghê gớm đâu mà khóc lóc.
- Con không tin anh ta sẽ bỏ qua, vậy là chia tay rồi chú ạ.
- Không trầm trọng vậy đâu, cứ nghĩ là tạm xa nhau một thời gian, đừng buồn nữa, cứ làm việc như bình thường, buồn thì đi chơi với bạn bè, rồi sẽ qua thôi.
- Dạ.
- Khoảng hai tuần nữa chú đi Thái Lan, con có muốn đi với chú không?
- Dạ thôi.
- Sao vậy, lúc này con đang rảnh mà.
- Nhưng con không thích đi đâu hết chú ạ.
- Không đi để ngồi nhà mà buồn à? Chú sẽ đặt vé cho con đấy.
- Nhưng con không muốn đi đâu chú.
- Không nói tới nói lui nữa, vô cho mẹ con hay đi. Thôi, chú cúp máy đây. Thái Hân chưa kịp nói thì bên kia đã gác máy. Cô gác ống nghe. Rồi lại ngồi gục đầu xuống gối, tâm trí trôi đi trong những ý nghĩ buồn bã và tuyệt vọng. Nếu bây giờ trở lại thời điểm của buổi tối ấy, chắc chắn cô sẽ không nghe theo Diệp Hình, anh ta có muốn làm gì cô thì làm. Ý nghĩ đó càng làm cô tức mình ghê gớm sau đó chuyển qua tức Diệp Hình. Lần đầu tiên cô thấy ghét anh ta một cách cay đắng. Tuấn Khương ngồi ở hàng ghế giám khảo. im lặng theo dõi diễn viên đang diễn tiểu phẩm của mình. đây là cuộc tuyển chọn diễn viên chính cho bộ phim mới của anh. Thí sinh dự thi thì rất đông. Nhưng tìm một khuôn mặt vừa ý thì chưa có cái gì hứa hẹn. Cô thí sinh diễn xong tiểu phẩm của mình, những người theo ủng hộ vỗ tay nhiệt tình. Tuấn Khương cũng lịch sự vỗ tay khích lệ nhưng liền sau đó anh cầm viết lên gạch ngang tên của cô ta. Cô bé bị loại một cách thẳng thừng. Dù khuôn mặt cô thuộc loại ăn ảnh. Ông Tính ngồi bên cạnh anh, lắc đầu bình luận:
- Nếu ngày mai không tìm được thì ngưng lại thôi, chọn diễn viên cũ, tìm thế này chắc không hy vọng gì đâu.
- Vâng.

Anh nhìn đồng hồ, gần sáu giờ. Anh trợ lý ngồi phía sau anh chồm tới hỏi:

– Tiếp tục hay nghỉ anh Khương?

Tuấn Khương chưa kịp trả lời thì cánh cửa bật mở. Rồi một cô bé chạy vào.

Dáng điệu hót hải đến nỗi cả phòng đều quay lại nhìn cô ta.

Cô ta đi thẳng đến bàn giám khảo thở hồn hển:

– Xin lỗi, em đến trễ vì bị kẹt xe.

Tuấn Khương im lặng nhìn cô bé. Cô gần như lặp lại nguyên vẹn hình ảnh

Thái Hân cách đây mấy năm. Khi cô ta lần đầu đến đây ra mắt. Cũng xinh

đẹp và xóc xếch, cũng chiếc kẹp rơi trên vai và dáng điệu bối rối.

Không hiểu sao, anh khoát tay ra lệnh:

– Chuẩn bị vào diễn đi, tên gì vậy?

– Dạ, Nguyễn Thái Thanh.

Ngay cả tên cô ta cũng na ná như vậy. Không biết cô ta diễn xuất thế nào.

nhưng phút đầu tiên cô ta cũng gây được tò mò cho Tuấn Khương. Anh nhắc lại khi thấy đôi mắt cô cứ dán chặt vào anh như không tin:

– Chuẩn bị diễn đi, nhìn tôi làm gì.

– Dạ, cảm ơn anh.

Cô bé lăm lét nhìn về phía ban giám khảo. Rồi hồi hải chạy đến kéo tay nhân vật phụ diễn, bắt đầu bước vào vị trí.

Tuấn Khương nghiêng người tới phía trước, chăm chú theo dõi từng nét diễn của cô ta. Mỗi lúc vẻ hài lòng càng hiện rõ trong mắt. Cuối cùng anh đánh dấu chéo tên cô ta. Rồi nói với ông Tính :

– Cô bé khá lắm, cuối cùng thì cũng tìm được nhân vật vừa ý, chú thấy thế nào.

– Cô ta chưa hoàn chỉnh lắm, nhưng không sao, đào tạo diễn viên mới là gu của cậu mà, chọn cô ta vậy.

Ông vô tình nói thêm:

– Con bé có nhiều nét giống con Hân thật.

Tuấn Khương làm thỉnh không trả lời. Khi cô nàng diễn xong, anh vẫy cô ta lại gần. Nói ngắn gọn:

– Tám giờ ngày mai đến đây thử vai, có chụp ảnh nữa đó, chuẩn bị tinh thần đi.

Rồi anh và ông Tính đứng dậy, rời bàn giám khảo. Còn cô bé thì đứng sững nhìn theo anh, như không tin sự may mắn của mình.

Cô rụt rè hỏi anh trợ lý:

– Đạo diễn nói có thật không anh? Đơn giản như vậy sao hả anh?

Anh ta mỉm cười nhìn cô như hiểu:

– Phong cách làm việc của anh ấy vậy đó, tác phong công nghiệp mà, không có gì quan trọng đâu, em đừng sợ, anh ấy bảo tám giờ thì nhất định phải đúng hẹn đấy nhé.

- Vâng, em không dám đến muộn đâu.
- Sau này cũng vậy, làm việc với anh ấy là phải nghiêm túc tuyệt đối, xài giờ đây thun là không được đâu.
- Vâng ạ.
- Trong những diễn viên dự thi, em là khá nhất đó, có triển vọng lắm, được anh Khương đào tạo thì em sẽ tiến nhanh thôi, em may lắm đó.
- Vậy hả anh?
- Anh trợ lý nhìn Thái Thanh một chút. Rồi gật gù:
- Em có nhiều nét giống người yêu của anh ấy lắm, nhưng họ đã chia tay rồi, cô ấy là ngôi sao sáng nhất hiện nay đó.
- Thái Thanh mở lớn mắt như vừa khám phá được đời tư của một ngôi sao.
- Rồi cô hỏi ngay:
- Có phải chị ấy là Thái Hân không anh?
- Sao em biết?
- Thái Thanh bạo dạn:
- Tại em mới nghe anh nói chị ấy là ngôi sao, rồi còn bảo em giống giống chị ấy.
- cô cười lỏn lỏn, rồi nói thêm:
- Bạn em ai cũng nói em có nhiều nét giống chị Thái Hân, nhưng em không dám mơ điều đó đâu.
- Sao vậy?
- Chị ấy đẹp quá, lại nổi tiếng, em làm sao mà bằng.
- Anh trợ lý nói một cách xuề xòa.
- Thì cứ hy vọng đi, đừng mặc cảm quá, biết đâu sau này tên tuổi em cũng bay lên như Thái Hân vậy.
- Cám ơn anh, nhưng em không dám mơ cao đâu, được chọn là em mừng lắm rồi.
- Cô ngáp ngừng một chút, rồi bạo dạn:
- Nếu được chọn, em có được diễn chung với chị Thái Hân không anh?
- Anh trợ lý cười rộ:
- Em là diễn viên chính rồi, còn muốn diễn với ngôi sao làm gì. Thái Hân là của hãng phim Hoa Hồng, cô ấy không đóng phim với cánh cửa đạo diễn Tuấn Khương đâu.
- Vậy hả anh?
- Thấy cô nàng còn muốn biết thêm về đời tư của Thái Hân, anh ta khoát tay:
- Thôi em về nhé, hẹn mai gặp lại.
- Cô bé không dám hỏi gì thêm nữa, mà vội gặt đầu.
- Em cám ơn anh nhiều lắm, thưa anh em về.
- Chào nhé.
- Dạ, chào anh.

Thái Thanh và người bạn đi chung ra khỏi hội trường. Khi xuống sân, cô thấy Tuấn Khương đi một mình đến chỗ lấy xe. Cô vội bảo anh bạn đứng đợi, rồi chạy theo Tuấn Khương:

– Đạo diễn, cho em hỏi một chút ạ.

Tuấn Khương ngừng lại, anh hơi ngạc nhiên về sự bạo dạn của Thái Thanh, nhưng không hề phật ý. Giọng anh thân mật:

– Chuyện gì vậy?

Thái Thanh rụt rè:

– Dạ, lúc này anh bảo có chụp ảnh, thế em phải trang điểm trước hay đến có người hóa trang ạ?

Tuấn Khương khoát tay:

– Không cần, sẽ có người phụ trách khâu đó, cô bé không biết trang điểm đâu.

– Dạ.

Thấy cô nàng còn ngần ngừ chưa chịu đi, anh hỏi tiếp:

– Chuyện gì nữa vậy?

– Dạ... em muốn nói là... em thật lòng cảm ơn anh.

– Cảm ơn chuyện gì?

– Hôm qua anh đã cho phép em dự thi, dù em đi trễ, như vậy là anh đã cho em cơ hội, em mang ơn anh nhiều lắm.

Tuấn Khương chợt nhìn Thái Thanh chăm chú. Cô bé này có vẻ thông minh, biết cách tiếp cận, nhưng cũng khiêm tốn nhu mì. Nghe cách cô ta nói chuyện, tự nhiên anh nhớ cách cư xử của Thái Hân ngày trước. Chẳng những không biết nhún nhường, cô ta còn cãi tay đôi với anh.

Tất nhiên sau Thái Hân không ai dám làm vậy, cô này cũng không có gì đặc biệt nhưng kiểu cảm ơn của cô ta không hạ mình hay rụt rè quá mức, điều đó làm người ta dễ có cảm tình.

Anh chợt mỉm cười, giọng dịu dàng hơn:

– Có gì mà phải dùng từ mang ơn, chuyện đó bình thường thôi mà.

Thái Thanh chợt nói nhanh:

– Em nghĩ chắc anh là người nhân hậu.

Tuấn Khương nhướng mắt:

– Mới biết tôi lần đầu mà đánh giá nhanh vậy à? Không chắc đúng đâu.

Rồi anh khoát tay:

– Thôi nhé, hẹn mai gặp lại.

– Dạ, anh về.

Và cô cúi chào thật sâu khi Tuấn Khương đi ngang qua cô. Cứ chỉ đó làm Tuấn Khương bật cười, anh xua tay:

– Đừng làm như vậy.

Thái Thanh chờ anh đi xa mới trở lại chỗ người bạn đang đứng. Cử chỉ của

dễ thương đến nỗi Tuấn Khương phải ngoái lại nhìn một lần nữa. Tự nhiên anh cười vu vơ một mình. lần đầu tiên anh thấy có một cô bé dễ thương như vậy.

Hôm sau anh làm việc với Thái Thanh suốt cả buổi sáng. Từ tám tới chín giờ, cô bé ở trong phòng chụp ảnh. Đến chín giờ bắt đầu thử vai với Tuấn Khương. Làm việc liên tục đến tận trưa mà cô nàng vẫn tươi tỉnh, không có vẻ gì mệt mỏi.

Tuấn Khương rất hài lòng phong cách làm việc của cô. Trong số những diễn viên mà anh hướng dẫn, ít ai nhạy cảm như cô. Con đường để trở thành ngôi sao như mở ra trước mắt cô, chỉ còn chờ thời gian mà thôi.

Xong buổi tập, anh đưa Thái Thanh lịch quay. Cô nhìn thật kỹ chương trình buổi tối. Rồi nói với chút dè dặt:

- Vậy là lúc nào cũng về khuya phải không ạ?
- Đúng, có gì không? - Tuấn Khương hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Thái Thanh vội lắc đầu:

- Dạ, không có gì ạ, khuya đến mấy giờ cũng được ạ.
- Vậy thì tốt.
- Anh Khương về bây giờ ạ?
- Ừ, trưa, cô bé cũng nên về đi, chiều hai giờ trở lại nhé.
- Dạ.

Cũng như hôm qua, Thái Thanh cũng cúi đầu chào khi anh đi ngang qua cô. Và cũng chờ anh đi xa mới dám ra khỏi phòng. Ban đầu Tuấn Khương muốn bảo cô đừng làm vậy. Nhưng anh biết có nói cũng không thay đổi được tính cách của cô, nên phớt lờ như không thấy.

Một tuần sau thì bộ phim chính thức quay. Thái Thanh diễn xuất khá, không có gì phải bức mình về cô. Nhưng điều đó không làm Tuấn Khương chú ý đến cô lắm, nếu không có một buổi tối tình cờ.

Lúc đó trời đã khuya. Tất cả diễn viên đều đã về, Tuấn Khương có việc nên ở lại một mình trong phim trường.

Khi anh về thì chợt thấy Thái Thanh còn ở lại. Cô ngồi một mình dưới những tấm phong màn. Và loay hoay trải tấm nylon làm chỗ nằm.

Tuấn Khương rẽ vào phòng trong, đi thẳng về phía cô:

- Làm gì vậy Thanh?

Bị hỏi bất ngờ, Thái Thanh giật bản mình, quay ra phía sau. Thấy Tuấn Khương, cô vội đứng dậy. Lúng túng:

- Dạ... em chỉ mượn chỗ này ngủ một chút ạ, em không có bày biện gì cả, sáng em dọn dẹp sớm lắm.

Tuấn Khương khoát tay:

- Anh không quan tâm chuyện đó, anh chỉ muốn biết sao em còn ở lại thôi, có nghĩa là em ngủ lại đây à?

- Vâng.
- Nhà nào cũng vậy à?
- Dạ, không, chỉ những lúc về khuya quá thôi.
- Vậy sao em không về?
- Nhà em ở xa quá, về giờ đó không có xe buýt, đi taxi thì em không có tiền. Vội lại về khuya người nhà phải mở cửa, em ngại lắm.
- Em ở với ai mà ngại?
- Với dì em, dì em thì không có gì, nhưng dượng em thì hơi khó tính, thánh vãn hơn ạ.

Tuấn Khương ngồi xuống chông panô, khoát tay bảo cô ngồi xuống gần, rồi hỏi tiếp:

- Em ngủ ở đây có ai biết không?
- Dạ, có chú bảo vệ, em có xin chú.

Giọng cô trở nên rụt rè:

- Xin anh đừng nói với ai, người ta cười em.
- Tôi sẽ coi như không biết gì cả, nhưng em không thể ngủ kiêu như vậy, lỡ nửa đêm có chuyện gì thì sao?
- Dạ, em nghĩ chắc không có chuyện gì, vội lại quay xong phim thì lúc đó em đã có tiền có thể giải quyết cách khác.
- Gia đình em không ở đây à?
- Dạ, nhà em dưới quê, em lên đây học trường điện ảnh, em ra trường hai năm rồi nhưng chưa xin được vai diễn nào cả.
- Rồi trong thời gian đó em sống bằng gì?
- Dạ, em làm tiếp viên cho một quán cà phê, được cái là chủ cho ở lại đêm nên làm cho tới giờ.

Tuấn Khương trầm ngâm nhìn cô, nhưng không nói gì? Trong bóng tối lờ mờ, anh thấy dáng cô có vẻ nhỏ nhai, tội nghiệp. Ngủ một mình ở trong hội trường rộng và đầy đồ đạc thế này, cô không sợ chuột hoặc sợ ma sao?

Thấy Tuấn Khương cứ im lặng, Thái Thanh không biết anh nghĩ gì, mà cô thì hơi sợ thái độ lặng lẽ của anh, nên cố bắt chuyện:

- Lúc em còn đi học, em đã biết chị Thái Hân, chị ấy học trên em hai khóa, chị ấy quý tộc lắm, bạn bè em ai cũng ngưỡng mộ chị ấy.
- Vậy hả? – Tuấn Khương hỏi một cách thờ ơ, đầu óc anh còn mãi nghĩ đến chuyện khác.

– Lúc em được trúng tuyển, bạn em hỏi em có được diễn chung với chị Thái Hân không?

Ước gì em được làm việc chung với chị ấy, bạn em phục em lẫn ra.

Tuấn Khương ngắt lời:

- Anh thấy em sống thế này bất tiện lắm em làm việc ở đây thì nhà em cũng phải ở đây, chỗ ở xa quá khó khăn lắm, rồi mai một đây em còn đi nhiều

nữa.

– Vâng, em cũng biết vậy, nhưng giờ thì chưa có điều kiện, từ từ em sẽ xoay sở ạ.

Tuấn Khương nói như quyết định:

– Anh sẽ ứng trước cho em tiền cát sê, em hãy thuê nhà trọ ở trong thành phố cho dễ đi đứng.

Thái Thanh tròn xoe mắt:

– Hả?

Cô kinh ngạc nhìn Tuấn Khương, như chưa tin điều vừa nghe. Anh cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng lấy xấp tiền trong túi, sắp xếp ngay ngắn, rồi đưa cô:

– Em cầm đi, chiều mai em không có lịch quay phải không? Vậy thì đi tìm một nhà trọ, mua những đồ cần thiết mà xài, bao nhiêu đây không nhiều, nhưng đủ cho em xài đến khi em nhận được cát sê, cầm đi.

Thái Thanh vẫn ngồi ngẩn người, như chưa thật sự tin mình có một vị thường quân. Cô chỉ biết làm thỉnh mà nhìn Tuấn Khương. Mà cũng không biết là mình trông rất ngớ ngẩn.

Tuấn Khương đặt tiền vào tay cô:

– Đừng ngại gì cả, cũng đừng nghĩ đã vay nợ anh, bao giờ có tiền hãy trả, bây giờ thì ngủ đi, anh về đây.

Rồi anh đứng lên. Thấy Thái Thanh vẫn còn ngồi ngẩn ra, anh mỉm cười vỗ nhẹ vai cô:

– Đâu có cái gì lớn lao đến mức không hiểu, anh chỉ muốn giúp em giải quyết khó khăn ban đầu thôi, sau này em sẽ không cần nhờ đến anh nữa đâu.

Thái Thanh đứng nhanh dậy, giọng hơi nhanh:

– Cảm ơn anh nhiều lắm, em bị bất ngờ quá, có nằm mơ em cũng không tin có người tốt với em như vậy.

Tuấn Khương bật cười:

– Đừng có quan trọng hóa vấn đề, chuyện này không có gì lớn cả. Thôi anh về nghe.

– Dạ, anh về.

Tuấn Khương vỗ nhẹ vai cô. Rồi đi xuống cầu thang. Giờ này đã khuya, đường phố vắng ngắt. Thỉnh thoảng một chiếc xe chạy vụt qua. Rồi con đường trở lại vắng ngắt.

Một chiếc xe chạy ngược về phía anh, Tuấn Khương thấy Diệp Hình lái xe, anh nhìn qua người bên cạnh. Cô gái ngồi trong xe gục đầu vào cửa như khóc. Không cần nhìn kỹ anh cũng biết đó là Thái Hân. Có lẽ cô ta đi diễn về.

Nhưng sao lại khóc ử rử thế kia, có lẽ hai người vừa cãi nhau. Gì chứ khủng bố tinh thần người khác thì Diệp Hình thuộc loại bậc thầy.

Tuấn Khương cười khẩy một mình. anh nhấn mạnh ga, chiếc xe phóng tới như bay, tha hồ lạng lách trên đường, một mình một cõi.

Thái Hân ngồi trong phòng Hoàng Tú. im lặng theo dõi cô thợ làm đầu đang chải từng lọn tóc cho cô dâu. Cô nhìn lên đồng hồ. Rồi lại ngồi yên, vẻ mặt tư lự.

Hôm nay đám cưới Hoàng Tú, lát nữa cô sẽ cùng đi với gia đình chú Tính đến nhà hàng. Hôm qua giờ mẹ và cô qua đây phụ tiếp khách. Buổi sáng chỉ toàn khách trong gia đình nên cô có thể thoải mái. Nhưng tối nay đến nhà hàng, gặp rất đông bạn bè trong giới điện ảnh, cô thật sự không biết mình sẽ thế nào.

Điều làm cô sợ nhất là gặp Tuấn Khương. Tránh mặt như không quen thì không được. Mà chào hỏi bình thường thì cũng không xong.

Cô ngồi chìm đắm suy nghĩ, không để ý Hoàng Tú đã trang điểm xong, cô nằng đi lại trước mặt Thái Hân, dáng điệu bần khoản:

– Thế này được không chị Hân?

Thái Hân ngược lên nhìn cô dâu. cô đã từng đóng vai cô dâu, từng được trang điểm lộng lẫy, nên giờ nhìn ai cũng giống như ai. Cô gật đầu với vẻ hài lòng:

– Đẹp hơn ngày thường, em cứ yên tâm.

Hoàng Tú đến nhìn trước gương một lần nữa. Thái Hân đã không chê thì cô có thể yên tâm. Cô rất ngưỡng mộ bà chị họ này, vì Thái Hân có khiếu thẩm mỹ rất cao, lại là một ngôi sao sáng chói, cô thần tượng Thái Hân từ cách ăn mặc thanh lịch, đến những cử chỉ hoàn hảo. Nên khi làm cô dâu, cô một mực đòi Thái Hân làm cố vấn cho mình. chỉ cần Thái Hân gật đầu thì cái gì cô cũng đồng ý ngay.

Cả hai còn đang kiểm tra lại bộ áo cô dâu, thì có tiếng gõ mạnh ngoài cửa.

Rồi cô giúp việc thò đầu vào:

– Cô Tú ơi, bà chủ bảo cô xong rồi thì xuống, mọi người đang chờ cô ở dưới ạ.

Thái Hân quay ra nhìn, gật đầu:

– Được rồi, chị nói với thím em tụi em sẽ xuống ngay đây.

Cô đến bàn lấy bó hoa đưa cho Tú, rồi cả hai đi xuống phòng khách.

Mọi người trong gia đình bắt đầu lên xe. Đoàn xe khá dài nối đuôi nhau trên đường. Tú nhất định đòi Thái Hân ngồi chung xe với cô dâu. Nên khi đến nhà hàng thì vô tình cô cũng trở thành nhân vật trung tâm, mà không chừng người ta nhìn Thái Hân hơn là ngắm cô dâu. Vì ai cũng thích ngắm những kiểu đồ Thái Hân mặc.

Bình thường Thái Hân cũng quen bị nhìn, nhưng hôm nay những ánh mắt của khách mời khiến cô trở nên luống cuống. Vì cô có cảm giác Tuấn Khương đang đứng lẫn trong đó.

Nhưng suốt thời gian chờ khách đến, Thái Hân vẫn không hề thấy Tuấn Khương. Đến lúc mọi người đã ngồi hết vào bàn. Hai gia đình lên sân khấu làm lễ. Thái Hân đứng riêng một góc thì gặp anh đi ngang. Cả hai mỉm cười chào nhau, như bạn bè bình thường. Chỉ sau khi như vậy cô mới lấy lại vẻ tự nhiên được.

Thái Hân định đi về phía góc ngồi chung với gia đình, thì một người khách đến kéo ta cô. Cô quay lại ngạc nhiên. Nhưng rồi lập tức cười mừng rỡ:

- Chị Lam, này giờ em cố ý nhìn mà không thấy chị dâu cả.
- Chị thấy em này giờ, nhưng không tiện gọi, em lại đây, ngồi cùng bàn với nhóm đi, tụi nó muốn em ngồi chung đó.

Thái Hân rất sẵn lòng đi theo chị Tường Lam. Cô cũng muốn gặp lại những người bạn cũ, nhóm diễn viên cùng diễn khi cô tham gia bộ phim đầu tiên.

Sau này cô không gặp được nhóm nào vui như họ.

Mọi người đã dành một chỗ trống cho cô. Ai cũng đón cô một cách vui vẻ thật lòng. Mà chính cô cũng có cảm giác mừng khi gặp lại bạn bè.

Cả bàn nâng ly mừng cuộc gặp mặt. Tất cả la to đến nỗi mấy bàn khác phải quay lại nhìn. Chị Tường Lam la to:

- Ít có đám cưới nào quây như vậy, gặp Hân còn quây hơn nữa.

Thái Hân cười vui vẻ:

- Gặp lại mấy chị em mừng lắm, em có hỏi chú Tính, chú bảo có mời mấy chị, nên vừa vào là em lo tìm ngay.

Mỹ Thúy nhìn cô khá lý, rồi nhận xét:

- Lúc này Hân có vẻ chín chắn hơn đấy, nhìn đậm thắm hơn trước kia nhiều.
- Mấy năm rồi, em phải chứng chắc hơn chứ chị, chứ láu táu như hồi đó coi sao được.

– Nhớ hồi mới đóng bộ phim đầu, nhìn Hân vui ghê, tối ngày cứ mãi nhau với đạo diễn và khóc, lúc đó ai cũng thấy tức cười.

Hồng Hà xen vào:

- Bây giờ có một con bé mới nổi, con nhỏ giống Hân lắm, diễn cũng khá, chưa thấy anh Khương ưu ái ai như nhỏ đó.

Chị Tường Lam khẽ nháy mắt ra dấu cho cô nàng stop, nhưng Thái Hân đã cười thần nhiên:

- Em có nghe chú Tính nói, chú bảo cô bé ấy có triển vọng lắm, mà mấy chị đừng ngại, chuyện em với anh Khương qua rồi, coi như bạn bè được rồi, em không có buồn đâu.

Mỹ Thúy chép miệng:

- Thật tình mà nói, con bé ấy diễn khá, nhưng không qua nổi em đâu.

Thái Hân mỉm cười:

- Mỗi người có cái hay riêng, chị đừng so sánh như vậy. Mà sao lạ vậy, sao tự nhiên so sánh em với cô bé đó, lạ thật đó.

Chị Tường Lam cười xòa:

– Tại thấy anh Khương ưu ái con nhỏ, nên chị nhớ đến em vậy mà.

Mỹ Thúy nói thêm:

– Ảnh mượn nhà cho nó ở nữa, nó diễn có sai ảnh cũng từ từ sửa chứ không quát như với Hân trước kia.

Thái Hân vẫn cố mỉm cười. Gì chứ tạo một nụ cười vô tư đối với cô không khó. Nhưng trong lòng cô thấy giận Mỹ Thúy. Có cần phải kể thật như vậy không? Sự thành thật mà làm người khác đau khổ thì trở thành ác độc rồi.

Hồng Hà chợt khều tay Thái Hân:

– Đó đó, con bé ngồi bàn bên kia kìa, Hân nhìn qua bàn kế bên đó, nó ngồi xéo với Hân, mặc áo đồ đây, thấy chưa.

Thái Hân chỉ nhìn phớt theo hướng chỉ. Dĩ nhiên cô không thấy gì giữa lò nhỏ người ở đây. Nhưng cũng gật đầu:

– Hân thấy rồi, cô bé dễ thương lắm.

– Giống giống Hân phải không?

– Cũng không biết nữa.

Thúy Hà chắc lưỡi:

– Không biết anh Khương nghĩ gì, chứ nếu là mình, mình sẽ chọn Hân hơn.

Thật không sao chịu nổi với kiểu nói chuyện này. Chẳng khác nào một sự tra tấn. Thái Hân rất muốn bỏ đi chỗ khác. Nhưng không biết lấy lý do gì. đành ngồi im chịu đựng.

Rất may là Hoàng Tú tới giải cứu cô. Cô dâu chú rể lên đến bàn chào khách, rồi thì cũng chụp ảnh, nâng ly. Và trước khi qua bàn khác, Hoàng Tú kéo tay Thái Hân:

– Chị đi với em, bạn em đòi giới thiệu với chị đó.

Thái Hân cũng không chờ gì hơn. Cô bèn đứng dậy rời khỏi bàn ngay.

Nhưng đến giữa chừng, cô nói nhỏ với Hoàng Tú:

– Chị muốn vào toilet một chút, Tú đi trước đi, lát chị ra.

– Nhớ là phải tìm em đó nghe, bạn em nó nôn gập mặt chị lắm, chị không cần nói gì nhiều, chỉ cần bắt tay một cái cho nó về khoe với em nó, nhỏ đó con nít lắm.

Thái Hân gật đầu cho có:

– Ừ, chị sẽ ra ngay mà.

Rồi cô đi ra phía sau. Dưới bếp, người ta nấu nướng tấp nập, tiếp viên chạy tới chạy lui ồn ào. Cô chặn một người lại, hỏi lớn:

– Ở đây có cửa sau không chị?

– Dạ có, cô quẹo qua phải là ra cổng sau đó cô.

– Cảm ơn chị.

Thái Hân lên ra cửa sau, rồi ra đường đón taxi về nhà. Ngồi trên xe, cô lấy máy ra gọi cho Hoàng Tú. Vừa nghe giọng cô, cô nàng đã la lên chói lói:

Chị ở đâu vậy?

– Chị đang về nhà, Tú đừng nói với ai nghe, nhưng chị nhức đầu quá, phải về nhà ngủ ngay.

– Chị có sao không vậy? Để em nói với bác. Hai nghe.

– Thôi đừng nói, tại ốm quá nên chị khó chịu uống thuốc là hết thôi, đừng làm âm ỉ nghe.

Hoàng Tú chặc lưỡi:

– Em không biết nói sao với nhỏ bạn em đây, em đã hứa giới thiệu nó với chị rồi.

– Nói là chị xin lỗi bạn em, hôm nào chị sẽ gửi cuộn băng tặng sau, vậy nhé. Cô tắt máy. Rồi tựa đầu vào thành ghế, nhắm mắt như ngủ. Nhưng thật ra cô không hề muốn ngủ chút nào. Tối nay cô buồn ghê gớm. Những gì bạn bè nói như khuấy động mạnh mẽ nỗi buồn đang nằm im. Khiến cô muốn khóc. Từ lâu rồi cô chẳng còn hy vọng gì ở Tuấn Khương. Nhưng những gì được biết về anh cứ làm cô khổ sở không dứt. Mà nỗi đau này chắc không hẹn được ngày nguôi ngoai.

Thái Hân vừa bước xuống xe thì thấy chiếc toyota màu đen đang đậu trước cổng nhà. Bây giờ mà gặp Diệp Hình thì đúng là mệt mỏi. Cô chán đến nỗi muốn trở vào xe đi đâu đó để đừng phải ở gần anh ta.

Diệp Hình mở cửa, đi về phía cô:

– Sao em về sớm vậy?

– Sao anh biết em về sớm, anh có ở đó đâu mà biết.

– Vậy mà biết được mới hay chứ, còn sớm lắm, về nhà làm gì, đi với anh.

– Đi đâu, em mệt lắm, vì mệt nên em mới về trước đây.

– Chứ không phải em muốn tránh mặt hân à? Em giấu ai chứ làm sao giấu được anh.

“Trời ơi, mình không sao chịu nổi nữa”. Thái Hân chán ngán nhìn đi chỗ khác:

– Em mệt lắm, anh muốn nói gì thì để lúc khác đi.

– Không đi hả? Vậy thì vào nhà đi.

Đến nước này thì không còn đường mà trốn nữa. Thái Hân đành bước tới bấm chuông. Diệp Hình đứng một bên chờ.

Chị giúp việc chạy ra mở cửa, sợ chị ta lại hỏi lời thôi, Thái Hân nói chặn trước:

– Chị vô nhà đi, để em tự đóng cửa được rồi.

Chờ chị ta đi khuất, cô đến ngồi xuống băng đá, vì không muốn ai trong nhà nghe được chuyện của cô.

Cô nói với một vẻ chán ghét không giấu diếm:

– Anh nói gì, nói đi.

Diệp Hình rút thuốc, thông thả nhả khói. Thông thả nói để chọc tức:

– Lúc này em công khai chống đối anh rồi phải không? Em không còn tôn trọng anh như trước nữa chứ gì?

– Em không biết.

– Đám cưới vui không?

– Đám cưới thì chỗ nào cũng giống chỗ nào không có gì khác lạ cả.

– Nhưng với anh, cái khác lạ là em bỏ về ngang, kỳ vậy, đó là em bà con với em mà trong gia đình chứ có phải bạn bè đâu, sao không nhiệt tình gì hết vậy.

– Mặc kệ em.

– Điều đó chỉ có thể giải thích là em không đủ can đảm ở lại để thấy anh ta đi với cô bồ mới.

Thái Hân làm thinh. Vì nếu không làm vậy, chắc cô sẽ lên mà bỏ chạy mất. Diệp Hình nhìn cô một cách đặc ý:

– Anh nói có đúng không?

– Lạ thật, anh ta thế nào là chuyện riêng của anh ta, sao anh quan tâm tới người ta quá vậy? Anh không sợ vậy là thừa sao, mà anh cũng đâu có rảnh gì.

– Chà, cái gì đụng tới người yêu cũ của em thì em nói nhiều quá.

Thái Hân quay ngoắt đầu nhìn chỗ khác. Diệp Hình thản nhiên như không:

– Vậy em có thấy hối hận khi để vuột mất anh ta không? Chắc em tiếc lắm nhỉ?

– Đó là chuyện riêng tư của em, nó không liên quan gì đến công việc cả, hãy dừng lại ở giới hạn nhất định đi anh Hình.

– Rõ ràng là em tiếc anh ta, em quên mất lý do nào khiến em tìm đến anh rồi, và hình như em cố ý quên ai là người nâng đỡ em rồi.

Thái Hân chợt đứng bật dậy, bịt chặt hai tay, cô hét lớn:

– Tôi không thể chịu đựng anh được nữa, có lẽ tôi phải bỏ tất cả thôi.

Diệp Hình chụp tay cô, lắc mạnh:

– Em nói cái gì?

– Tôi sẽ bỏ tất cả, cả danh vọng và tiền bạc, miễn là không phải lệ thuộc vào anh, tôi chịu hết nổi anh rồi.

Diệp Hình chợt tát vào mặt cô:

– Em điên rồi hả? Anh thách em đó, dám bỏ không.

– Từ lâu tôi đã có ý nghĩ đó rồi, cần gì những thứ đó, khi mà mất thứ quý nhất là quyền tự do, tôi không thể chịu nổi sự quản lý của anh nữa.

Cô lấy hết sức, quát lớn:

– Nếu anh không về, tôi sẽ gọi công an tới đó, anh về đi.

Rồi cô quay phắt người, bỏ chạy vào nhà. Khuôn mặt đỏ bừng. Đôi mắt long lanh vì quá kích động.

Cô chạy lên phòng mình, khóa trái cửa rồi khóc ngất như một người thần

kinh. Sau những gì trải qua trong tối nay, cô thật sự chịu không nổi. Phải mất thật lâu cô mới bình tĩnh nổi. Nước mắt như rửa bớt khổ sở. Lòng lắng lại hơn. Cô nghĩ về những gì mình đã làm, những được mất. Rồi chợt thấy danh vọng là gánh nặng của đời mình. Vì nó mà những gì mình đánh mất thật quá nặng nề.

Thật ra không phải đến giờ cô mới nghĩ đến chuyện giải thoát. Ý nghĩ đó đến mỗi khi cô phải đối diện với Diệp Hinh. Và mỗi lúc nó lại lớn hơn. Bây giờ thì cô sẵn sàng đối những thứ đó để lấy sự thanh thản. Mà với cô, thanh thản là cái quý nhất ở một con người.

Thái Hân bước xuống giường, vào toilet rửa mặt. Rồi thay áo lên giường nằm. Lần đầu tiên sau mấy năm làm ngôi sao, cô có một giấc ngủ thật nhẹ nhàng. Giấc ngủ của một người có tâm trạng mình đang tự giải thoát mình. Sáng hôm sau cô chủ động đến tìm Diệp Hinh. Lúc đó anh chuẩn bị ra khỏi nhà. Thấy cô đến, anh vô cùng ngạc nhiên. Giọng anh chầm biểm:

– Sáng nay ngôi sao Thái Hân chủ động đến tìm tôi, tôi có nằm mơ không đây.

Thái Hân không buồn trả lời. Chỉ cười khẽ. Diệp Hinh cũng hơi lạ về cử chỉ của cô, anh nghiêng đầu:

– Ngồi xuống đi, nào chuyện gì vậy, hôm qua em hành động như người loạn trí, bây giờ bình tĩnh rồi chứ.

– Em bình tĩnh rồi, vì vậy em mới đủ sức tới nói chuyện với anh.

Diệp Hinh ngồi ngả người ra ghế:

– Chuyện gì vậy?

– Bộ phim sắp tới sẽ không có em tham gia, anh hãy chọn người khác đi, từ đây đến lúc khởi quay, anh còn nhiều thời gian để tuyển người, em nói sớm cho anh chuẩn bị đó.

Diệp Hinh bật người tới trước, nhìn Thái Hân chăm chăm:

– Đùa hả?

– Không, em nói thật.

– Em là diễn viên chính, không có em thì làm sao quay được.

– Vì vậy em mới nói sớm để anh tìm người khác, em sẽ không tham gia bộ phim này, và sẽ không bao giờ đóng phim nữa.

– Em nói cái gì? Sáng nay em có bình thường không? Có cần đến bác sĩ không?

Thái Hân vẫn điềm tĩnh:

– Em đang làm cái việc sáng suốt nhất trong mấy năm qua đó, làm ngôi sao mệt quá, em kham không nổi, chỉ muốn sống bình thường thôi.

Diệp Hinh ngồi im thật. Hình như anh bắt đầu hiểu hết, anh lắc đầu:

– Không thể được, em không thể bỏ như vậy. Em có biết thiên hạ lắm người muốn được như em không?

– Em biết, cách đây mấy năm em cũng đã từng mơ mộng về nó, nhưng giờ thì em tỉnh mộng rồi, cái giá mà em phải trả đắt quá.

Diệp Hình nghĩ ngay đến Tuấn Khương anh quát mắt nhìn cô:

– Em muốn bỏ anh để tới với hấn phải không? Lúc trước em phản bội chú em, bây giờ là đến lượt anh, Thái Hân là như vậy đó sao?

Thái Hân lắc đầu thản nhiên:

– Anh làm rồi, em còn đủ tự trọng để không trở về với chú em, vị trí của em ở hãng phim đó đã có người khác thay thế, em không có ý định giành giật đâu.

Diệp Hình đập mạnh bàn:

– Vậy thì tại sao em không ký hợp đồng phim này? Muốn làm khó anh phải không?

– Không, em chỉ muốn rút lui vào bóng tối để đừng ai biết tới mình, sống tự do cho mình, vậy đó.

Diệp Hình nheo mắt:

– Anh làm gì mà em mất tự do?

– Anh chỉ làm những cái anh cho là tốt với em, nhưng em thì quá sợ nó, anh đã khủng bố tinh thần em, giờ thì em chỉ muốn thoát ra, trở lại làm chính con người em.

– Đó là lý do để em trở lại với hấn, phải không?

Thái Hân nhăn mặt:

– Sao anh hay nghĩ thấp về người khác vậy? Em và anh ta đã chia tay lâu rồi, em có con đường của riêng em, nó không liên quan đến ai cả.

Diệp Hình tức giận cùng cực:

– Đó chỉ là cái cớ để em bỏ anh thôi, anh biết trước sau gì em cũng phản bội mà.

Thái Hân im lặng nhìn anh. Cuộc sống dạy cô hiểu rằng, mình không nên gay gắt với ngay cả người mà mình căm ghét nhất. Nếu được nói thẳng ý nghĩ của mình, cô sẽ không tiếc lời nguyên rủa Diệp Hình. Nguyên rủa sự khủng bố của anh ta.

Cô đã từng cay đắng một mình về những ngày sống ngọt ngào dưới sự cai quản của anh ta. Điều đó thì không có gì trả giá cho được, từ đây về sau, cô sẽ chẳng bao giờ để mình bị trói buộc vì ơn nghĩa. Cô đã gánh trên vai nợ nần tình cảm đến chết nửa người rồi.

Mặc cho Diệp Hình lên án rồi trách m책 không trả lời, anh ta còn có thể làm gì khác ngoài những điều đó, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi, nên không thấy bị sốc trước phản ứng dữ dội của anh ta.

Cô ngồi im có đến một giờ đồng hồ. Rồi chủ động đứng dậy:

– Xin lỗi anh, em về đây, em phải về đi chợ với mẹ em, mẹ đang chờ em ở nhà.

Diệp Hình đập mạnh bàn:

– Em chỉ lấy lý do thôi, chứ không có ai chờ cả, đối xử với anh như vậy đó phải không?

Thái Hân vẫn bình tĩnh chìa tay ra:

– Dù thế nào đi nữa, thì em vẫn coi anh là người ơn của em, chào anh.

Diệp Hình thô bạo gạt phắt tay cô ra. Cử chỉ đó làm Thái Hân thoáng mím môi tức giận. Nhưng cô không nói gì, chỉ bỏ đi nhanh ra ngoài.

Diệp Hình nói theo:

– Suy nghĩ lại đi, sau này nếu muốn trở lại anh cũng không chấp nhận đâu. Rồi em sẽ hối hận đó.

Thái Hân nghe hết nhưng vẫn không ngoái lại trả lời. Cho dù có bị trở lại những ngày đầu, cô cũng không bao giờ tìm đến Diệp Hình nữa.

Mà thật ra bây giờ cô cũng đâu có khác gì những ngày mới ra trường. Chẳng có gì hứa hẹn phía trước, mà cô cũng không nghĩ mình sẽ trở lại với hãng phim của chú Tính. Cô còn phải giữ lại chút tự trọng cuối cùng chứ.

Ra khỏi nhà Diệp Hình, Thái Hân đi lang thang vào siêu thị. Một trong những điều làm cô vui đi nỗi buồn là mua sắm một cái gì đó, nhưng hôm nay cô làm tất cả để nguôi ngoai mà cũng chẳng vui đi được chút nào nỗi chơi vui trong lòng.

Thái Hân về nhà. Cô giam mình suốt ngày trong phòng. Cảm giác vừa hụt hẫng vừa nhẹ nhàng làm cô bị mất thăng bằng. Và rơi vào trạng thái trầm cảm u uất.

Mấy ngày sau chú Tính bảo cô đến nhà. Đó là buổi tối. Khi Thái Hân đến thì thấy nhà vắng hoe. Chú Tính ngồi đợi cô dưới gốc cây trướng cá ngoài sân.

Nhìn hình ảnh chú Tính, tự nhiên Thái Hân nhớ lại những ngày còn nhỏ. Cô hay ngồi đây nói chuyện với chú. Những chuyện lan man trẻ con thế mà chú cũng chịu ngồi nghe. Hình như lúc cô buồn, bao giờ chú Tính cũng là người san sẻ, tất nhiên khác với cách của mẹ.

Thái Hân ngồi xuống bên cạnh chú Tính, cô nói ngay mà không cần vòng vo:

– Chú biết mấy ngày trước con đã làm gì không? Con từ chối ký hợp đồng phim mới, và con quyết định từ đây về sau sẽ không đóng phim nữa.

Cũng giống như Diệp Hình, chú Tính vô cùng kinh ngạc về quyết định của cô, ông cao giọng:

– Con vừa nói gì vậy?

– Con nói với anh ta rồi, từ đây về sau con sẽ không làm ngôi sao nữa, con chịu hết nỗi rồi chú ạ.

Rồi cô kể chú Tính nghe tất cả những gì đã nói với Diệp Hình, cùng phản ứng dữ dội của anh. Chú Tính không nghi ngờ lắm về quyết định của cô.

Cũng không ủng hộ, chỉ trích nhẹ:

– Dù sao con cũng không nên cực đoan quá, con có dám khẳng định sẽ không làm diễn viên nữa không?

– Con sợ làm ngôi sao lắm rồi, chỉ muốn được bình thường thôi.

– Đâu phải ai là ngôi sao cũng chịu áp lực như con, bao nhiêu người phấn đấu cật lực mà vẫn không được như con, còn con thì lại bỏ, nông nổi quá. Thái Hân ngược mặt nhìn lên trời, thở một cách nhẹ nhõm:

– Con đã nghĩ tới lui mãi, nghĩ đến nhức đầu. Cuối cùng con quyết định bỏ hết, con hơi buồn, nhưng bù lại là được tự do.

– Chú hiểu con phải trả giá thế nào, nhưng không phải vì vậy mà bỏ, con nghỉ ngơi một thời gian, rồi trở lại nhận bộ phim mới, vài tháng nữa chú cho quay một bộ phim cổ tích đây.

Thái Hân lắc đầu:

– Con không trở lại với chú đâu, bỏ chỗ mới để trở về chỗ cũ, con còn ra gì nữa hả chú.

Chú Tính nhìn cô, vẻ hài lòng thoáng lên trong mắt. Nhưng ông lắc đầu phủ nhận ngay:

– Đừng nên tự trọng như vậy, mẹ con sẽ không đồng ý để con bỏ tất cả đâu.

Thái Hân níu tay ông, giọng năn nỉ:

– Tạm thời khoan nói chuyện này với mẹ con nghe chú, con sợ nhất là nghe mẹ trách móc, rồi bắt buộc con trở lại với hăng của chú.

– Này, có phải con sợ làm việc chung với cậu Khương không?

– Một phần thôi chú à, nhưng nếu không có anh ta đi nữa, con cũng không muốn làm diễn viên, con mệt lắm.

– Thôi được, tạm thời cứ nghỉ ngơi đi, sau đó sẽ tính nữa, không nên khẳng định trước điều gì cả.

Thái Hân chột nói một cách buồn bã:

– Có phải anh ta có người mới không chú? Người ta bảo cô bé đó giống con lắm.

Chú Tính nhìn cô một cách thương hại:

– Đừng nghĩ tới cậu ta nữa, cái gì không cứu vãn được thì nên quên đi con ạ.

– Nhưng có phải thật là như vậy không? Hay chỉ là lời đồn hả chú?

– Chú không muốn can thiệp vào đời tư của cậu ta, nhưng những gì chú biết cũng đủ để chú khuyên con rồi, đừng hy vọng gì ở cậu ta nữa.

Thái Hân không nói gì nữa. Cô cúi xuống nhìn tay mình. Cô giấu những giọt nước mắt chực rơi xuống. Cuộc đời cô có những lúc gần như mất quá nhiều thứ quanh mình.

Thái Hân khoanh tay trước ngực, đầu tựa vào thành ghế ngủ ngon lành. Trong xe mọi người cười đùa âm ỉ, nhưng âm thanh đó vẫn không làm cô bị đánh thức. Cả một tuần bị mất ngủ, bây giờ cơ thể như đòi được đền bù. Và cô đã ngủ suốt từ thành phố đến đây.

Xe đến Bảo Lộc, mọi người ghé vào ăn trưa. Tuyết Thu đập lên vai cô cái chát:

– Dậy đi cô nương, vô ăn kìa.

Thái Hân giật mình mở mắt, cô ngó ngoài, hỏi lơ mơ:

– Tới rồi hả?

– Tới nửa đường, dậy nổi không? Ăn chút gì đi rồi ngủ, hay là để ta mua ra cho.

– Thôi, mất công lắm, ta đi được mà.

Cô xuống xe, theo mọi người vào nhà hàng. Việc đầu tiên là đắp khăn lạnh lên mặt, nhưng như vậy vẫn không tỉnh táo thêm chút nào. Hùng Minh đưa quyển Menu cho cô:

– Chọn đi Hân.

Thái Hân lắc đầu:

– Hân ăn gì cũng được, quý vị gọi đi.

Điều bộ của cô làm mọi người phì cười:

– Điều này ra tới đó chắc Hân chỉ ngủ thôi quá, khí hậu Đà Lạt mát mẻ, ngủ cho đã.

– Muốn ngủ thì cần gì phải ra đó, ở nhà cũng ngủ được vậy, nhỏ này, đi với nó chán muốn chết được, tối ngày cứ ở trên cung trăng, mình ở dưới đất mà nhìn nó chắt.

Mỗi người một câu nhận xét. Nhưng Thái Hân chỉ cười chứ không trả lời.

Thật ra cô buồn quá nên đi chơi, chứ cô cũng không có hứng thú gì trong chuyến đi này.

Cô ăn qua loa chút cơm, rồi ra xe trước. Ngồi một chút là cô lại ngủ tiếp ngay.

Thái Hân không biết rằng mình đã vào lộn xe, vì cô ngủ không bao lâu thì người tài xế đã mở cửa ngồi vào chỗ. Ông ta nhìn qua kính chiếu hậu, rồi quay phắt lại ngó kỹ cô.

Thái Hân vẫn ngủ ngon lành. Lúc đó chủ nhân của xe cũng vừa bước ra. Đó là Tuấn Khương và nhà làm phim Huy Nam. Cũng như chú tài xế, hai người vô cùng ngạc nhiên khi thấy có người khác trong xe, mà cô ta lại ngủ vô tư như đó là xe mình. Hai người lại càng kinh ngạc hơn khi cô ta lại chính là Thái Hân.

Huy Nam quay qua nhìn Tuấn Khương:

– Anh hẹn với cô ở đây hả?

Tuấn Khương khoát tay:

– Làm gì có chuyện đó, tôi cũng đang ngạc nhiên đây.

Huy Nam nhìn Thái Hân một cách lạ lùng, rồi nhìn Tuấn Khương dò hỏi:

– Bây giờ làm sao, gọi cô dậy không?

– Cô ta ngủ kiêu đó, chắc không dậy nổi đâu, kệ, cứ đi đi.

Huy Nam nhướng mắt:

– Rồi sau đó thì sao?

– Ra đến đó thì tùy cô ta tính.

– Làm sao mà cô lại lên xe này được nhỉ? Một cuộc gặp thật hi hữu.

Anh nhìn Tuấn Khương với vẻ tinh quái, rồi đi ra phía trước:

– Tôi ngồi trên này, cho hai người rộng chỗ, nếu cô muốn nằm thì vẫn có thể phục vụ luôn ghế nằm.

Tuấn Khương không trả lời. Anh mở cửa ngò vào băng sau, và quan sát

Thái Hân một cách lạ lùng. Quả thật anh rất ngạc nhiên khi thấy cô ở đây.

Nhất là lại ngủ mê mết như ở nhà mình vậy. Lỡ đây là xe của bọn bắt cóc thì sao?

Phía trước, Huy Nam quay lại:

– Theo anh thì cô ấy đi đâu anh Khương?

– Đi trên tuyến đường này thì chắc là gặp nhau ở Đà Lạt thôi.

– Không, ý tôi hỏi là đi với ai kia.

Tuấn Khương nhún vai:

– Làm sao tôi biết được.

– Buồn cười thật, lát nữa thức dậy chắc cô bỏ chạy mất.

– Tại sao phải bỏ chạy?

– Vì sợ ấy mà. - Huy Nam nói lấp lửng, anh lại nhìn Thái Hân một lát, rồi lại cười cười một mình:

– Thú vị thật, đúng là một cuộc gặp có một không hai. Không biết lát nữa cô ta sẽ thế nào đây, anh chịu trách nhiệm về chuyện này đó nghe.

Tuấn Khương lại vô tình nhún vai:

– Cô ta chịu trách nhiệm thì đúng hơn, vô ý tới nỗi xâm nhập lên xe người khác, bắt kẻ xe đó là của ai, quá đáng thật.

Chú tài xế cười hềnh hếch:

– Lúc mới mở cửa xe, thấy cô tôi cũng hết hồn, lúc này tôi quên khóa cửa, may là người quen, chứ người lạ thì...

Huy Nam nói tiếp:

– Cũng chẳng có gì mà sợ mất.

– Tại nhận ra cô Hân nên tôi làm thinh, chứ nếu ai khác chắc tôi giao cho công an quá. Không biết cô Hân đi với ai, chắc xe kia đang tìm dữ lắm, hay là gọi điện thoại cho họ hay đi cậu Nam.

Huy Nam lắc đầu:

– Tôi đâu có biết cô đi với ai, anh biết không anh Khương?

Tuấn Khương lắc đầu:

– Không, làm sao tôi biết được, trừ phi gọi cô ta dậy để hỏi.

Chú tài xế cản lại:

– Thôi lỡ rồi, để cô ngủ luôn đi cậu.

Mọi người trong xe bàn tán qua lại, chỉ có Thái Hân là vẫn ngủ vô tư. Ngủ đến nỗi xe vào thành phố, rồi ngừng trước khách sạn mà cô vẫn không hay. Tuấn Khương đành gọi Thái Hân dậy. Phải khó khăn lắm cô mới mở được mắt. Rồi, khi định thần lại, cô kêu lên đầy kinh ngạc thảng thốt:

– Uê, anh lên xe lúc nào, sao anh lại ở đây, bạn tôi đâu cả rồi?

Phía trước, Huy Nam và chú tài xế cười rộ lên. Thái Hân nhìn lên băng trước. Nhận ra Huy Nam, cô càng ngạc nhiên:

– Sao toàn là người lạ không vậy? Vậy bạn tôi đâu?

Tuấn Khương chưa kịp trả lời thì Huy Nam đã mở cửa bước xuống:

– Anh giải thích với cô đi, tôi vào trước nghe.

Chú tài xế cũng xuống xe. Còn lại hai người, Tuấn Khương bắt đầu tra vấn:

– Cô đi đâu vậy?

– Tôi đi chơi với bạn tôi, đi cả nhóm, nhưng tụi nó đâu cả rồi, sao trong xe toàn người lạ vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả. Các anh đổi xe à?

– Tôi không đổi gì cả, mà là cô đã lên nhầm xe tôi, cô buồn ngủ tới mức không phân biệt được mình đã đi xe nào sao?

– Trời đất.

Mắt Thái Hân mở to hết cỡ. Như không tin nổi mình vừa nhầm lẫn một chuyện kỳ dị, ngoài sức tưởng tượng. Cô cứ ngơ ngác nhìn Tuấn Khương như chưa hiểu hết, mà cũng không biết mình phải làm gì.

Rồi nhớ ra, cô vội mở bóp lục lọi. Tuấn Khương nhìn theo chăm chú:

– Cô tìm gì vậy?

– Tìm điện thoại, tôi phải gọi cho bạn tôi, không chừng bây giờ mọi người đang tìm tôi. Lạy chúa, sao mất tiêu rồi.

Cô đội ngược chiếc bóp, trút tất cả ra. Rồi kêu lên hoảng hốt:

– Mất tất cả rồi.

Tuấn Khương tò mò:

– Mất gì vậy?

– Cả điện thoại và tiền đều mất, chỉ còn giấy tờ thôi, chúa ơi, ai lấy thế này.

Tuấn Khương nhíu mày:

– Cô nghĩ chúng tôi lấy à?

– Không không, làm sao mà tôi nghĩ vậy được, có điều tôi không hiểu tại sao lại mất, ôi lạy chúa, tôi biết làm sao bây giờ đây.

– Cô có nghĩ là ai đó đã vào xe khi cô ngủ không, cướp chẳng hạn.

Thái Hân ngồi thẩn ra. Rồi cô lắc đầu chán nản:

– Có lẽ là vậy.

– Cô làm gì mà ngủ dử vậy?

– Tôi bị mất ngủ cả tuần nay, nếu biết thế này thì tôi đã không đi chơi đâu.

Cô ngừng lại, nói một cách tuyệt vọng:

– Tôi không ngờ lại gặp phải thế này, bây giờ ngay cả phương tiện liên lạc

tôi cũng không có, không có cả đồ đạc. Tất cả tôi để bên xe kia rồi.

Cô liềm môi, gần như phát khóc lên:

– Anh cho tôi mượn điện thoại được không?

Tuấn Khương lắc đầu:

– Máy tôi hết card rồi.

– Vậy hả? - Thái Hân hỏi một cách thất vọng.

Tuấn Khương nhìn cô với vẻ tò mò:

– Bây giờ cô định sẽ làm gì đây?

Thái Hân suy nghĩ một chút, rồi ngẩng lên:

– Anh cho tôi mượn tiền được không?

– Được, nhưng xui là tôi mang ít quá, mà còn phải đi đám cưới, mua quà tặng, đưa cô rồi tôi không còn khoản nào để quay cả.

– Chắc bạn anh có chứ.

Tuấn Khương nhún vai:

– Tôi không biết, nhưng theo tôi thì cô đừng nên mượn, phiền người ta lắm.

Tình cảnh này thì cô cần số tiền không nhỏ đâu.

Thái Hân có vẻ vừa quê vừa thất vọng. Cô cười gượng:

– Thôi vậy, tôi sẽ giải quyết cách khác.

– Cách gì vậy?

– Tôi sẽ nói với khách sạn ứng tiền trước, chờ gọi bạn tôi tới.

Tuấn Khương lắc đầu:

– Đừng làm như vậy, tôi chắc chắn người ta sẽ đồng ý giúp cô ngay, nhưng rồi chuyện này sẽ đồn ầm lên, vì cô là ngôi sao mà, ai lại không thích bàn tán về chuyện xui của một ngôi sao. nghĩ kỹ lại đi. Coi chừng báo chí đăng lung tung đó.

Thái Hân cười như không:

– Tôi không quan trọng những chuyện hão đó đâu, mệt lắm.

Cô định mở cửa bước xuống, nhưng Tuấn Khương cản lại:

– Khoan, tôi chỉ nói vậy thôi, chứ lẽ nào tôi lại bỏ mặc cô, không cần phải làm như vậy.

Thái Hân nhìn anh chăm chăm:

– Anh sẽ giúp tôi cái gì? Trong khi tiền là thứ tôi cần thì anh lại không thể cho mượn, thôi vậy.

– Bây giờ cô có gọi cho bạn cô thì họ cũng không tới kịp đâu, họ đang ở

Bảo Lộc phải không?

– Sao anh biết?

– Lúc ở nhà hàng tôi có gặp Tuyết Thu.

– Vậy hả?

– Bây giờ vào thuê phòng đi, sau đó tôi sẽ đưa cô đi shop, còn chuyện gì nữa thì tính sau.

Thái Hân thở dài:

– Cám ơn anh nghe. Nhưng dù sao thì tôi cũng phải gọi điện trước, anh đưa tôi ít tiền đi.

Tuấn Khương nhún vai:

– Muốn gọi thì đợi sáng đi, đừng làm phiền bạn cô.

– Nhưng tôi phải cho họ biết tôi ở đâu, tôi không muốn tui nó lo.

– Không sao, lúc thấy cô trên xe tôi đã gọi cho Tuyết Thu rồi.

Thái Hân hơi không vui. Hình như Tuấn Khương tìm mọi cách để không đưa tiền cô. Cô không nghĩ anh ích kỷ, nhưng cảm thấy hơi bức mình.

Lần đầu tiên trong đời cô bị rơi vào trường hợp khó chịu thế này. Nghĩa là trong người không có thứ gì. Ngay cả phương tiện duy nhất là điện thoại cũng mất. Gặp được Tuấn Khương dù sao cũng đỡ lo. Nhưng lần đầu tiên cô hiểu rõ tiền quan trọng tới mức nào.

Lúc vào phòng khách đăng ký, thấy Tuấn Khương chỉ đặt một phòng, cô hỏi rụt rè:

– Chỉ có một phòng thôi à?

– Tôi ở chung với anh Nam.

Thái Hân hơi quẽ, cô không hỏi gì nữa. Chỉ im lặng đi lên nhận phòng. Lúc đi trên hành lang thì gặp Huy Nam cũng vừa đi ra. Cô quẽ quá nên chỉ cười vờ về dè dặt. Rồi đi luôn vào phòng mình.

Cô gài cửa lại. Rồi thò thân ngồi xuống giường. Khi người ta thuê phòng, thì việc đầu tiên là dọn dẹp hành lý. Nhưng cô làm gì có đồ mà dọn. Ngay cả bây giờ lạnh thấu xương cũng không có áo mà mặc. Chuyện không đến nỗi bi đát, vì đã có Tuấn Khương, nhưng cô vẫn thấy khó chịu vô cùng.

Lạnh quá, Thái Hân chui vào giường nằm cho ấm. Nhưng cô vừa nằm xuống thì đã nghe tiếng gõ cửa. Cô co ro bước ra mở. Tuấn Khương bước vào phòng, đưa cho cô chiếc áo:

– Mặc đỡ đi, hơi bị rộng, nhưng tôi không còn áo nào thời trang hơn cho cô.

Thái Hân vừa mặc áo vừa run lập cập:

– Tôi không quan trọng chuyện xấu đẹp đâu.

– Thật vậy sao? tôi nhớ cô ăn mặc rất kén chọn kia mà.

– Nếu lúc này mà kén chọn thì tôi chết cóng mất, vậy mà nhỏ Thu bảo với tôi là lúc này không lạnh.

– Bao nhiêu đó đủ ấm không, nếu không thì chờ tôi xuống phố mua cho.

– Thôi thôi, phiền anh lắm.

– Cô dám mặc thế này xuống đường không?

Thái Hân ngần ngừ một lát, rồi gật đầu:

– Dám.

– Vậy thì đi.

– Nhưng anh đưa tôi đi đâu vậy?

– Vào một shop nào đó, cô cần có đồ mà.

Thái Hân cảm động quá, nói khẽ:

– Anh chu đáo quá, cảm ơn nhiều, tôi chỉ cần hai bộ thôi, mai tôi đã gặp bạn tôi rồi.

Tuấn Khương không trả lời, anh bước tới lấy chìa khóa trên bàn, rồi nói như ra lệnh:

– Đi.

Thậm chí anh còn chu đáo khóa cửa cho Thái Hân. Còn cô thì đứng khoanh tay sát người cho đỡ lạnh.

Cô theo Tuấn Khương đi xuống sân, thấy anh định mở cửa xe, cô vội lên tiếng:

– Có thể đi bộ được không?

– Sao vậy?

– Tôi muốn đi bộ cho ấm người.

Tuấn Khương lẳng lặng chịu ý cô. Cả hai đi lên con dốc trước khách sạn.

Qua khỏi con dốc thì tới shop quần áo. Cả hai bước vào. Thái Hân chỉ chọn hai bộ. Nhưng Tuấn Khương nói như gợi ý:

– Coi chừng không đủ thay đồ, lấy thêm đi.

– Thôi, bao nhiêu đây đủ rồi, chỉ có một đêm thôi mà, mai tôi đã gặp bạn tôi rồi.

– Đừng có chắc chắn quá, rủi không liên lạc được thì sao, lấy thêm đi.

Thái Hân định từ chối, nhưng anh đã bước tới chỉ thêm vài bộ đồ cho cô bán hàng. Đứng bên cạnh anh, Thái Hân phản đối rồi rút:

– Thôi đi, nhiều lắm rồi, ngày mai tôi có đồ rồi mà.

Nhưng Tuấn Khương không trả lời, chỉ khoát tay ra hiệu cho cô bán hàng gói đồ. Đến khi hai người bước ra ngoài thì đã mang chiếc túi đầy nhóc.

Tuấn Khương lịch sự cầm cho Thái Hân. Rồi hỏi:

– Bây giờ còn muốn mua gì nữa không?

– Thôi, đủ rồi, cảm ơn anh.

Cả hai đi bộ trở về khách sạn. Đứng trước cửa phòng, Tuấn Khương hỏi với vẻ quan tâm:

– Cô muốn đi ăn với chúng tôi hay đi một mình, có thấy gì bất tiện không?

Thái Hân lắc đầu:

– Tôi mệt lắm, chỉ muốn ở một mình thôi, các anh cứ đi với nhau đi.

Cô loay hoay mở cửa. Rồi chợt nhớ ra, cô nói nhanh:

– Nhưng anh đưa tôi ít tiền đi. Lát nữa tôi sẽ đi ăn sau.

– Vậy thì để bạn tôi đi trước, tôi sẽ chờ cô, bao giờ đói thì hãy gọi tôi.

Rồi anh đi về phòng mình. Thái Hân định gọi lại từ chối, nhưng lại thôi. Cô mở cửa vào phòng. Treo quần áo vào tủ. Trong khi làm những việc đó, cô lại nghĩ về cách cư xử tốt bụng của Tuấn Khương. Có điều hơi phiền lòng là

anh chẳng chịu đưa tiền. Không hiểu tại sao anh làm vậy. Nhưng cô cũng không tiện đòi hỏi. Có điều muốn mua cái gì cũng phải nói với anh thì mất tự do quá.

Thái Hân ngồi xuống giường, cố nhớ lại mình đã mất tiền lúc nào. Nếu mất ở đoạn đường từ nhà hàng ra xe thì thật khó hiểu. Còn lúc lên xe rồi thì ai mà nắm đúng thời cơ như vậy chứ.

Có lẽ cô bị ai đó lục bóp lúc ngủ. Thật là kinh dị.

Nghĩ lại tự nhiên rùng mình.

Thái Hân thở dài, đứng dậy đi vào phòng tắm. Lúc này đầu óc cô tỉnh táo hơn bao giờ. Có lẽ ngủ suốt ngày nên bây giờ rất dễ chịu.

Rồi cô lại nghĩ về chuyện đã xảy ra. Cô chợt thấy lo, không biết Tuấn Khương và hai người kia có nghĩ cô cố ý lên xe của họ không, nếu ai cũng nghĩ vậy thì thật là xấu hổ. Không chừng Tuấn Khương nghĩ cô cố ý để gặp anh cũng nên.

Ý nghĩ đó làm Thái Hân hết còn muốn nhờ Tuấn Khương việc gì. Nếu về thành phố anh kể lại với Thái Thanh, thì không biết cô nàng sẽ đồn đại những gì, mọi chuyện không chừng càng tệ hại hơn nữa.

Lẽ ra lúc này cô phải cương quyết từ chối chuyện nhờ vả kiểu này. Mượn tiền của khách sạn thì có gì là xấu hổ kia chứ. Ai lại không có lúc gặp chuyện xui.

Lúc này cô sợ khách sạn từ chối yêu cầu của mình, nhưng giờ cô tin chắc họ sẽ đồng ý, bây giờ mới thấy giá trị của một ngôi sao, thế mà cô đã không tận dụng.

Thái Hân bước ra khỏi bồn, lòng đầy lo âu quay quắt. Cô nghĩ tới nghĩ lui mà không biết mình phải sửa sai bằng cách nào.

Đến tối Tuấn Khương lại qua phòng cô. Vừa thấy anh, cô đề nghị ngay:

– Anh Khương này, hay là anh cho tôi mượn tiền đi, rồi tự tôi sẽ xoay sở, làm thế này không tiện tí nào, tôi khó xử lắm.

Tuấn Khương ngồi xuống ghế, nhìn nhìn cô:

– Bây giờ cô nghĩ lại rồi phải không? Cô nhận ra cô tính sai à?

– Thế này không hay đâu, dù sao tôi cũng không thích người ta suy diễn lung tung, lẽ ra anh đừng nên tách rời bạn anh, tóm lại là anh hãy cho tôi mượn tiền đi.

– Cô sợ mang tiếng tìm cách tiếp xúc với tôi chứ gì? Tôi không nghĩ như vậy đâu, yên tâm đi, thật là con nít.

Thái Hân nói thẳng thắn:

– Nếu anh không nghĩ vậy thì tốt, tôi khó chịu những chuyện đồn đại sai lệch lắm.

Tuấn Khương nhún vai:

– Bạn tôi không thích ngồi lê đôi mách đâu, đừng nghĩ chúng tôi là đàn bà.

Thái Hân định bắt bẻ từ “Đàn bà” của anh, nhưng lại thôi, đã nhiều chuyện rồi thì không phân biệt nam nữ gì cả.

Tuấn Khương nói như giục:

– Cô thay đồ đi, tôi đói lắm rồi.

Thái Hân tìm có thoái thác:

– Tôi lười đi quá, lạnh lắm, anh mua bánh mì dùm tôi vậy.

Tuấn Khương khoát tay:

– Cô làm tôi bức mình thật đó, sau khi đã suy đoán lung tung, cô lại đâm ra ngại với tôi, trong khi tôi thì không nghĩ gì hết, bạn bè lâu ngày gặp nhau, đi ăn với nhau không được sao?

Thái Hân vẫn lắc đầu:

– Tôi sợ lạnh thật đấy, làm ơn mua bánh mì dùm tôi đi.

Tuấn Khương bức mình đứng dậy:

– Nếu sợ lạnh thì nhịn đói đi.

Rồi anh đi ra. Sau khi đóng cửa chẳng mấy gì nhẹ nhàng.

Thái Hân lại bắt đầu suy nghĩ qua chuyện khác. Ban đầu cô không tin Tuấn Khương bỏ đói cô, nhưng nghĩ tới nghĩ lui một lát, cô lại cho rằng chuyện đó có thể xảy ra. Mà thậm chí anh sẽ cắt luôn viện trợ, cuối cùng thì cô chẳng thể nào có tiền gọi điện. Nghĩ đến đó cô lại thấy rối lên.

Đang lúc cô hoang mang một mình thì Tuấn Khương về. Anh đặt túi nylon lên bàn, tự mình soạn ra các thứ. Thái Hân tò mò nhìn theo, cô thấy chẳng những có cơm hộp, mà còn cả bánh và café, Tuấn Khương chu đáo tới mức luôn cả đồ pha café. Chẳng lẽ anh định tối nay mở quán ở phòng cô.

Tuấn Khương đẩy hộp cơm qua phía cô:

– Thế nào, bây giờ có nghĩ chuyện gì khác nữa không, sợ tôi không mua cơm chẳng hạn.

Thấy cô không nói, anh cười một tiếng:

– Có phải không?

– Lúc có lúc không, ai biết khi nổi khùng anh sẽ làm chuyện gì.

Tuấn Khương hỏi vặn:

– Nhưng cô nghĩ tôi sẽ để cô đói thật à? Nói thật đi.

Thái Hân lắc đầu, rồi trả lời đơn giản:

– Một người như anh thì sẽ không nhỏ mọn như vậy, nhưng biết đâu anh có lý do riêng.

– Lúc này cô nói chuyện khéo thật, biết cách ăn nói lắm.

Anh hất mặt về phía cô:

– Ăn đi.

– Cám ơn.

Thái Hân mở hộp cơm ra ăn. Cô nhìn Tuấn Khương đi pha café, lòng tự hỏi tại sao anh có vẻ thân mật một cách thật lòng như vậy. Cách đây một năm,

thấy mặt cô là anh cau có và luôn tìm cách tránh né. Có lẽ bây giờ thấy cô không còn làm phiền nữa nên anh cư xử cởi mở hơn.

Có lẽ chú Tính nói đúng, đừng bao giờ đeo đuổi một người mà người đó đã ghét mình, lúc đó mình chỉ làm cho người ta bực thêm thôi.

Cũng như nếu hôm nay cô tìm cách ở gần Tuấn Khương, chắc anh sẽ đẩy cô ra xa hơn.

Khi Thái Hân ăn xong thì Tuấn Khương đã pha xong café. Anh đến mở cửa sổ. Gió lạnh tràn vào căn phòng. Ngoài kia trời tối sẫm. Những hàng thông đứng yên trong bóng tối. Trên cao có mảnh trăng non lơ lửng giữa trời. Cảnh đêm có gì đó như náo nùng. Nhưng tuyệt đẹp.

Kéo rèm sát cửa để khoảng không gian bên ngoài được rộng hơn. Trong phòng, một bàn tiệc nhỏ kê sát cửa sổ. Không khí như trở nên ấm cúng hẳn đi.

Hai người ngồi bên nhau, trước mặt là hai ly café nóng. Chẳng thua gì không khí ở một quán café bên bờ hồ.

Bên ngoài trở nên im lặng. Không ai còn nghĩ đến chuyện nói những thứ linh tinh từ chiều đến giờ. Ngoài kia trời mỗi lúc một tối hơn. Càng lúc càng thấy lạnh.

Tuấn Khương chợt lên tiếng:

– Tại sao cô bỏ cuộc vậy?

Thái Hân hiểu ngay anh muốn hỏi gì, cô cười tư lự:

– Vì tôi mệt mỏi.

– Có lúc nào cô thấy hối hận không?

– Không hề.

Tuấn Khương hỏi lại:

– Không hay chưa?

– Tôi không biết sau này thì sao, nhưng hiện giờ thì chưa.

– Thời của một ngôi sao ngắn ngủi lắm đấy, đừng để mệt mỏi kéo dài quá, sau đó coi chừng hối hận.

– Cảm ơn lời khuyên, nhưng sao anh lại nói như vậy?

– Tôi muốn thức tỉnh cô, tôi đã thấy cô đam mê điện ảnh ra sao, vì một người mà để mất đam mê của mình, có đáng không?

Thái Hân trầm ngâm:

– Lúc đó tôi nghĩ tôi không chịu nổi anh ta, nhưng sau đó lại nhận ra, anh ta chỉ là một trong những lý do, còn nhiều cái khác nữa.

– Cụ thể là cái gì?

Thái Hân hơi quay lại:

– Anh hỏi làm gì?

– Tôi thật lòng muốn biết.

Thái Hân cười nhẹ tênh:

– Cũng không có gì quan trọng, biết làm gì.

Tuấn Khương nói như ra lệnh:

– Nhưng tôi muốn biết, nói đi.

– Dài dòng lắm, lúc này đừng nên nói những chuyện đó.

– Ngược lại, tôi thấy cô nên nói lúc này, tôi cần nghe mà.

– Anh lạ thật, đó đâu phải là tính cách của anh.

– Thế nào mới là tính cách của tôi?

Thái Hân cười nhỏ:

– Cách đây một năm, chỉ cần nghe chuyện của tôi là anh gạt ngang, anh không muốn biết những thông tin về tôi mà.

– Cũng không hẳn là vậy, trên đời này không có cái gì tuyệt đối cả.

Thái Hân quay lại, nhìn anh chăm chú:

– Hỏi thật nhé, bây giờ anh còn ghét tôi không? Anh thật lòng bỏ hẳn chuyện cũ rồi à?

– Cái gì bỏ được thì nên bỏ, có những thứ người ta tưởng bỏ dễ dàng, nhưng thực tế lại không như vậy, tôi cũng không nằm ngoài trường hợp đó.

Anh khoát tay:

– Đừng lan man nữa, cô nói đi, còn lý do nào khác mà cô không nói với chú Tính không?

– Cũng có.

– Chẳng hạn chuyện gì?

– Chẳng hạn chuyện lúc này.

– Tôi không hiểu.

Thái Hân nói như giải thích:

– Chuyện xảy ra hôm nay ấy, nếu tôi là người bình thường, thì bất quá tôi chỉ quē với bạn bè, vài người trong gia đình, còn làm ngôi sao thì tôi phải sợ cả những người không biết mặt, nói chung là sợ áp lực vô hình, tôi không nói được, nhưng cảm thấy khó thở quá.

Tuấn Khương gật đầu:

– Tôi hiểu, nhưng trước kia cô đã làm hết sức để có nó mà.

– Đó là tại vì tôi chưa hiểu hết cái mà tôi phải mất.

– Cô có vẻ khác với Thái Hân mà tôi mới biết lần đầu, vậy cũng hay.

Thái Hân cười tư lự:

– Nếu bây giờ cho tôi trở lại từ đầu, trước tiên là tôi sẽ không cãi cộ với đạo diễn của mình.

– Nếu vậy thì cô đâu phải là Thái Hân nữa, đó là cô tưởng vậy thôi, tôi dám chắc rằng, bây giờ mà gặp chuyện như vậy, cô cũng sẽ phản ứng như vậy.

– Không đâu, tôi sẽ nhẫn nhịn hơn.

– Nếu là người nhẫn nhịn, thì cô đã không vùng lên với Diệp Hình. Cái cách cô hất anh ta ra không phải là cách của một người hiền lành. Trên đời này cô

không chịu đội trên đầu quyền lực nào cả.

Thái Hân đuối lý làm thinh. Rồi cô phản bác:

– Nhưng tại sao anh lại nói chuyện đó với tôi?

– Tôi muốn phân tích để cô nhìn về cô.

– Bây giờ tôi tận hưởng cảm giác thanh thản, tôi không muốn nghĩ ngợi chuyện gì nữa cả.

– Kể cả chuyện tình cảm à?

Thái Hân nói thẳng thừng:

– Nếu bây giờ tôi bảo tôi không quên được anh, và lúc nào cũng tìm cách níu kéo anh, thì cũng chẳng được gì, chú Tính dạy tôi rằng cái gì không níu được thì nên bỏ, tôi đang tập làm như vậy.

– Thành công chưa?

– Tôi không biết, nhưng dù sao không phải đam mê một thứ nào đó, tôi thấy lòng nhẹ hẳn đi.

– Bây giờ khi nghĩ về tôi, cô không còn thấy buồn nữa à?

Thái Hân không điền gì mà nói thật, cô làm ra vẻ phớt tỉnh:

– Nếu buồn thì tôi đâu có can đảm ngồi đây nói chuyện với anh.

Tuấn Khương cũng phớt tỉnh câu nói của cô, anh hơi nhún vai:

– Để xem cô thuộc tuýp người lạnh lùng, hay quá kiêu ngạo, nghĩa là không chấp nhận quý lụy ai, còn cần phải nghiên cứu kỹ đã.

Thái Hân ngồi im, lặng lẽ suy nghĩ. Cô cảm nhận mơ hồ rằng những gì Tuấn Khương nói đều thật lòng. Có nghĩa là anh thật sự còn quan tâm đến cô, chứ không phải nói băng quơ để có chuyện nói cho qua hết buổi tối.

Nhưng cô vẫn thận trọng cân nhắc tất cả những gì mình nói. Sợ nhất là bị chủ quan.

Tuấn Khương lên tiếng:

– Cô nên trở lại đóng phim đi, đừng có tự trọng hảo huyền nữa.

– Chú Tính nói với anh vậy à?

Tuấn Khương hỏi lại:

– Bộ tôi không biết nhận xét sao mà phải đợi chú Tính nói?

Thái Hân nhìn mông lung ra ngoài trời, khuôn mặt đầy tư lự:

– Vị trí của tôi đã có người thay thế rồi, tôi không muốn giành giật, mà cũng không thể chấp nhận sự xuống dốc, có lẽ tôi sẽ chọn một con đường khác.

Tuấn Khương khoát tay chặn lại:

– Khoan nói về hướng đi mới của cô, cô vừa nói gì? Cô không muốn giành giật với ai?

– Nghe nói anh vừa đào tạo một diễn viên nhiều triển vọng lắm phải không?

Hình như cô ấy giống tôi, nhiều người nhận xét như vậy.

– Cô ghen à?

Thái Hân cau mặt:

– Tại sao tôi ghen chứ? Tôi có bị đặt vào hoàn cảnh phải đối nghịch đâu, trước kia tôi còn không ganh tị với Mỹ Chi, huống gì là với cô bé này.

– Không, ý tôi khác, tôi muốn nói về khía cạnh khác.

– Chẳng có gì khác cả.

Tuấn Khương suy nghĩ một lát. Rồi gật gù:

– Tôi nghĩ không sai, rõ ràng là cô không chịu mình thua kém ai. Cả chú Tính cũng không hiểu cô như tôi.

Anh nói một cách dứt khoát:

– Hãy trở về với hãng phim chú Tính đi.

– Không bao giờ.

– Tại sao?

– Đó là chuyện riêng của tôi.

– Cô phải trả lời thế này “ có thể tôi sẽ trở về, với điều kiện là không làm việc với anh.”

Thái Hân gạt phất đi:

– Anh đừng có suy diễn, tôi không thích vậy đâu.

– Thôi được, tùy cô.

Và thật bất ngờ, Tuấn Khương lấy trong túi áo điện thoại và xấp tiền đặt trên bàn, giọng thản nhiên:

– Xem lại coi có phải điện thoại của cô không, cả tiền nữa.

Thái Hân lập tức chụp lấy điện thoại, mở ra xem màn hình. Rồi kêu lên:

– Chúa ơi, anh tìm được ở đâu vậy?

– Ở trong bóp của cô, lúc cô ngủ.

– Cái gì?

– Tôi có ý giữ nó, nếu có phiền thì xin lỗi, cô phải chấp nhận việc đã rồi thôi.

– Nhưng tại sao anh làm vậy chứ, tại sao giữ điện thoại của tôi, cả tiền nữa, làm vậy chẳng khác nào tước hết phương tiện của tôi, anh có điên không?

Tuấn Khương tỉnh bơ:

– Thay vì hỏi câu đó, cô hãy im lặng suy đoán thì hay hơn, khi người ta làm việc gì thì người ta phải có mục đích riêng, hiểu chưa?

Nhưng lúc này Thái Hân không thể ngồi đó mà lý giải, việc tìm được tiền làm cô mừng quýnh. Cô vội mở máy bấm số. Nhưng Tuấn Khương đã cản lại:

– Gọi cho ai vậy?

– Cho bạn tôi, bảo nó mai ra đây với tôi.

Tuấn Khương cau mặt:

– Thật tình cô không suy nghĩ gì sao? nếu muốn cô liên lạc với bạn bè thì tôi đã không giữ máy của cô.

Thái Hân bắt đầu ngồi im suy nghĩ. Cô vụt hiểu. Và quay phắt lại nhìn Tuấn

Khương:

– Tại sao anh làm như vậy? Anh cố ý phải không? Nhưng tôi không cần biết chuyện đó, tôi chỉ muốn anh trả lời thật lòng thôi.

– Trả lời chuyện gì?

Thái Hân nói nhấn từng chữ:

– Nếu tôi không vô tình gặp, thì anh có chủ động đến tìm tôi không?

Tuấn Khương trả lời cũng giống như cách nhấn giọng của cô:

– Chắc chắn là có.

– Ôi chúa tôi” - Thái Hân khẽ thì thầm một cách vô thức. Cách thừa nhận của anh làm cô kinh ngạc lẫn bàng hoàng. Tuấn Khương mà cũng chủ động đi tìm cô sao?

cô buộc miệng:

– Anh không phải là người sắt đá như tôi tưởng.

Tuấn Khương điềm nhiên:

– Đúng, tôi cũng không phải như tôi tưởng. Chú Tính đã từng nói với tôi như vậy, nhưng lúc đó tôi gạt ngoài tai hết. Dần dần tôi mới nhận ra, để quên một người không phải là dễ.

– Anh nhận ra điều đó lúc nào?

– Không thể khẳng định thời gian, vì tôi nghĩ đến cô từng lúc. Khi cô quyết định chia tay với anh ta, tôi mới hiểu tại sao chú Tính bảo tôi quân tử hão.

Thái Hân khẽ cười:

– Chú Tính nói đúng, lẽ ra anh không nên tự ái kiểu đó, chỉ làm khổ người khác một cách vô ích.

– Tôi thật lòng xin lỗi.

– Anh kiêu ngạo lắm, cứ muốn người khác phục tùng mình thôi.

– Không phải tôi kiêu ngạo, tôi chỉ...

Anh chợt nói nhanh như cố ý lướt qua:

– Khi ghen người ta thường mất trí, tôi cũng vậy.

“Ngay cả chuyện thú nhận anh ta cũng tự ái với mình” - Thái Hân nghĩ thầm, nhưng cô lại thấy vui không sao nói được. Cứ có cảm giác lâng lâng như người say. Nhưng cô cố để không bộc lộ ra.

Tuấn Khương chợt nắm tay cô, đặt vào ngực anh:

– Có thể bắt đầu lại từ đầu không Hân?

Thái Hân lập tức lắc đầu:

– Tôi không thể nông nổi gạt đầu, dù tôi rất muốn, tôi cần có thời gian tìm hiểu về những gì xảy ra với anh trong thời gian đó.

Tuấn Khương nhíu mày:

– Về mặt nào?

– Rất nhiều người nói với tôi anh ưu ái Thái Thanh ra sao, cả chú Tính cũng khuyên tôi đừng có hy vọng gì ở anh. Khi chú Tính đã nói thì chắc chắn tôi

không cần hoài nghi gì cả.

Tuấn Khương chợt đứng bật dậy, gương mặt cau lại:

– Tôi rất ghét những lời đồn hời hợt, không ngờ tôi cũng là nạn nhân của nó.

– Tôi không biết.

– Vừa chia tay với người này đã vội tới với người kia, như vậy hay lắm sao?

Trong khi thời gian đó tôi chán tất cả mọi thứ, hy vọng là cô hiểu đúng tôi hơn, nếu không thì chẳng cần yêu làm gì.

Thái Hân liếc nhìn vẻ bức mình của anh, Tuấn Khương là thế, khi bị nghi ngờ thì phản ứng gay gắt, trong khi cô cần nghe giải thích hơn.

Tuấn Khương chợt quay lại nhìn cô thật lâu:

– Trước kia cô đã từng giận vì tôi tốt với Mỹ Chi, bây giờ Thái Thanh cũng không khác gì hơn, tôi nghĩ cô không vì vậy mà hoài nghi gì ở tôi.

Thấy Thái Hân không trả lời, anh nói tiếp:

– Bây giờ cô có điện thoại rồi, nếu không thích tiếp xúc với tôi thì có thể gọi bạn bè ra về với tôi. Bây giờ cô ngủ đi, tôi về phòng đây.

Không đợi Thái Hân trả lời, anh đã đi ra ngoài. Làm cô không biết có phản ứng thế nào.

Thái Hân dọn dẹp căn phòng. Rồi nằm xuống giường. Ngày mai cô sẽ gọi điện báo với bạn bè rằng mình sẽ ở lại.

Lần đầu tiên sau mấy năm nay, cô đi vào giấc ngủ với cảm giác là mình đang thanh thản nhẹ nhàng.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 01/07/2004 8:09:07 CH